விவேகபோதினி

ஒரு சிறந்த மாதாந்தத் தமிழ்ப் பத்திரிகை

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு." —திருவள்ளுவர்.

தொகுதி 14

1921—22.

1921-ம் வருஷம் ஜூலைமீ—1922-ம் வருஷம் ஜூன்மீ

"விவேக போதினி" ஆபீஸ்
மயிலாப்பூர், சென்னை

காபிரைட் ரிஜிஸ்டர் செய்தது]

[விலை ரூபாய் 6

அட்டவணை

பக்கம்

கடவுள் வணக்கம்
முருகன் வழிபாடு 1, 37, 73, 113, 153, 185, 217, 257, 289, 329, 361, 393

புராண விஷயம்
கந்தபுராணம் 2,38, 74, 114, 154,186, 218, 258, 290, 330, 362, 394

பெரியோர் சரிதை
அசோக மௌர்யன் 10, 54, 82
சாணக்யன் ... 17
ஸர் மானியர் வில்லியம்ஸ் ... 45
ஜியாப்ரே சாஸர் ... 77
மிஸ்டர் "புஸ்ஸிபுட்" ஜான்ஸன் ... 164
தேரையர் ... 226
ஜயதேவர் ... 297
துளஸிதாஸர் ... 342

சரித்ர விஷயம்
இந்தியமன்னர்கள்: அசோகமௌர்யன் 10,54, 82
பாடலீபுத்ர நகரம் ... 231,274

கல்வி
பாடசாலைகளில் சித்திரம் வரைதல் என்னும் பாடத்தைப்பற்றிய சில குறைகள் ... 130
இளங்குற்றவாளிகளின் சீர்திருத்தச்சாலை 160
கல்வியில் சுயேச்சை ... 195
வயது முதிர்ந்தவர்களுக்குப் பாடசாலைகள் 229
ஐக்கியப் பண்டகசாலையும் ஆரம்ப ஆசிரியர்களும் ... 233
குழந்தைகளுக்கேற்ற சில விளையாட்டுகள் 301

ஸ்தல விசேஷங்கள்
ஸ்ரீரங்கம் ... 5, 52
பாடலீபுத்ர நகரம் 231, 274
கயா க்ஷேத்திரம் ... 338

கூட்டுறவு, வியாபாரம்
கூட்டுறவின் அவசியம் ... 8
கிராம ஐக்கியம் ... 41, 86
ஐக்கியப் பண்டகசாலையும் ஆரம்ப ஆசிரியர்களும் ... 233
இந்தியாவில்காகிதஞ் செய்யும் முறையின் சரித்திரம் ... 235
புதுத்துறை ஐக்கியப்பண்டசாலை ... 269

விவசாயம்
உழவு மாடுகள் ... 14
விவசாயமும், கால்நடைகளின் க்ஷேமமும் 120

வர்த்தனு சாஸ்திரம்
வேட்கையும், உபயோகமும் ... 127

பக்கம்

ஆரோக்கிய சாஸ்திரம்
பொதுஜன ஆரோக்கிய சாதனங்கள் 49
பால் ஆகாரம் ... 194

அயல்நாட்டார் விஷயங்கள்
அமெரிக்க பள்ளிக்கூடப் பத்திரிகை பிரசுரஞ்செய்யும் விதம் ... 51

உலக விசித்திரங்கள்
மின்சாரமும் அதன் அபூர்வச் செயல்களும் 80
ப்ரும்மாண்ட அமைப்பும் கால சக்ரமும் 227
புலன்களின் நெருங்கிய சம்பந்தம் ... 263

போது வியாஸங்கள்
மேது பாகவதர் ... 91
மாயையின் மகிமை ... 123
கள்வ ஞானி ... 266

பூர்வீக இந்தியக் கதைகள்
தத்வதர்சி ... 307

நமது சிறு கதைகள்
செங்கோட கௌண்டன் அல்லது ஓராத கோபி 22, 56, 101
சூது நாணயக்காரர் சூழ்ச்சி அல்லது மோகன சுந்தரி 131, 167, 196, 246
தங்கவேல் அல்லது அஞ்சாநெஞ்சுடையோன் 276, 317, 346, 377

சரித்திர சம்பந்தமான நாவல்
ராஜஸிம்ஹன்—
பாதுஷாவின் கோபம் ... 65
போலி சாவகாரி ... 67
மபாரகன் மரணம் ... 94
ஜேப உன்னீஸா மபாரகனை உயிர்ப்பிக்க வழிதேடுதல் ... 96
மபாரகன் மீட்சி ... 97
உதயபுர முற்றுகை ... 99
அவுரங்கசீப் நிர்மலைக்கு வசமாதல் ... 137
மபாரகனது பிரார்த்தனை ... 145
பாதுஷாவின் துயரம் ... 147
பசியின் கொடுமை ... 172
உதயபுரியின் அவமானம் ... 173
ஜேப உன்னீஸா துக்கித்தல் ... 175
ஜேப உன்னீஸாவின் வேண்டுகோள் ... 176
ஜேப உன்னீஸாவின் காதலன் ... 178
நிர்மலையின் புரு ... 181
இரஜபுத்திரர் ஆலோசனை ... 182
மபாரகனுக்கு வெகுமானம் ... 206
உதயபுரியின் கர்வபங்கம் ... 207
விக்கிரமஸிம்ஹன் கடிதம் ... 208
பாதுஷா பேச்சுப்பிறழ்தல் ... 209
தரியாவின் வருகை ... 211

பக்கம்

விக்ரமஸிம்ஹன் ராணுவைப் பணிதல் 212
மபாரகன் மரணம் ... 213
சஞ்சலேயின் மணம் ... 214

நாவல்

பார்க்கவன் அல்லது பரம ரஹஸ்யம்—

நன்றியறியா மக்கள் ... 238
இரண்டு ஸஹோதரர்கள் ... 240
படுகொலே ... 242
பார்க்கவன் ... 281
பார்க்கவன் கைதியாதல் ... 315
கல்பகத்தின் இளகிய நெஞ்சம் ... 354
மரணதண்டனே மாறுதல் ... 356
கல்பகம் பார்க்கவன்பால் மீள்கிறுள் 383
பயங்கரன் சூழ்ச்சி வீணுகுதல் ... 386
விசாரணே ... 420
பார்க்கவன் வெளியேறல் ... 425
சந்தோஷ சமாசாரம் ... 427

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

வால்மீகி சரிதம் ... 30
சியவன உபாக்கியானம் ... 31
பிடிவாதம் ... 69
விஜயநகர ராஜ்யம் ... 107
அற்ப சகவாசம் ... 148
புண்டரீகன் 250, 282, 359

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

கௌஸல்யை 33, 70
மந்தோதரி 108, 149
நான்கு கன்னிகைகளின் சரித்திரம் 252, 284,

பிரபஞ்ச வர்த்தமானம் 322, 359

கோயில்களும் பாடசாலேகளும்; இந்தியாவில் விலேகள் ஏறியது ஏன் ? 35
டாக்டர் கவருடைய ஒப்பந்தவிவாக மசோதா 36
எரிமலே பொங்குகிறது ; மதுபான விலக்கு 72
விளேயாட்டின் அவசியம் ; விஷ கடிகளுக்கு நூதன வைத்தியம் ; ஐக்கியக் கடை நிலேபெற வேண்டுவன யாவை? ... 111
இந்தியக் குழந்தைகளின் கனம் ... 151
குளத்து உள்வாய் நில சாகுபடி ; ருஷ்யாவில் பஞ்சத்தின் கொடுமை; ஓர் விநோதத் தண்டனே ... 152
ஒரு ஸ்திரீ வக்கீல்; ஒரு விநோத வெடிகுண்டு ... 184
கருப்பஞ் சர்க்கரை ; குழந்தை கற்கத் தொடங்கும் வயது ; ஐரோப்பிய யுத்தத்தில் வென்றவர் யார் ? மெஸபடோமியாவில் ஹிந்துநாகரீகம். 216
நமது சந்தா நேயர்களுக்கு ... 255,430
நீக்கிரோவர் அபிவிருத்தி; கல்விப்பயிற்சியில் நூதன முறைகள்; மிதமிஞ்சிய நாகரீகமடைதல் ... 256
விரல் விலங்கு ; மூங்கில் கடியாரம் ; தேங்காயைக் காப்பாற்றும் வழி ; நூதன இரண்டுசக்கர வண்டி ; சாப்பிடும்போது ஜலம்குடித்தல்... 288
இந்தியாவில் துணி இறக்குமதி; ஜெர்மன் நஷ்ட ஈடு ; பீஹார் ஒரிஸ்ஸா கல்விச் சங்கம் ... 328
சொக்காய்ப்பைத்திருட்டு எச்சரிக்கை; தேசபாஷைகளுக்கு ஆதரவு; ஒரு குருவின் முத்தம் ... 360
கல்விமுறையில் திருத்தம் ... 392
சங்கீதத்தைப்பற்றிய ஓர் உத்தரவு 430
தபால், ரயில் கட்டணங்கள் ... 430

அடிக்குறிப்புகள்

மாமிசத்திலிருந்து பட்டு ... 215
திவான் பஹதூர் ஸ்ரீமான் பெத்தாச்சிச் செட்டியார் அவர்கள் ... 250

சித்திரப் படங்கள்

முருகக்கடவுள் வள்ளி நாயகியை நாடியது ... 1
ஸ்ரீரங்க நகர்க் காட்சி ... 6
பயங்கரமான சிக்ஷை ... 29
தாக்ஷாயணி அவதாரம் ... 37
"அப்பா, என் சபதத்தை என்னல் நிறைவேற்ற முடியாது" என்றுன் முருகையன் ... 64
தாருகவனத்து முனிவர்களுக்குப்... பரமசிவன் அருள்புரிதல் ... 73
"என் தெய்வமே ! பாவியேன் பிழையை மன்னித்தருள வேண்டும்" என்றுள் தேவஸேனே ... 106
தாக்ஷாயணி திருமணம் ... 113
கூதுநாணயக்காரர் தலேவன் தனது ரிவால்வரை துரைசாமி பிள்ளேயின் மீது குறிபார்த்துப் பிடித்தல் ... 136
வேல்ஸ் இளவரசர் ... 153
செவிட்டுக் கூனன் ஏகலிங்க முதலியார் சோற்றுக்கடைக்கு வந்தது... 169
வீரபத்திரருக்கும் மஹாவிஷ்ணுவுக்கும் சண்டை ... 185
முத்துசாமிப் பிள்ளே சொல்லியபடி போலீஸார் துரைசாமிப் பிள்ளேயைப் பிடித்தல் ... 204
முருகன் திரு அவதாரம் ... 217
மஹாத்மா காந்தி ... 257
கூனூர் நாய்கடி வைத்தியசாலே ... 361
திருகழுக்குன்றக் காட்சிகள் இரண்டு 393

டிரெயினிங் ஸ்கூல் ஆரம்ப கணிதம்

முதற் பாகம்

A TRAINING SCHOOL ARITHMETIC

(BY MR. P. SITARAMAN, B.A., L.T., SUBORDINATE EDUCATIONAL SERVICE.)

Prepared in accordance with the departmental scheme of work for Training Schools with notes on the teaching of each topic at the beginning of each chapter with nearly thousand graduated examples with hints and solutions for difficult questions, copious mental exercises and with three appendices containing (A) Solutions to T. S. L. C. Examination papers in Arithmetic (B) Notes of Lessons for important topics in Space and Number Work and (C) Scheme of lessons in Space and Number Work for all the classes of Elementary Schools.

போதனாமுறைப் பாடசாலைகளில் பயின்றுவரும் எலிமெண்டரி கிரேட் மாணாக்கர்களின் உபயோகத்திற்காக, சென்னை வித்யா இலாகா டைரக்டரவர்களால் பிரசுரிக்கப்பட்ட பாடக்கிரமத்தை (ஸிலபஸ்) யொட்டி கவர்ன்மெண்ட் போதனாமுறைப் பாடசாலைகளில் எல்லா வகுப்புகளுக்கும் அநேக வருஷங்களாக கணித ஆசிரியராயிருப்பவரால் எழுதப்பட்டது.

அநேக போதனா முறைச்சாலைகளின் பிரதம ஆசிரியர்களாலும், கணித ஆசியர்களாலும் மற்றும் கல்வி இலாகாவிலுள்ள இதர உத்தியோகஸ்தர்களாலும் நன்கு மதிக்கப்பட்டது.

கவர்ன்மெண்ட் டிரேயினிங் ஸ்கூல் ஆசிரியராகவிருக்கும்

பி. சீதாராமன், பி.ஏ., எல்.டி., அவர்களால் இயற்றப்பட்டது

இந்நூலின் முக்கிய அம்சங்கள்:—

(1) சென்னை வித்யா இலாகா டைரக்டர் அவர்களால் பிரசுரிக்கப்பட்ட பாடக்கிரமம் அல்லது ஸிலபஸ் பிரகாரம் ஒவ்வொரு விஷயமும் வரிசைக் கிரமமாக விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

(2) அந்நியர் உதவியின்றி மாணாக்கர்கள் தாமே சுலபமாய் கற்றுக்கொள்ளும்படியான எளிய நடையில் எழுதப்பட்டிருப்பதுடன் விஷயங்கள் தெளிவாகும்பொருட்டு அநேகவிதமான மாதிரிக் கணக்குகள் வழியுடன் செய்து விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தவிர அப்பியாசத்திற்காக கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் கணக்குகளுள் கொஞ்சம் கடினமாயிருப்பவைகளுக்கு ஆங்காங்கே குறிப்புகள் சேர்க்கப்பட் டிருக்கின்றன.

(3) ஒவ்வொரு அத்தியாயத்தின் ஆரம்பத்தில் விளக்கப்பட்டிருக்கும் மாதிரிக் கணக்குகள் நன்றாய் மனதில் பதியும் வண்ணம் அநேக இலேசான மனக் கணக்குகளும் போடப்பட்டிருக்கின்றன.

(4) 1915-ம் வருஷ முதல், T. S. L. C. பரிக்ஷையின் கணக்கு கேள்விகள் வழியுடன் போடப்பட்ட ஒரு அநுபந்தம் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

(5) ஆரம்ப கணிதத்தில் முக்கியமானவிஷயங்களுக்கு 20 பாடங்கள் ரூபமாக கிரமமான மாதிரிபாடக் குறிப்புகள் எழுதியிருக்கிறது. தவிர, படங்கள் மூலமாக அநேக விஷயங்கள் திருஷ்டாந்தப்பட்டிருக்கிறது.

(6) எலிமெண்டரி பாடசாலைகளின் ஒன்றுமுதல் ஐந்தாவது வகுப்புகளுக்கு கணிதபாடக் கிரமம் அல்லது ஸிலபஸ் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

(7) க்ஷேத்திரகணித விஷயங்கள் வேண்டிய அளவு, படங்கள் மூலமாகவும், கட்டப்பட மூலமாகவும் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

(8) கூடியவரையில் பெருக்கல் வகுத்தல் செய்வதற்கு சுருக்கமான வழிகளும், கணக்குகள் செய்ய சுலபமான முறைகளும், பின்னங்கள், தசாம்சபின்னங்களை யறிந்துகொள்வதற்கு எளிய முறைகளும் ஏராளமாய் கையாளப்பட்டிருக்கின்றன.

(9) சிறிது ஊக்கமுள்ள மாணாக்கர்கள் தாங்களே முழுவதும் கற்றுக்கொள்ளும்படியான எளிய நடையிலும் உற்சாகம் ஏற்படக்கூடிய விதமாயும் எழுதியிருப்பதுமல்லாமல், இதை முற்றும் ஒருதரம் படிப்பவர் பிரயாசையில்லாமல், கணிதபரிக்ஷையில் தேறலாம். பள்ளிக்கூடங்களில் படிப்பவர்களுக்கும் படித்துவிட்டவர்களுக்கும் இன்றியமையாதது. ஆகையால் ஒவ்வொரு மாணவரும் இப்புத்தகத்தின் உபயோகத்தை முற்றிலும் அடைவார்களென்று நம்பப்படுகிறது.

இரண்டாம் பாகம்—ஹையர் கிரேட் மாணவர்களுக்கு, இரண்டாவது வருஷம் உபயோகத்திற்காகத் தயாராகின்றது. சீக்கிரம் வெளிவரும்.

விலாஸம்:—மானேஜர் விவேகபோதினி, மயிலாப்பூர், சென்னை.

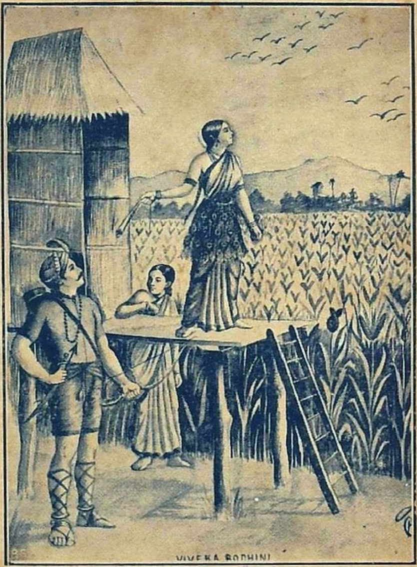

முருகக் கடவுள் வள்ளிநாயகியை நாடியது.

விவேகபோதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."—திருவள்ளுவர்.

தொகுதி XIV | துன்மதி௵ ஆனிமீ :: 1921-ம்௵ ஜூலைமீ | பகுதி 1

முருகன் வழிபாடு

WORSHIP OF LORD MURUGA

கோடிய மதலியு மவனது கடகமு
மடிய வொருதின மிருபதம் வழிபடு
குதலை யடியவ னினதருள் கொடுபொரு
—மமர்காண
குறவர் மகள்புணர் புயகிரி சமுகமு
மறுமு கமும்வெகு நயனமும் ரவியுமிழ்
கொடியு மகிலமும் வெளிபட இருதிசை
—யிருகாலும்;
படியு நெடியன எழுபுண ரியுமுது
திகிரி திகிரியும் வருகென வருதகு
பவுரி வருமொரு மரகத துரகத
—மிசையேறிப்
பழைய அடியவ ருடனிமை யவர்கண
மிருபு டையுமிகு தமிழ்கொடு மறைகொடு
பரவ வருமதி லருணையி லொருவிசை
—வரவேணும்;
சடில தரவிட தரபணி தரதர
பரசு தரசசி தரசுசி தரவித
தமரு கமிருக தரவனி தரசிர
—தரபாரத்
தரணி தரதநு தரவெகு முககுல
தடினி தரசிவ சுதகுண தரபணி
சயில விதரண தருபுர சசிதரு
—மயில் வாழ்வே!
நெடிய வுடலுரு இருளெழ நிலவெழ
எயிறு சுழல்விழி தழலெழ எழுகிரி
நெரிய அதிர்குரல் புகையெழ இடியெழ
—நெடுவானும்
நிலனும் வெருவர வருநிசி சரர்தள
நிகில சகலமு மடியவோர் படைதொடு
நிருப குருபர சுரபதி பரவிய
—பெருமாளே!

தவத்துக்குப் பெருமையை யுண்டுபண்ணுவதற்காகவே தவவேடம்பூண்டு சடாமுடியைத் தரித்தவரும், திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தகாலத்தில் அதினின்றும் எழுந்து சகல வுலகங்களையும் அழிக்கத் தொடங்கிய ஆலகாலவிடத்தைத் தமது வாயிற்போட்டுக்கொண்டு பார்வதிதேவியாரது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அதைத் தமது கண்டத்தில் நிறுத்தி உலகங்களை இரக்ஷித்தருளியவரும், மழுப்படையைக் கரத்திற்றாங்கியவரும், தக்ஷனது சாபத்துக்குப் பயந்து தம்மைச் சரணமடைந்த ஒருகலைச் சந்திரனைத் தமது சடாமுடியி லிருத்திக் காப்பாற்றி யருளியவரும், தூய்மையுள்ளவரும், பிக்ஷாடன மூர்த்தியாகத் தாம் சென்றபோது தாருகவனத்து முனிவர்கள் தம்மிடத்துச் சினங்கொண்டு தம்மைக் கொல்லுவதற்காக ஓமஞ்செய்து ஓமத்தீயினின்று வருவித்துத் தம்மீது செலுத்திய வஸ்துக்களான பலவிதமா யொலிக்கும் டமருகம், மான், அக்கினி, வெண்டலை இவைகளின் வலியை யடக்கி கரங்களிலும் தலையிலும் அணிந்துகொண்டு அவர்களுக்கு ஞானத்தைப் போதித்தவரும், பாரமான பூமிக்கு ஆதாரமாய் நின்று தாங்குபவரும், கரத்தில் வில்லை யேந்தியவரும், பல கிளைகளையுடைய குலநதியாம் கங்கையை பகீரதன் தனது பிதுர்க்களுய்யும்பொருட்டு இப்பூமிக்கு வருவிக்கையில், அவன் தவஞ்செய்து வேண்டிக்கொண்டபடி, அதிவேகத்துடன் ஆகாயத்திலிருந்து விழும் கங்கையைத் தமது சடையிற்றாங்கி அதற்குள் அடக்கிக்கொண்டு மெல்ல மெல்லப் பூமியிற் சேரும்படி செய்தருளியவருமான சிவபெருமானது சற்புத்திரா! அனந்தமான கலியாணகுணங்கள் பொருந்தியவனே! நாகமலையில் வீற்றருளியிருக்கும் அழகா! கற்பகவிருக்ஷம் வளரும் அமராவதியின் இறைவியான இந்திராணியின் திருமகளான தெய்வயானை யம்மையாருக்கு வாழ்வளித்த மணவாளா! தங்கள் பெரிய கரிய தேகங்களினின்றும் எழுகின்ற இருள் எங்கும் பரவவும், செறசெறெனக் கடிக்கும் பல்வரிசைகளினின்றும் ஒளி பரவி எங்கும் நிலவு வீசச்செய்யவும், சஞ்சல குணத்தினால் அலையும் விழிகளினின்றும் தீயெழும்பி எரிக்கவும், பேரிடி முழக்கத்தையொத்த குரலினால் சப்தகுல பர்வதங்களும்

(இதன் தொடர்ச்சி 16-ம் பக்கம் பார்க்க.)

நீதிமான் தீவினை செய்யிற் பிழைப்பானா, நீதியில்லாதவன் நீதிபுரிந்தால் மரிப்பானா?

விவேக போதினி

தொ. 14] துன்மதி௵ :: ஆனி௴ [ப. 1

கந்த புராணம்

SKANDA PURANAM

மூவிரு முகங்கள் போற்றி
முகம்பொழி கருணை போற்றி
யேவருந் துதிக்கநின்ற
வீராறு தோள்போற்றி
காஞ்சி மாவடி வைகுஞ்செவ்வேண்
மலரடி போற்றி யன்னான்
சேவலு மயிலும் போற்றி
திருக்கைவேல் போற்றி போற்றி !

முன்னொரு காலத்தில் மூவுலகங்களிலும் தோன்றிய ஆன்மகோடிகள் செய்த தீவினைப் பயனால் முடிவில்லாத வேதங்களனைத்தும் முதலு முடிவுங் கவறி யழிய, தேவர்களும், முனிவர்களும், பெரிய நிலவுலகத்தில் வாழும் மனிதர்களும் மனத்திற் சிறிதும் ஞானமில்லாதவர்களாய் வேதமார்க்கத்தை யொழித்து, பல தீய சமய நெறிகளை யேற்படுத்தி வேதவிரோதமாகச் சில நூல்களைச் செய்துகொண்டு, தருமங்களனைத்தையும் அரிய தீவினையென்றொழித்து பாபவழிகளே தருமமென்று கருதி அவ்வழிகளில் நின்றொழுகியதைக் கண்ட திருமாலும் பிரமனும், நிமலனாகிய சிவபெருமானைப்போலவே அவர் திருவாக்காகிய வேதங்களும் அநாதியாகலின், அவைகளைத் திரும்பவும் ஆன்மகோடிகளுக்குத் தெளிவாக வுணர்த்தி யருளுவது சிவபெருமானொருவருக்கே சாத்தியமென்பதை யுணர்ந்து, தேவர்களனைவரும் தம்மைச் சூழ்ந்துவர திருக்கயிலாய மலையில் எம்பெருமான் வீற்றிருந்தருளும் திருக்கோயிலை யடைந்து, திருநந்தி தேவர் மூலமாக எந்தையின் திருமுன் செல்ல அனுமதிபெற்று, எம்பெருமானைத் தரிசித்து நமஸ்கரித்து பேரன்பாகிய கடலுண் மூழ்கி வாயாரத் துதித்துநின்றனர்.

அப்போது சிவபெருமான் திருவருள்புரிந்து திருமால் முதலிய தேவர்களை நோக்கி, "உமது அரசாட்சி சிறிதுங் குறைவுறாது இனிது நடந்தனவோ!" என்று வினவியருள, திருமால் வணங்கிப் பின்வருமாறு கூறினார்: "எம தாண்டவரே! சிருட்டி, திதி, சங்காரம் என்ற முத்தொழில்களும் மற்றும் தேவர்கள் செய்யுந் தொழில்முறைகளும் தேவாதி தேவரான தேவரீரது திருவருளினால் இனிது நடந்துவந்தன. ஆயினும் எமக்குத் தேவரீர் இன்னுங் கிருபை செய்தருளவேண்டுவதாகிய ஒரு குறையுளது. அஃது யாதெனின், பெரிய நிலவுலகத்திலுள்ளவர்களனைவரும் மாயா சம்பந்தத்தினால் தேவரீரைப் பரம்பொருளென்று சிறிதும் உணர்கின்றிலர். தேவரீருக்குரிய பதியிலக்கணங்களை யெடுத்துக்கூறி அடியேனையும் பிரமனையும் மேலான பதிப்பொருளாகச் சிலர் நினைக்கின்றார்கள். இதுவல்லாமலும், சாமானியராகிய அநேக தேவர்களையும் தேவரீரோடு ஒன்றாகச் சிலர் கருதுகிறார்கள்."

"சிலர் காலத்தையும் கருமத்தையுங் கடந்த மூலமாகிய ஒரு பொருளுண்டோவென்றும், சிலர் மந்திரத்தினாலுண்டாகிய உணர்ச்சியே கடவுள் என்றும், சிலர் காமத்துடன் சந்தோஷத்தையும் மயக்கத்தையுந் தருதலால் வாமசமயமே மேலான சமயமென்றும், சிலர் யசனயசனாதி கிரியைகளும் ஆவகனீயாதி மூவகை அக்கினிக் கிரியைகளும் அவைகளைக்கொண்டு செய்யும் வேள்விகளுமே இன்பந் தரத்தக்க மெய்ப்பொருள்களென்றும், சிலர் சொல், இசை முதலியவற்றாலுண்டாகும் ஒலிகளனைத்துமே பிரமமென்றும், சிலர் அருமையான விரதங்களினாலடையும் சித்திகளே மெய்ப்பொருளன்றி வேறில்லை யென்றும், சிலர் மகா சங்கிராந்தி சாந்திராயணம் கிருஸ்ராயணம் முதலிய விரதங்களும், அக்கினிப் பிரவேசம், பிரயாகை கட்டத்தில் வீழ்தல் முதலியவைகளினால் தேகத்தை யொழித்து உயிர் நீங்குதலுமே முத்தியென்றும், சிலர் உயிர்கள்தோறும் அவ்வவ்வுருவத்தைப் பெற்றுப் பிறந்து அவ்வவற்றின் குணங்களை யறிந்தறிந்து

நீதியற்ற பட்டணத்தில் நிறைமழை பெய்யுமா ?

பின்னர் இறந்து, அச்சனனங்கள் தோறுங் கொண்டிருந்த உணர்வோடு தோன்றி விரதமுடையவனாய்த் துறவுபூண்டு கொல்லப்பட்டவைகளைத் தின்று பஞ்ச புல நுகர்ச்சியுமொழிந்து இறத்தலே முத்தியென்றும், சிலர் நல்ல அழகினையுடைய மாதர்களையடைந்து அனுபவிக்கும் இன்பமே நினைத்தற்கரிய முத்தியென்றும் சிந்தித்திருக்கிறார்கள்."

"இவ்வகையாகிய மார்க்கங்கள் தோறும் அடைந்து, உலகத்தவர்களனைவரும் நினைக்க மனம் நடுங்கும் பிறவித் துன்பத்தை விட்டு நீங்காதிருக்கிறார்கள். உலகத்தில் வரம்புகள் அழிந்துவிட்டன. எவர்களும் வேத சாஸ்திரங்களை மறந்துவிட்டார்கள். பாவ வழிகள் நாள் தோறும் உலகத்தில் நிறைந்து சிறப்புறுகின்றன. அவையனைத்தும் உயிர்கள் செய்த ஊழ்வினையையறிந்த கருணாநிதியாகிய தேவரீரால் அமைக்கப்பட்டனவேயாயினும், அவ்வுயிர்களெல்லாம் பெய்ஞ்ஞானத்தையடைந்து அஞ்ஞானத்தையொழித்து மனச்சந்தேகமும் நீங்கித் தேவரீரது திருவடித் தாமரைகளையடையுமாறு அடியேங்கள் பொருட்டுச் சற்றுத் திருவருள்புரியவேண்டும்."

இங்ஙனம் திருமால் எம்பெருமானிடம் விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ள, முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமான் மகாவிஷ்ணுவை நோக்கி, "குற்றமற்ற திருமாலே! நீ திதிகர்த்தாவாகலின், உலகின் மாறுதலைக் குறித்துச் சிந்திக்கின்றனை. உன் துயரம் அகலுவதற்கு இனிமையாகிய ஒரு மார்க்கத்தைச் சொல்லுகிறோம், கேள். நீ உனது கலைத் தொகுதிகளுள் ஓர் கலையுடன் கடல் சூழ்ந்த நிலவுலகத்தில் வியாசனென்று கூறும் ஞான முனிவனாகத் தோன்றி வசிக்கக் கடவாய்! அப்போது வேதங்களைச் சிந்திப்பையாயின் அவை தாமே உன்னிடம் வந்து பொருந்தும். அவ்வேதங்களை நான்கு வகையாகப் பகுத்து, அவற்றை யோதவேண்டிய முறைமையினையும் போதித்து, மானிடர்களது மயக்கத்தையொழிக்கக் கடவாய்! அங்ஙனம் வேதங்களையுணர்ந்தும் சந்தேகம் நீங்காதவர்களது மனத்தைத் தெளிவிக்கவல்லது ஒன்றுண்டு. அஃது யாதெனில், இனிமையாக ஓதியுணர்ந்தவர்களது பிறவித் துன்பங்களையொழிக்கின்ற பழைய புராணம் என்பதாம். அது பதினெண் வகைப்பட்டது. அப்பதினெண் புராணங்களை நமதன்பனாகிய நந்திக்கு முன்பு தெரியும்படி கூறியுள்ளோம். கிருபையினாலே அந்நந்தி அவைகளைச் சனற்குமார முனிவருக்கு உபதேசித்தனன். அவைகளை நீ முறைமையோடு அச் சனற்குமார முனிவரிடத்தில் நிலவுலகத்திற் கேட்கக் கடவாய்!" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

அவ்வாறு சிவபெருமானிட்ட கட்டளைப்படி மகாவிஷ்ணுவானவர் இந்நிலவுலகத்தில் கங்கை நதிக்கரையில் பராசரரென்னும் மகா முனிவருக்கும் மச்சகந்தியென்ற யோசனகந்திக்கும் புதல்வராய் அவதரித்து, வாதநாராயணன் என்னும் திருநாமம் பெற்று, பரமேசுவரனருளினால் எல்லையற்ற வேதங்களனைத்தையும் ஓதாமலுணர்ந்து, அவைகளிலடங்கிய உண்மைப்பொருளை அறிஞர் பெற்றுய்யும்பொருட்டுத் தூய்மையாகிய மார்க்கமமைந்த நான்கு வகுப்புகளாக இயற்றியருளி, அது காரணத்தினால் வியாசர் என்னுமொரு பெயர் பெற்று, பிறகு தமது ஆசாரியராகிய சனற்குமார முனிவரிடத்தில் பதினெண் புராணங்களையும் முறைமைப்படி கேட்டு அப்புராணங்களைத் தம் மனத்தில் அமைத்துத் தெளிந்த பின்பு, அவைகள் முழுமையையும் சூத முனிவருக்கு உபதேசித்தருளினார்.

அப்பதினெண் புராணங்களில், சைவம், பவிஷ்யம், மார்க்கண்டம், இலிங்கம், காந்தம், வராகம், வாமனம், மச்சம், கூர்மம், பிரமாண்டம் என்னும் இப்பத்துஞ் சிவபுராணங்களாம்; பிரமம், பதுமம் என்னுமிரண்டும் பிரம புராணங்களாம்; காருடம், நாரதம், விஷ்ணு, பாகவதம் என்னும் நான்கும் விஷ்ணு புராணங்களாம்; ஆக்கினேயம் அக்கினி புராணமாம்; பிரமகைவர்த்தம் சூரிய புராணமாம். அவைகளில் சிவபெருமானுக்குரிய பத்துப் புராணங்களினுள், வலிய வேற்படையேந்திய குமாரக்கடவுளது காந்தபுராணத்தில் அவ்வெம்பெருமானுடைய சரித்திரத்தை சூதமுனிவர் நைமிசாரணிய முனிவர்களுக்கு உண்மையாகச் சுருக்கிக் கூறினார். அதிலடங்கிய மெய்ப்பொருளை வடமொழியறியாத தமிழர்களறிந்து உய்யும்பொருட்டு ஸ்ரீசிவசுப்ரமண்ய பக்தசிகாமணியாகிய ஸ்ரீகச்சியப்பசிவாசாரிய சுவாமிகள் தெவிட்டாத இன்சுவை

நீ பிறர்க்குதவி செய்தால், தெய்வம் உனக்கு உதவிசெய்யும்.

பொருந்திய வெண்பாக்களினால் எடுத்துக்கூறினார்.

அவ்வரிய புராணத்திற் கூறப்பட்டுள்ள அற்புத விஷயங்களை இங்கு சுருக்கமாய் நிகழ்ந்த முறையில் எடுத்துரைக்கிறோம். ஞானதேசிகனை குகப்பெருமானிடத்துக் கொண்ட அன்பே இத்துணிகரமான செய்கைக்குக் காரணமாதலால், ஆஸ்திக சிகாமணிகளனைவரும் இதிற் காணப்படும் பிழைகளைப் பொறுத்தருள வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

தக்ஷகாண்டம்

பிரமதேவரது புத்திரர்களுள் புத்தியிற் சிறந்த மூத்தகுமாரனான தக்ஷன் என்பவன் தன் பிதாவை நோக்கி, "தந்தாய்! தேவர்களுள் முதல்வராகியும், ஞானத்தில் தலைவராகியும், மும்மூர்த்திகளில் உயர்ந்தோராகியும், அழிவில்லாதவராகியும், உயிர்க்குயிராகியுமுள்ள முழுமுதற் கடவுள் இன்னார் என்பதை அடியேன் அறியும்படி சொல்லியருளும்" என வேண்டிக்கொண்டான். பிரமதேவர் தமது மைந்தன் வேண்டுகோளுக்குகந்து, "பிள்ளாய்! முன்னொருக்கால் விஷ்ணுவும் யானும் 'நாமே பரம்பொருள்' என்று மருண்டு தருக்குற்று ஒருவரோடொருவர் போர் செய்தபொழுது சோதி சொரூபமா யெழுந்து வானுலகத்தில் உயர்ந்த சிவபெருமான் ஒருவரே எல்லார்க்கும் மேலாய கடவுள். இதனை நீ தெளிவாக உணர்தி!" என்றுரைத்தார்.

அதுகேட்ட தக்ஷன் ஆச்சரியத்துடன், "தந்தாய்! முத்தொழில்களிலும் முதல் இரு தொழில்களாகிய சிருட்டி திதிகளைச் செய்யும் நீவிர் இருவரும் பரம்பொருளல்லராக, இறுதியதாகிய சங்காரத்தொழிலைச் செய்யும் சிவன் உங்களுக்கிறைவராயிருக்குங் காரணமென்னவென்று அடியேனுக்குத் தெளிவாய்ச் சொல்லியருளவேண்டும்" என்று வினவினான்.

பிரமதேவர் தமது குமாரனது அறிவின்மையைக்கண்டு வருந்தி, "அப்பா! நீ வேதங்களைக் கசடறக்கற்று மெய்ப்பொருள் உணர்ந்துகொண்டது இவ்வளவேயோ? சிவபெருமான் இறுதித்தொழிலாகிய சங்காரத்தைச் செய்பவராகலின் பரம்பொருளாகக் கருதத்தக்கவரல்லவென மதித்தாயன்றோ? மற்றை உயிர்களைச் சங்கரிப்பதுபோலவே பிரமவிஷ்ணுக்களையும் ஏனைய தேவர்களையும் ஈற்றிற் சங்கரிப்பவர் அச்சிவபெருமானே யன்றோ? சங்கார காலத்தில் ஒருவராய் நின்று, சீவராசிகளை முன்பு தம்மிடமிருந்து தோன்றியவாறே தமக்குள் அடங்கச்செய்து, தாம் அவிகாரியாயிருந்து, மீட்டும் அன்னையும் அத்தனுமாய் அவ்வுயிர்களுக்கேற்ற காயங்களையும் கரணங்களையும் கொடுத்துச் சிருட்டித்துக் காப்பவர் அப்பரமசிவனே யன்றோ?"

"விஷ்ணுவையும் என்னையும் படைத்து, திதி சிருட்டியாகிய தொழில்களையும் எமக்குத் தந்து, எம்முயிர்க் குயிராய் நின்று எமது தொழில்களையும் தாமே செய்தருளுகிறார். நாங்கள் அவரை யறியாமல் மயங்கும்பொழுதும் எம்மிடத்து வந்தருள்செய்வார். தாமும் ஓர் செயலைச் செய்கின்றவர்போல எம்மோடு ஒருவராக எண்ணப்படுவார். மணியும் நாதமும் போலவும், பூவும் மணமும் போலவும், இரத்தினமும் ஒளியும்போலவும் உலகமெங்கும் உள்ளும் புறமுமாய் வியாபித்து நிற்பார். வேதாகம முதலிய மேலாகிய கலைகளையெல்லாம் முன்னாளில் அருளிச்செய்தவர் அந்தச் சிவபெருமானே. அவர் அவைகளை எங்களுக்கு உபதேசிக்க நாங்கள் உணர்ந்தோம்" என்று மெய்ப்பொருளை எடுத்துரைத்தார்.

தக்ஷன் அதனைக் கேட்டு, "தந்தாய்! அப்படியாயின், சிவபெருமான் அருளிச்செய்த வேதங்கள் பஞ்சபூதங்களையும் உயிர்களையும் மற்றைத் தேவர்கள் யாவரையும் பிரமம் என்று சொல்லுவதற்குக் காரணமென்னவென அடியேனுக்குத் தெளிவாகச் சொல்லியருளவேண்டும்" என்று கேட்டுக்கொண்டான்.

அப்போது பிரமதேவர் எல்லோராலும் அறிய முடியாத இரகசியத்தைத் தமது மைந்தனுக்குப் பின்வருமாறு போதித்தருளினார்: "வேதங்கள் அழியாத முதல்வராகிய சிவபெருமானைக் குறித்துக் கூறியவைகள் மாத்திரம் உண்மை; ஒழிந்தன தோத்திரமாகக் கூறியவைகள். சிவபெருமானை யொழிந்த மற்றைத் தேவர்களுக்கும் உயிர்களுக்கும் பஞ்ச பூதங்களுக்கும் வேதங்கள் முதன்மை கூறுதல் முகமனாம். யாதொரு பொருளை யாவர் வணங்கினாலும் அவ் வணக்கமெல்லாம் அச்சிவபெருமானைப் போயடையும். அதுபோல, வேதங்கள் மற்றைத் தேவர்கள் முதலாயினார்க்குச் சொல்லுகின்ற

புகழ்களெல்லாம் எல்லா நதிகளும் சமுத்திரத்தைச் சென்றடையுமாறுபோலச் சிவபெருமானைச் சேர்வனவாம். எல்லாப் பொருள்களையும் படைத்துக் காத்தழித்து மீண்டும் படைப்பவனும், ஆன்மாக்களுக்குத் திருவருள் பாலித்து அவைகளை ஆண்டருளும் தலைவனும், ஆதியந்தமில்லாதோனும் சிவனேயென்றும்; செகத் பிதாவும், சுத்த சாட்குண்ணியனும், அருவும் உருவுமாகும் சுத்தனும், அறியவொண்ணாச் சாதியும், எங்கும் வியாபித்திருக்கும் ஞான சொரூபியும், ஆன்மாக்களுக்குள் நீங்காதிருக்கின்ற பரமானந்தத் தாண்டவனும் சிவனேயென்றும்; பரனும், தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாத கடவுளும், ஏகனும், அளவிடப்படாத குணத்தையுடையவனும், அன்பர் யாவருக்கும் வேண்டியவற்றை வேண்டியாங்கு ஈபவனும் சிவனேயென்றும்; பிரமா முதலாக நின்ற பசுவர்க்கங்கட்கெல்லாம் பதியாக நின்றருள்செய்யும் பசுபதியும், உடம்பெடுத்துப் பிறக்குமெவரையும் தன்னுடைய குணத்துளொடுக்கி அவர்க்குத் தானே புகலிடமாகி நின்று, அவர்களுடைய குணங்களில் தான் புகுதலில்லாதோனும் சிவனேயென்றும் வேதங்கள் கூறுகின்றன. 'சீவராசிகள் பரமசிவனை யுணர்தலின்றிப் பிறவித்துயரை நீங்கி மோக்ஷத்தை யடைவேமென்று சொல்லுதலானது உருவமில்லாத ஆகாயத்தின் தோலை உரித்துடுப்பதற்கு நிகராகும்' என்று சுவேதாச்வதர உபநிடதமே சொல்லுகிறபோது, அச்சிவபெருமானே பரம்பொருள் என்பதற்கு வேறு சாக்ஷியும் வேண்டுமோ? யானும் விஷ்ணுவும் படைத்தல் காத்தல்களாகிய அரசியலைச் செய்யும்படி சிவபெருமானுடைய திருவடிகளைப் பூசித்துத் துதித்த ஆலயங்கள் பலவற்றையும் காண்பாய். அந்தச் சிவபெருமானுடைய திருவருளைப் பெறாது முத்தியடைந்தவர்களில்லை. அவருடைய அருளின்றி வாழ்கின்ற தேவர்களும் பிறருமில்லை. அவருடைய திருவருளைப்பெறாமல் அடைதற்கரிய அரும்பொருள்கள் ஒன்றுமில்லை. அவரன்றிப் பதிப்பொருளுமில்லை. இது சத்தியம்! ஆதலால அக்கடவுளையே சரணென்றடைகுதி!" இவ்வாறு பிரமதேவர் தமது புதல்வனும் தக்ஷனுக்கு மெய்ப்பொருளை உபதேசித்தருளினார்.

புண்ணிய ஸ்தலங்கள்

INDIAN PLACES OF PILGRIMAGE

ஸ்ரீரங்கம்

தென்னிந்தியாவில் திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவிலுள்ள புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களுள் ஸ்ரீரங்கமென்னும் நகரம் ஒன்று. ஸ்ரீரங்கமெனும் பதத்துக்கு பரிசுத்தமான இன்பம் அல்லது ஆனந்தம் எனும் அர்த்தம் பொருந்தும். ஆதலின் இந்நகரம், விஷய ஆனந்தத்தில் விரக்தி வந்து, நித்திய ஆனந்தத்தை நாடி நிர்மல அகத்தைத் தேடும் மானிடர்களுக்கு முக்தியைத் தரத்தக்க விடமென்று பெரியோர்கள் கருதுகின்றனர். இந்நகரம் காவிரி, கொள்ளிடம் என்னும் இரு நதிகளால் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கும் ஓர் தீவு. இது சுமார் 975 ஏகரா விஸ்தீர்ணமுள்ளதாயும், இருபத்தீராயிரம் ஜனத்தொகையுள்ளதாயுமுள்ள நகரம். இங்கு தென்னிந்தியாவில் மிகப் பெரிதெனக் கூறக்கூடிய ஓர் விஷ்ணுவின் ஆலயம் உளது. இங்குள்ள எல்லாக் கட்டிடங்களும் ஏழுப் பிராகாரங்களுக்குள் அடக்கப்பட் டிருக்கின்றன. வெளிப் பிராகாரத்தின் சுவர்களில் ஒன்று 3,072 அடி நீளமும், மற்றொன்று 2,521 அடி நீளமும் உள்ளது. மத்தியில் அரங்கநாத சுவாமியின் கோவில் அமைக்கப்பெற்றிருக்கிறது. இக்கோவிலின் உள்பிராகாரத்தின் சுவர்களுள் ஒன்று 241 அடி நீளமுள்ளது; மற்றொன்று 181 அடி நீளமுள்ளதாய் இருக்கின்றது. இரண்டாவது பிராகாரத்தின் சுவர்களுள் ஒன்று 426 அடி நீளமுள்ளதாயும், மற்றொன்று 295 அடி நீளமுள்ளதாயும் இருக்க, மூன்றாவது பிராகாரத்தின் சுவர்கள் 767 அடி நீளமும் 503 அடி நீளமும் உள்ளவைகளாக விருக்கின்றன. நான்காவது பிராகாரத்தினுள்தான் இவ்வாலயத்தின் ஆயிரக்கால் மண்டபம் அமைக்கப் பெற்றுளது. பிரதிவருஷமும் வைகுண்ட ஏகாதசியன்று பெருமாளது உத்ஸவ விக்கிரகம் இம்மண்டபத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டு பூஜை முதலியன செய்யப் பெறுகின்றது. இப்பிராகாரம் நீளத்தில் 1,235 அடியும், அகலத்தில் 849 அடியும் உள்ளதாக விருக்கிறது. ஆயிரக்கால் மண்டபமோவெனில், 450 அடி

தண்ணீர் என்று சொன்னால் நெருப்பு அவியுமா?

நீளமும் 130 அடி அகலமும் உள்ளதாக விருக்கிறது. இதைத் தாங்கி நிற்கும் கல் தம்பங்கள், வரிசைக்குப் பதினாறு தம்பங்களுள்ள அறுபது வரிசைகளாக அமைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. ஆதலின் ஓர் தம்பத்துக்கும் மற்றொன்றுக்கும் இடையிலுள்ள தூரம் சுமார் பத்தடிக்கு மேற்பட்டிருக்கவில்லை. நான்காவது பிராகாரத்தின் வாயில்களின் மேல்தான், கோவிலின் மூன்று பெரிய கோபுரங்களும் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளுள் கீழ்கோபுரமே அதிகநேர்மை

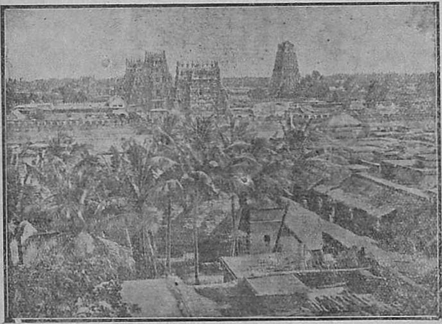

ஸ்ரீரங்க நகர்க் காட்சி

வாய்ந்துள்ளது. அது வெள்ளை கோபுரமெனப் பெயர்வாய்ந்து நூற்று நாற்பத்தாறடி ஆறங்குலம் உயரமுள்ளதாக விருக்கிறது. தவிர, வெளியில் பூர்த்தி பெறாத ஓர் பெரிய கோபுரமும் உளது. அது மாத்திரம் பூர்த்தி செய்யப் பெற்றால் சுமார் 300 அடி உயரக்கூடும். மொத்தத்தில் இங்கு பதினைந்து கோபுரங்கள் இருக்கின்றன. இவைகளில் வெளிப் பிராகாரச் சுவர்கள் மூன்றில் ஒவ்வொன்றிலும் நான்கு நான்கு கோபுரங்கள் இருக்கின்றன. அடுத்த பிராகாரத்தின் சுவர்களில் மூன்று கோபுரங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இப்பிராகாரத்தின் மேற்குச் சுவரில் வாசற்படியாவது கோபுரமாவது இல்லை. ஆனால் ஒருசமயம் அதில் வாயிற்படி இருந்ததாகவும், ஆனால் அந்தப் பக்கத்தில் இருந்த ஜனங்கள் அப்பொழுது ஒருதரம் அதன் வழியாகக் கோவிலில் புகுந்து கொள்ளையிட்டதன் நிமித்தம் அது அடைக்கப்பட்டதாகவும் கூறுகின்றனர். வெள்ளை கோபுர வாசல், ஆயிரக்கால் மண்டபத்துக்குத் தெற்கிலுள்ள திறந்த முற்றம் போன்ற ஓரிடத்தில் கொண்டுபோய்விடும். அங்குதான் கோவிலில் யாவற்றினும் மிக்க அழகுவாய்ந்த கருங்கல் சிற்பசாஸ்திரத் திறமை காணப்படும். பிரதிவருஷமும் உத்ஸவ காலங்களில் சுமார் 3,000 ரூ. வரைக்கும் செலவழித்து இங்கு பந்தல் போடுவது வழக்கம்.

நான்காவது பிராகாரத்தைச் சுற்றிலும் வீடுகளும் கடைகளும் அடங்கிய வீதியிருக்கின்றது. ஐந்தாவது பிராகாரத்தின் சுவர்கள் 1,653 அடி நீளமும், 1,170 அடி நீளமும் உள்ளவைகளாக விருக்கின்றன. இதற்கு வெளியில் இன்னொரு வீதியும் அதைச்சுற்றி ஓர் பிராகாரமும் இருக்கக்காணலாம். இந்தப் பிராகாரத்தின் சுவர்கள் 2,108 அடி நீளமும், 1,846 அடி நீளமும் உள்ளவைகளாக விருக்கின்றன. இதைச்சுற்றி மூன்றுவது வீதி ஒன்றும் அதற்கப்பால் கடைசியான ஏழாவது பிராகாரச் சுவரும் உண்டு. இச்சுவர் இருபதுஅடி எட்டங்குலம் உயரமும், உச்சியில் ஆறடி அகலமுள்ளதாயு மிருக்கிறது. தவிர, இங்கு ஓர் சித்திரகோபுரமும் இருக்கிறது. அதில் மஹா விஷ்ணுவின் வராக அவதாரம் முதலியவைகளைக் குறிக்கும் சித்திரங்கள் வரையப்பெற்றிருக்கின்றன. இன்னொரு மண்டபத்தில் கோவில் நகைகள் முதலியன வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்நகைகளிற் சில, மிக்க நேர்மையான வேலைப்பாடுள்ளனவெனக் கூறுகின்றனர். கோவில் நகைகளிற் பெரும்பான்மையும் மதுரை விஜயரங்க சொக்கநாத நாயக்கரால் கொடுக்கப்பட்டவைக

ளெனக் கூறுவர். கோவிலைச் சேர்ந்த நகைகள், சுமார் 15 லக்ஷம் ரூபாய் மதிப்பிடக் கூடியவைகளாம்.

வைஷ்ணவ மதத்தை ஸ்தாபித்த இராமானுஜாசாரியர் பதினோராம் நூற்றாண்டில் இங்குதான் காலஞ்சென்றது. இவ்வூருக்கு, ஒன்றேகால் மைல் தூரத்தில் ஜம்புகேசுவரம் என்னும் இடத்தில் பிரசித்திபெற்ற சிவன் கோவில் ஒன்றிருக்கிறது. இக்கோயில் ஸ்ரீரங்கத்துக் கோவிலைப்போல் அவ்வளவு பெரிதாக இல்லாவிட்டாலும், கட்டப்பட்ட நேர்மையிற் அதைவிடச் சிறந்ததே எனக் கூறுகின்றனர். பிரதி வருஷமும் டிசம்பர் மாதத்தில் கொண்டாடப்படும் உத்ஸவத்துக்கு இந்தியாவில் வெகு இடங்களிலிருந்தும் ஜனங்கள் இங்கு வந்து கூடுகின்றனர்.

ஸ்ரீரங்கமெனும் இப்புண்ணிய நகரம் 'சீரங்கத்துக் காகமானாலும் கோவிந்தம் பாடுமா' என்னும் பழமொழிக்குக் காரணமாயிற்று. இப்பழமொழியின் கருத்து, இந்நகரம் மகா புண்ணிய க்ஷேத்திரமெனினும், அங்குள்ளவர்களிலும் நல்லவர்களும் கெட்டவர்களும் உளர் என்பதே. ஏனெனில், துர்க்குணம் மாறுவது மானிடர்களுள் கடினமான விஷயமன்றோ?

1751-வது வருஷம் முதல், 1755-ம் வருஷம் வரையில் இங்கிலீஷ்காரர்களும், பிரெஞ்சுக்காரர்களும் இத்தீவையும் இதிலுள்ள கோவிலையும்பற்றி அநேக முறை சண்டை செய்திருக்கும் விஷயம் சரித்திர ஆராய்ச்சியிலிருந்து விளங்குகிறது.

ஸ்ரீரங்கத்தின் மகிமைக்குக் காரணம் பின்வருமாறு கூறப்பட்டிருக்கிறது. நாரத மகாமுனி ஒருதரம் பரமசிவனைப் பார்த்துவிட்டு வரச்சென்றவர் ஸ்ரீரங்கநாதரது சரிதையைத் தமது ஜன்மம் ஸாபல்யமாகும் நிமித்தம் கூறியருளும்படி பிரார்த்தித்துக்கேட்க சிவபெருமான் அருளியதை லோகாநுக்கிரக நோக்கத்துடன் பின்வருமாறு வெளியிட்டனராம்.

ஒருக்கால் கைதனன் என்னும் ஓர் அரக்கன் வேதங்களைப் பிரமாவினிடமிருந்து அபகரித்துச் செல்ல, அவர் மகாவிஷ்ணுவின் நாபிக்கமலத்து நின்றவாறு புலம்புகையில் அவ்விஷ்ணுவும் அவரைத் தேற்றி தாம் ஒரு பெரிய மீன் உருவெடுத்துச் சென்று, சமுத்திரத்தின் அடியிலுள்ள தனது இராஜ்யத்துக்கு ஓடிப்போன கைதனனென்ற அரக்கனையும் அவனது பரிவாரங்களையும் வென்று கொன்று, அபகரித்துப் போகப்பட்டிருந்த வேதங்களுடன் திரும்பிவந்து பிரமாவைச் சந்தோஷிக்கச் செய்தனராம். அத்தகைய அற்புதச் செய்கையைச் செய்த மகாவிஷ்ணுவைப் பூசிக்கத் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட நகரமே ஸ்ரீரங்கமென்றும், அங்குள்ள கோவில் சோழராஜாவினால் கட்டப்பட்டதென்றும் கூறுகின்றனர்.

இக்கோவிலின் மகிமைக்குப் புராண சம்பந்தமான விவரம் அடியில் வருமாறு கூறப்பட்டுளது.

பிரளயகாலத்தில், இப்புவியிலுள்ள யாவும் சர்வ வியாபியான மகா விஷ்ணுவினிடம் அடங்கியபின், அவர் திருப்பாற் கடலில் ஆதிசேடன் எனும் பாம்பின்மீது பள்ளி கொண்டிருந்தனர். அச்சமயம் பிரமதேவர் தமது யோக நித்திரையினின்றும் எழுந்து பார்க்கத் தாம் ஓர் தாமரை மலரிலிருக்கவும் எங்கும் ஒரே பிரவாகமாக விருக்கவும் கண்டதிசயித்து, தமது ஆசனமான தாமரை மலரின் தண்டு எங்கு உற்பத்தியானதென்றறிய அதைப்பற்றிக் கீழே வெகு தூரம் சென்று பார்த்தும், அதற்கு யாதொரு முடிவும் ஏற்படாதது கண்டதிசயித்துத் திரும்பவும் மலருக்கே வந்தனர். பிறகு யாது செய்வதென்பது தெரியாமல் அவர் தியங்கிக்கொண்டிருக்கையில், மகாவிஷ்ணு ஓர் ஹம்ஸப் பறவையின் மீதேறி வந்து அவரைத் தேற்றினர்.

இன்னொரு சமயத்தில் ஓர் ஆமை உருவெடுத்து வந்து பிரமதேவரை மகாவிஷ்ணு தைரியப்படுத்தினர் என்ற இன்னொரு புராணக் கதையும் உளது.

இம்மூன்று கதைகளும், சீடர்களது அஞ்ஞானத்தைப் போக்கக் கூடிய குருவினது மூன்றுவித சக்திகளைக் குறிக்கும் நோக்கமுள்ளனவேயன்றி வேறில்லை. ஆமை, தான் முட்டையிட்டதும் அதைப்பற்றி யாதொரு கவலையும் கவனமும் இல்லாமலிருந்து, முட்டைகள் வெடிக்கவேண்டிய சமயத்தில், அவைகளைப் பற்றி நினைக்க, அவைகள் வெடித்துக் குஞ்சுகள் வெளிவருகின்றன எனக் கூறுவார்கள்.

மீன் தானிட்ட முட்டைகள் பொரிக்கவேண்டிய சமயத்தில் அவைகளைப் பார்த்தவுடன்

நீர்மேற் குமிழிபோல் நிலையிலலாக் காயம்.

அவைகள் வெடித்துக் குஞ்சுகள் வெளியேறுகின்றன என்பது பலர் அபிப்பிராயம்.

ஓர்பறவை தானிட்ட முட்டையின் மீதுட்கார்ந்து அடைகாத்துக் குஞ்சு பொரிக்கும் விஷயம் எல்லோருக்குமே தெரியுமன்றோ !

ஓர் குருவும் தமது சீடர்களது அந்தகாரத்தை நீக்க, அவர்களது பரிபாகத்திற்கேற்றவாறு ஆமை, மீன், ப்றவைபோலத் தமது அகங் கருதி, நோக்கித் தடவி சந்நிதியிருந்து உபதேசித்தருளுவர் எனச் சான்றோர் நவின்றிருக்கின்றனர். குரு தமது மனத்தின்கண் தமது சீடனது அஞ்ஞானமாகிய இருள் நீங்கவேண்டுமென்று நினைத்த மாத்திரத்திலேயே சூரியனைக்கண்ட பனிபோல் அது நீங்கி ஞானோதய மாகிவிடுமென்றும், அப்படிக்கின்றி சீடனது நிலைமையை அறிந்து அவனைப் பார்த்த மாத்திரத்திலே யாகிலும், அல்லது தம் முன்னர் இருத்திப் போதித்த மாத்திரத்திலேயே யாகிலும் அவனுக்கு ஞானோதயம் ஆகுமென்றும் கொள்ளவேண்டும்.

மகாவிஷ்ணு பிரமாவுக்கு, மீன் பறவை ஆமை முதலிய மூன்று உருவங்களெடுத்து உபதேசம் செய்திருத்தலாலும், அம்மகாவிஷ்ணுவின் திவ்விய க்ஷேத்திரம் ஸ்ரீரங்கம் என்பதாலும், எல்லாவிதமான சீடர்களும் இங்கு அப் பரமாத்மாவைப் பூசித்தால், அஞ்ஞானத்தை அகற்றி ஞானம் பெறக்கூடுமென்பது பெரியோர்களது அபிப்பிராயம்

மகாவிஷ்ணு ஸ்ரீரங்கநாதராகக் கோடானுகோடி தேவர்களுடனும், முனிவர்களுடனும், இருடிகளுடனும், ஓர் திவ்விய விமானத்தில் ஏறிவந்து இங்கு தங்கி இத்தலத்தை மகா புண்ணிய பூமியாகச் செய்த விஷயம் பின்னர் கூறப்போகும் புராணக் கதையினின்றும் நன்கு விளங்கும்.

இயற்கை அற்புதங்கள்.—மழைக்கால்கள், எரிமலைகள், பூகம்பம், வென்னீர் ஊற்றுகள், வால் நக்ஷத்திரங்கள், வானவில், எரி நக்ஷத்திரங்கள் முதலியவைகளைப்பற்றிய விவரங்கள் இதில் மிகவும் எளிய நடையில் தெளிவாய் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. காலஞ்சென்ற ஸ்கூல் இன்ஸ்பெக்டர் எல். வி. வில்லியம்ஸ் பிள்ளை அவர்களின் சிறந்த முகவுரையுடன் கூடியது. அநேகம் சித்திரப்படங்களும் கொண்டது. துரைத்தனத்தார் அங்கீகரித்தது. யாவரும் வாசிக்கவேண்டுவது. புதிய பதிப்பு அணா. 10.

கூட்டுறவின் அவசியம்.

THE NECESSITY OF CO-OPERATION

இக்கேள்வியை வருவித்துக்கொண்டோம். இது ஒரு கஷ்டமான கேள்விதான். இப்படித்தான்போலும், மனிதர்கள் தாங்களே சில விவகாரங்களில் முதற்கண் சுலபமாகத் தலையிட்டுக்கொண்டு அதிலிருந்து மீட்சிபெற, பின்னர் எண்ணிலா இடர்ப்பட்டுழல்கிறார்கள். பலர் 'எது எப்படியாயினும் நமக்கென்ன' என்று வாளா விருந்துவிடுகிறார்கள். வேறு சிலர், ஒன்றில் பிரவேசிப்பதனால் பிறருடைய ஏசுகைக்கும் நகைப்புக்கும் இலக்காக நேரிடுமென்பதை யுணர்ந்தும் பொதுநலங்கருதிப் பிரவேசிக்கிறார்கள். நமது நண்பரொருவர் நன்னூலில் கடை மாணாக்கனைப் பன்னாடை (நெய்யரி)க்கு ஒப்பிட்டுக் கூறியதினுடைய கருத்தைப் புதிய வழக்கில் எமக்கு எடுத்துக் கூறினார். அது பின்வருமாறு:— ஒரு வகுப்பில் உபாத்தியாயருக்கு ஏற்படும் சிரமமெல்லாம் கடை மாணாக்கனுக்குப் போதித்து வைப்பதிலேயே யாகும். தலை, இடை மாணாக்கர்களுக்குப் போதிக்க உபாத்தியாயர் அவ்வளவு சிரமம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுவதில்லை. அளவில்லாச் சிரமங்கொண்டு கடை மாணாக்கனுக்குப் போதிக்குங்காலையில், அவனுக்கு அவனுடைய இயற்கைக்குணம்பற்றி அவ்வுபதேசங்கள் ஏறாவிட்டாலும், அவ்வுபதேசங்களை அடுத்துள்ள தலை இடை மாணாக்கர்கள், பன்முறையும் கேட்கவும், அப்படிக் கேட்க நேரிடும் ஒவ்வொரு முறையும், அவர்கள் உள்ளத்தில் புதுக் கருத்துகள் உதிக்கவும் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கிறது. நல்ல விஷயங்கள், அருமையான கருத்துகள் முதலியன கடை மாணாக்கனுக்குப் போதிக்கும் வழியதாக அவனையடுத்துள்ள தலை, இடை மாணாக்கர்களுக்குப் போய்ச் சேருவதனாலும், அவன் மாத்திரம் அதைக் கொள்ளாது விடுவதினாலுமே சாரமாகிய இரசத்தை வெளியே போக்கித் தன்னிடம் சாரமற்றத் திப்பி முதலிய மாசுகளை உடையனவாகக் கொள்ளும் நெய்யரிக்கு—பன்னாடைக்கு-அம்மாணாக்கனை ஒப்பிட்டனர்.

அதுபோலவே, ஒருவர் முன்போந்து யாதாமொரு விஷயத்தைப்பற்றிப் போதிக்கவருவா

ரேயானால், அப்படிச் செய்யவருவது தன்னிலும் அறியாமையை யுடையவர்களுக்கே யாகும். அப்படிச் செய்யும்படியான உபதேசங்கள் அத்தகையோருக்கு உபயோகமுடையதாக வமைதலோடு முன்னதாகவே அவற்றை அறிந்துள்ளோர்களுக்கும் ஞாபகமூட்டச் சாதகமா யமைகின்றன. இக்காரணங்கொண்டே, பலர், பிறருடைய தூஷணை முதலிய சாத்துக்கவிகளைப் பொருட்படுத்தாமல் தம்மாலியன்றவரை பிறருக்குப்போதிக்க முன்வருகிறார்கள்.

இக்காரணங்களை யெல்லாம் முன்னிட்டு, நமக்கு இப்போழுது வேண்டுவது என்ன? என்னும் விஷயத்தை ஒரு சிறிது உரையாடுவாம். நமக்கு இப்பொழுது வேண்டுவது கூட்டுழைப்பு. இதற்கு ஒற்றுமை வேண்டும். "எத்தால் வாழலாம்? ஒத்தால் வாழலாம்" என்பது வினவும் விடையுமாக நமது நாட்டில் பன்னெடுங் காலமாக வழங்கிவரும் பொன்மொழி. ஒற்றுமையினால் நாம் எத்தனையோ நலங்களை யடையலாகும். ஒருவராயிருந்து ஒரு சிறிய காரியத்தைத் தான் நடத்துவதைப் பார்க்கிலும், நால்வர் ஒன்றுகூடி நடத்தினால் திறமையுடனும் அதிக சிரமமின்றியும் நடைபெறக்கூடும். ஆகையினால் நமக்குள் ஒற்றுமையும், அதன் வழியா யேற்படும் கூட்டுழைப்பும் வேண்டும். வெளி தேசங்களில் நடைபெறும் எல்லாத் தொழில்களும் தொழிற்சாலைகளும் கூட்டுறவுச் சங்கங்களினாலேயே நடைபெறுகின்றன என்னும் உண்மையை அறிந்திருக்கும் நாம், அந்த வழியை இன்னும் அனுட்டான முறையில் கொண்டுவாராமல் இருப்பது என்ன பேதமை?

இதுவரையில் கடன்கொள்ளல் கொடுத்தல் முறையை மாத்திரங்கொண்ட பல கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் நமது நாடெங்கும் ஸ்தாபிதமாகி நடைபெற்றுவருவதைக் காண்கின்றோமே யொழிய நமக்கு அவசியமாயுள்ள உணவுப் பொருள்களையும் உடைகளையும் மற்ற வீட்டுச் சாமான்களையும் தயார்செய்யக்கூடிய தொழிற்சாலைகளை ஏற்படுத்த எவ்விதப் பிரயத்தனமும் செய்யவில்லை. எடுத்த மாத்திரத்தில் நம்முடைய நாடு மான்சஸ்டர், லிவர்பூல், ஷேபீல்டுபோன்ற பட்டினங்கள் ஆகவேண்டுமென்று நாம் எதிர்பார்க்கக்கூடாது. நால்வர், பதின்மர் ஆக ஒன்றுகூடி ஒவ்வொரு சிறிய தொழிலை, சொற்பமுதல் வைத்து நமது நாட்டுக்கு அவசியமாயுள்ள பொருள்களைச் சேகரித்து உதவுவதற்கான வழிமுறைகளைத் தேடி நடத்துவார்களேயானால் இன்னும் பத்து வருஷங்களுக்குள் நாமும் மனித சமூகத்தினர் என்று பிறர் கூறி, நம்மோடு கைலாகு கொடுப்பதற்கான நிலையை நாம் அடையக்கூடும். கூட்டுழைப்பின்றி எந்த நாடும் இதுவரையில் உயர்வடைந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஒரு குடும்பத்தை யெடுத்துக் கொண்டாலும் அதிலுள்ள தாயாதியரனைவரும் உறவுகொண்டாடி நடந்தாலல்லது அக்குடும்பம் பிறருடைய ஏளனத்துக்குப் பாத்திரமாகி நிலைகுலைந்து போய்விடும். எவ்வித நன்மையும் அக்குடும்பத்தினருக்கு ஏற்படாது. அதற்கு முற்றிலும் மாறாக சதாகாலமும் சச்சரவும், மனக்கவலையும், ஏக்கமும், இன்னும் பலவிதமான துன்பங்களுமே நேரிடும். ஒரு குடும்பத்தைப் போலவே ஒரு ஜனசமூகம், ஒரு ஜனங்கம், ஒரு நாட்டினர். தமிழர்களாகிய நம்மில் பலரும் ஒன்றுகூடி, கூட்டுறவுத் தொழிற்சாலைகளை யமைத்து ஒற்றுமையுடன் நடத்திவந்தால் எவ்வளவு நன்மை யடையமுடியும்! இவ்விஷயத்தை ஒவ்வொருவரும் ஒரு நிமிஷ நேரமாகிலும் சிந்தனை செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்யும் பலருடைய நோக்கமும் ஒன்றுகூடும், ஏகமய மாகும், வலுவடையும், உருவங்கொள்ளும், உயிர்பெறும், அவருக்கும் பிறருக்கும் பிரயோசனமளிக்கும். நமக்கு இப்பொழுது வேண்டுவது கூட்டுறவே. ஆகையினால் இன்றே நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் எழுமின்; பலரும் ஒன்றுகூடி ஒரு காரியத்தைச் செய்வதென்றால் பொருள் இரண்டாம் பட்சமாகும். நால்வர் கூடினால் பலதுளி பெரு வெள்ளமாவது போல் பொருள் மலியும். இன்று உங்களால் இக்காரியம் சுலபமாகச் செய்துமுடிக்கக்கூடியதாகையினால், இன்றே எழுந்திருங்கள்! அவரவர்களுடைய மனவாற்றலுக்கும், தொழில் அனுபவத்துக்கும், செய்வல்லமைக்கும் ஏற்றவண்ணமாக இக்கூட்டுறவுத் தொழில் ஆரம்பஞ் செய்யப்படட்டும். அதன் பயனை நாம் இன்றே எதிர்பார்க்கவேண்டாம். நாளடைவில் பயன் தானாகவே நிச்சயம் ஏற்படும்.

இந்திய மன்னர்கள்

INDIAN EMPIRE BUILDERS

அசோக மௌர்யன்

அசோகருடைய சரித்திரத்தை நாம் கூறுவதற்கு உதவியாகும் நூல்கள் ஸம்ஸ்கிருதத்திலுள்ள "அசோகாவதானம்" "அவதான சதகம்" "திவ்யாவதானம்" என்பவைகளாம். ஆயினும், அவைகளை முற்றும் நம்புவதற்கில்லை. அசோகரைப்பற்றியும், அவரது வம்சத்தினரைப்பற்றியும் பல கதைகள் கூறப்பட்டிருப்பதால் அவைகள் எல்லாவற்றையும் ஆராய்ந்து உண்மைச் சரித்திரத்தைக் கண்டறியவேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் தற்கால ஆராய்ச்சிமுறைப்படி நமக்கு மிகவும் பிரயோசனப்படுபவை அசோகர் காலத்தில் அவரது கட்டளையிற்படி செதுக்கப்பட்ட சிலா சாஸனங்களே. இச்சாஸனங்கள் ஹிமயமலைப் பிரதேசங்களிலிருந்து மைஸூர் வரைக்கும் பரவியிருக்கின்றன. அவை அசோகரது உத்தரவுகளையும் விளம்பரங்களையும் தெரியப்படுத்துவதால், அவரது குணாதிசயங்களை நன்கு தெரிவிக்கின்றன. அசோகருடைய உத்தரவின்படி நாட்டப்பட்ட கற்றூண்களும், அவ்வாறே செய்கின்றன.

பாடலிபுரமென அழைக்கப்பட்டுவந்த நகரம், தற்கால பாட்னா நகரத்தருகே மண்மூடப்பட்டிருக்கின்றது என சரித்திர ஆசிரியர்கள் எண்ணங் கொண்டிருந்தனர். அவ்விடத்தில் பூமியை வெட்டிப்பார்க்க, புதிதாகத் தோன்றிய பலமான கட்டடங்கள் முதலியவற்றினால் மேற்படி எண்ணம் சரியானதே என்பது வெளிப்படையாயிற்று. மௌர்ய ராஜ்யத்தின் தலைநகரைப்பற்றிப் பல புது விஷயங்களும் வெளிவந்தன.

சரித்திர ஆராய்ச்சி சிரமமானது; ஆதலின் அதை ஓர் ஜீவ்ய கார்யமாகச் செய்தால் தான் ஒரு சரித்திர விஷயத்தைப் பற்றின உண்மை வெளிப்படும். அசோகரைப்போன்ற புருஷோத்தமர்களைப்பற்றி நாம் கூறும்போது, அபிப்பிராயபேத முண்டாவதற்கு இடமுண்டு. ஆயினும், நாம் அவ்விதபேதத்திற்குக்காரணங்களை நீக்கி, கூடியமட்டில் எல்லா ஆசிரியர்களும் உண்மையானவை என்றுரைப்பவைகளைத் தழுவி எழுதுகின்றோம். இராஜ்யம் எவ்வாறு ஆளப்பட்டு வந்ததென்பதைப்பற்றியும் துரைத்தனத்தின் பிரிவுகளைப்பற்றியும் சந்திரகுப்த மௌர்யனுடைய சரித்திரத்தில் கூறினதைத்தவிர மௌர்ய அரசர்களுடைய ராஜ்யத்தைப்பற்றி நாம் கூறவேண்டியது புதிதாக ஒன்றுமில்லை.

சந்திரகுப்தருக்குப் பிறகு பிந்துஸாரர் ஸிம்ஹாஸன மேறினார். இவரைப்பற்றி அதிகமாகத்தெரியாவிட்டாலும், "அமிதகாதன்" "பகைவரை எரிப்போன்" என்னும் பட்டப் பெயர் அவருக்கிருந்தமையால் அதனிலிருந்தே அவரது பராக்கிரமம் தெரியவருகின்றது. அவர் 28 வருஷங்கள் ஆண்டார். சண்டைசச்சரவுகள் இல்லாமையினாலேயே அவரைப்பற்றி நமக்கொன்றும் தெரியவில்லைபோலும்! தெற்கே சில நாடுகளை அவர் வென்றாரென்றும், ராஜ்யம் கொஞ்சமும் குறைவுபடாது, தம் மகனுக்கு விட்டுச்சென்றாரென்பதே அவர் ஆட்சியின் நலத்தை விளக்குகின்றது. ஸிரியா தேசத்து அரசருடன் நட்புரிமை கொண்டாடினதினால் அவ்வரசர், மேகஸ்தனிஸுக்குப் பதிலாக டைமாகோஸ் என்பவனைத் தன் தூதனாகப் பிந்துஸாரனுடைய சபைக்கு அனுப்பினான். ஸெலுகஸ் என்னும் யவனதேசத்தரசன் கி.மு. 280 வருஷத்தில் மரணமடைய, அவன் மகன் அண்டியோகஸ் ஸோடர் பட்டந்தரித்தான். இவனும் பிந்துஸாரனுடன் நட்புகொண்டான். கி. மு. 222-223 வருஷத்தில் பிந்துஸாரன் உயிர் நீக்க, அசோகர் அரசரானார்.

அசோகர் பிந்துஸாரருக்கும் ஸுபத்ஸங்கி என்னும் பிராமணச் சிறுமிக்கும் பிறந்ததாகப் பழங்கதை கூறும். அவர் பால்யத்தில் மிகவும் கொடியவராகயிருந்தனர் என்றும், அவருடைய கொடுமைக்கு அனைவரும் அஞ்சினரென்றும் பௌத்த நூல்கள் கூறினபோதிலும், அவைகள் எல்லாம்பொய்க்கதைகள் என்றும், பிற்காலத்தில், பௌத்த மதத்தைத் தழுவின பிறகே நல்லவரானார் என்று கூறுவதற்கு ஏற்பட்ட கட்டுக்கதைகள் என்றும் சில நூலாசிரியர்கள் கூறுகின்றனர். ஆயினும் இவர்களை நாம் முழுவதும் ஒப்புக்கொள்வதற்கில்லை. "அள்ளாது குறையாது, சொல்லாது பிறவாது" என்னும் பழமொழிப்படி கொஞ்சமாவது உண்மையைத் தழுவி ஏற்பட்டிருக்கும் என்று நாம் கூறலாம்.

“தக்ஷசிலை”* என்பது அக்காலத்தில் மிகப் பெரியத் தலைநகராய் இருந்தது. மத்திய ஆசிய வியாபாரிகள் இவ்விடம் வந்து தம் தொழிலை நடத்தினர். ஸம்ஸ்கிருத இலக்கணம் இயற்றிய பாணிநியும் இந்நகரில்தான் தம் சிஷ்யர்களுக்குப் போதித்துவந்தனர் கிறிஸ்து பிறந்த முதல் நூற்றாண்டில் இந்நகரம் பௌத்த புண்ய ஸ்தலங்களில் முக்கியமானவைகளில் ஒன்றாயிருந்தது. பிறகே அதன் பொலிவு அழிந்துபோயிற்று. சில வருஷங்களுக்கு முன்னர், இந்திய துரைத்தனத்தார் “தக்ஷசிலை” முன்னிருந்த இடத்தைத் தோண்டிப்பார்க்க அங்கு பல கட்டடங்கள் முதலியவைகள் இருந்ததால் அதன் பெருமை விளங்கியது. ஸர்வகலா ஸங்கம் (யூநிவர்ஸிடி) ஒன்று அவ்விடம் இருந்ததுவென சரித்திர நூல்கள் கூறுகின்றன. இவ்வளவு சிறப்புள்ள இந்நகர் பிந்துஸாரருடைய ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது ஆனால் அவ்வூரில் கலகமேற்பட ஜனங்கள் நகராதிபதிக்கு அடங்கி நடக்கவில்லை. இது பிந்துஸாரர் காதிற்பட்டது. அவர் யுக்தவயதடைந்த அசோகரைத் தம் பிரதிநிதியாகத் தக்ஷசிலைக்கு அனுப்பினார். அசோகர் கலகத்தை அடக்கி, அப்பிரதேசத்தை ஆண்டுவந்தார். அங்கே சில காலம் இருந்தபிறகு உஜ்ஜயினி நகரத்தின் தலைவராக அசோகர் அனுப்பப்பட்டார். உஜ்ஜியினி நகரம் அக்காலத்தில் செல்வம் நிறைந்த பட்டணமாயிருந்தது.

சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு பிந்துஸாரன் காலமானான். அதற்குப் பிறகு அசோகர் கி. மு. 272 அல்லது 273-ம் வருஷத்தில் சிங்காதனமேறினார். ஆனால் அவர் எந்த வருஷத்தில் அரசாள ஆரம்பித்தாரென்று சரித்திராசிரியர்களுக்குள் நிச்சயமாகவில்லை. அசோகருக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடந்தது கி. மு. 263 ௵ அல்லது 265 ௵. ஆனால் அது, (ரிஸ்டேவிஸ்) 267 கி. மு. (ஸேனார்ட்) 269 கி. மு. (மனமோகன சக்கரவர்த்தி) 271 கி. மு. (பாலிக் கிரந்தங்கள்) 272 கி. மு. ஆண்டில் என்று பலவாறாக பல ஆசிரியர் கூறுகின்றனர். ஆயினும் அவர் பட்டாபிஷேகம் நடப்பதற்கு நான்கு வருஷங்களுக்கு முன்னமேயே இராஜ்யமாள ஆரம்பித்தாரென்று சொல்லப்படுவதனால் அவர் இராஜ்யத்திற்கு வந்தது 272-ம் 273-ம் கி. மு. இருக்கவேண்டுமென்று ஒருவிதமாகச் சொல்லக்கூடும்.

அசோகர் பிந்துஸாரன் இறந்ததும் யாதொரு கஷ்டமுமின்றி ஸிம்ஹாசனம் ஏறினானென்று சிலர் கூறுகின்றனர். வேறு சிலர் தமது சகோதரர்களையும் உறவினர்களையும் கொலைசெய்து சிம்மாசன மேறினரென்று கூறுகின்றார்கள். இதுவே பௌத்த நூல்களிலும் சொல்லப்படுகிறது. சிங்காதனமேறினவுடனே பட்டாபிஷேகமாகாமல் நான்கு வருஷங்களுக்குப் பிறகே பட்டாபிஷேகச் சடங்கு நடந்ததென்பதும் இதையே வற்புறுத்தும்.

ஆனால் சிலர் அதை மறுப்பதேன்? என்ற ஒரு கேள்வி பிறக்கலாம். அதற்குச் சமாதானமாகப் பின்வருமாறு முதற்கட்சியார் கூறுகின்றனர்:— அசோகர் எழுதிவைத்த சிலாசாஸனங்களில் தன்னுடைய சகோதரி சகோதரர்களைப்பற்றியும் உறவினர்களைப்பற்றியும் பலவிடங்களில் கூறியிருக்கின்றனர். தம்முடைய உறவினரைக் கொன்றிருப்பின் அசோகர் இவ்விதமாகச் சிலாசாஸனங்களில் எழுத இடமில்லையே. ஆகவே, அசோகர் தம் உறவினர்களைக் கொலைசெய்யவில்லை.

அசோகர் சிங்காதனமேறிய 13-வருஷங்கள் வரைக்கும் என்ன செய்தாரென்று நமக்கு நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. பௌத்த நூல்களில் அசோகர் சிங்காதனமேறியதும் மிகவும் கடூரமாக ஆண்டுவந்தனரென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இவைகளுக்கு உதாரணம் கூறி மேற்செல்லுவோம்:— அந்தப்புரத்து ஸ்திரீகள் (500 ஸ்திரீகள்) தம்முடைய விகாரரூபத்தை யிகழ்ந்து கூற அவர்களை தீக்குழியிலிட்டனராம். இம்மாதிரியான கதைகள் பல இருப்பினும் அவைகளைப்பற்றி சரித்திரவாசிரியர்கள் எல்லோரும் ஒரே அபிப்பிராயங் கொண்டவர்களல்ல. பொதுவாக, அசோகர் ஓர் அரசனுடைய வாழ்க்கையினின்றுண்டாகும் சுகதுக்கங்களை அனுபவித்துவந்தாரென்று சொல்லலாம்.

இராஜ்யசுகம் என்னாள் நிற்கும்? இவ்வுலகிலுண்டானவை அனைத்தும் அநித்தியமானவை; துக்கத்திற்குக் காரணமானவை; நம்

*பாஞ்சாலத்திலுள்ள “ராவல்பிண்டி” என்னும் ஓர் தாலுக்காவைச் சேர்ந்த “ஷாதரி” என்னும் கிராமத்தில் “தக்ஷசிலை”யின் நத்தங்கள் இருக்கின்றன.

நூற்றுக்கு ஒரு பேச்சு, ஆயிரத்துக்கு ஒரு தலையசைப்பு.

பத் தகாதவை; என்ற எண்ணம் மானிடரெவர்க்கும் அவரவர் வாழ்க்கையில் எப்பொழுதாவது ஒருமுறை தோன்றுகிறது. அவ்வெண்ணம் ஒருவனிடம் உறுதிப்படுமாகில் அவன் ஒரு புது மனிதனாகிறான். இவ்வெண்ணத்தினால் வாழ்க்கையைப்பற்றி அதுவரைக்கும் உண்டான எண்ணங்களெல்லாம் மாறுபடுகின்றன. சந்நியாஸமும் விரக்தியும் இவ்வெண்ணம் முதிர்வதாலேயே உண்டாகின்றன.

பராக்கிரமம் மிகுந்த அசோகர் தம் இராஜ்யத்தைப் பெரிதாக்க எண்ணினார். கலிங்கராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றவேண்டு மென்ற அவா அவருக்கு உண்டாயிற்று. அக்காலத்தில் அது ஓர் தனி ராஜ்யம்; அந்நாட்டினரும் வீரத்தன்மையர். ஆகவே கலிங்கநாட்டைக் கைப்பற்றுவது அசோகருக்கு மிகவும் கஷ்டங்கொடுத்தது. கலிங்கசேனைக்கும் மாகதருக்கும் நடந்த போரில், லக்ஷத்தைம்பதினாயிரம் பேர் சிறையாளர்களாகப் பிடிக்கப்பட்டனர். லக்ஷம் ஜனங்கள் மாண்டனர். மற்றும் பல்லாயிரம் பெயர்கள் பலவிதங்களில் நாசமடைந்தனர்.

ஓர் மனிதனை மற்றொருவன் கொலைசெய்தால், கொலையாளியைத் தூக்கிடுகிறார்களன்றோ? ஆயின் போரில் பல்லாயிரம் பெயர்களைக் கொலை செய்வதற்குமுன் யோசனையுடன் உத்தரவளிக்கும் அரசனையும் தளகர்த்தனையும் என்ன செய்யவேண்டும்? அயலாரை வதம்செய்வது, நம்மை வதைப்பதுபோலவேயாகும் என்பதை ஒருவன் மனதில் நினைப்பானாயின், அவன், சண்டையிடத் துணிவானா? இதைப்போன்ற பல எண்ணங்களே அசோகரது மனத்தில் தோன்றியிருக்கும். தம்மால் பல்லாயிரம் ஜனங்கள் மடிந்ததையும், அநேகமாயிரம் பேர்கள் வீடின்றி, உணவின்றி அலைவதையும் கண்ட அசோகர் மனம் புண்ணாகியது. என்னதான் பராக்கிரமம் பொருந்தியவரா யிருந்தபோதிலும், அவரும் நம்மவரைப் போன்றவரே யன்றோ?

இவ்வித எண்ணங்களை மனதிற்கொண்ட அசோகர், இனித் தம்மால் மனிதர்களுக்குத் துன்பம் கூடாதெனத் தீர்மானித்தார். அஹிம்ஸா பரமோ தர்மம: என்பதைத் தன் மேற்கோளாகக்கொண்டு நடக்க ஆரம்பித்தார். இக்கலிங்கப் போருக்குப் பிறகே அசோகர் பௌத்தமதக் கொள்கைகளைப் பரப்புவதற்கு வேண்டிய வழிகளைத் தேடினான்.

அசோகர் பௌத்தமதத்தைத் தழுவினது அவருடைய வாழ்க்கையை மாத்திரம் மாற்றவில்லை. அவர் நாட்டி லுள்ளவர்களும் 'யதா ராஜா ததாபிரஜா' என்னும் கொள்கைப்படி அவருடைய அடிச்சுவடுகளைப் பின்பற்றினார்கள். அயல் நாட்டிலுள்ள மன்னரும் பௌத்தமதக் கொள்கைகளைப்பற்றி அறியவும் அவைகளைக் கைக்கொள்ளவும் இடமாயிற்று. இதைப்பற்றி விரித்துக் கூறுவோம்.

பௌத்த மதத்தைத் தழுவின அசோகர், அதைத் தம் நாட்டில் ஸ்தாபித்ததோடு, அயல் நாடுகளிலும் பரவச் செய்தார் எனச் சற்றுமுன் கூறினோம். இனி அசோகர், பௌத்த தர்மம் பரவுவதற்கு என்ன செய்தார் என்பதைச் சற்று நோக்குவோம். மௌர்ய ராஜ்யம் அரசாளப்பட்டு வந்ததைப் பற்றி, சந்திரகுப்த மௌர்யனது ஆட்சியைப் பற்றிக் கூறும்போது விவரித்தோம். அவ்விதமே, அசோகமௌர்யனது காலத்திலும் ராஜ்யம் ஆளப்பட்டுவந்தது எனக் கூறல்வேண்டும். பௌத்த தர்மத்தை தம் ஜனங்கள் அறியும்படி பௌத்த தர்மத்தை சாஸனங்களாகப் பிறப்பித்து அவைகளைத் தம் நாட்டின் பல இடங்களிலும் கருங்கற் பாறைகளின்மீது செதுக்குவித்தார். இச் சிலாசாஸனங்களில் நமக்குத் தெரிந்தவரை புராதனமானவை மத்தியமாகாணத்தில் ரூபநாத் என்னுமிடத்திலும், ராஜபுதனத்தில் வைகாட்டிலும், மைஸூரில் சித்கல் துருக்கம் ஜில்லாவில் மூன்றிடங்களிலு மிருக்கின்றன. இரண்டாம் சாஸனத்தின் நகல்கள் மூன்று, மைஸூரிலிருக்கின்றன. ஆனால், அந்த சிலாசாஸனத்திற்கும் மற்றவைகளுக்கும் வித்யாஸமிருப்பதால், ஸுவர்ணகிரியில் அரசனுடைய பிரதிநிதியாயிருந்த இளவரசரின் கட்டளையால் அது பிரசுரிக்கப்பட்டதென்று யூகிக்கப்படுகிறது.

சிலாசாஸனங்களைப் படிக்கும்போது, அசோகருடைய மதம், மேற்கே ஸிரியா, மாஸிடோனியா, எபைரஸ் முதலிய இடங்களிலும், வட ஆபிரிக்காவிலும் முக்கியமாக, எகிப்து ஸிரியா முதலிய இடங்களிலும், இந்தியாவில் கன்யாகுமரி வரையிலும், லங்கைத் தீவிலும், பௌத்த பிக்ஷுக்கள் அனுப்பப்பட்டார்களென

அறிகிறேம். சிலாசாஸனங்களில் கூறப்பட்ட அந்நிய நாட்டு ராஜர்கள் கி. மு. 258 வரையில் ஜீவித்திருந்தனர் என்று நாம் அந்யதேச சரித்ரங்களால் ஆறிந்திருக்கிறபடியால், அசோகர், தம் சிலாசாஸனங்களை கி. மு. 258-க்கு முன்னரே பதிப்பித்திருக்கவேண்டும் என நாம் கூறலாம்.

லங்கைக்குச் சென்ற பௌத்த ஸங்கத்தின் விவரங்கள் சிலாசாஸனங்கள் மூலமாய்த் தெரியா விடினும், பௌத்த நூல்களினின்று நாம் அறிகிறேம். மஹேந்திரன் என்னும் பௌத்த பிக்ஷு, தன் ஸகோதரியும் பிக்ஷுணியுமான ஸங்கமித்ரையுடன் லங்கைக்குச் சென்று, பௌத்த தர்மத்தையும் ஸங்கத்தையும் பரவச் செய்தனர். மஹேந்திரரையும், ஸங்கமித்ரையையும், அசோகருடைய புத்ர புத்ரிகளென்று பௌத்தநூல்களில் கூறப்படுகின்றது. மகேந்திருடன் பௌத்த பிக்ஷுக்களும் சென்றனர். அவர்கள் பீடகங்கள் என்னும் பௌத்த நூல்களையும் தம்முடன் கொண்டுபோயினர். இந்நூல்கள் பிராகிருத மொழியில் எழுதப்பட்டிருந்த போதிலும், மஹேந்திரன், ஸிம்ஹள பாஷையில் மொழிபெயர்த்தான். திஸ்ஸன் என்னும் அரசன் லங்கையை ஆளும்போது, பௌத்தர்கள் இந்தியாவிலிருந்து லங்கைக்குச் சென்றதாகவும், அவ்வரசன் கி. மு. 258-முதல் கி.மு. 230 வரையில் அரசாண்டதாகவும் நமக்குத் தெரியவருவதால், சாஸனங்கள் எழுத உத்தரவளித்தபிறகே பௌத்த சந்நியாஸிகளை லங்கைக்கு அசோகர் அனுப்பினர் என்று எண்ணவேண்டியிருக்கிறது.

அசோகரது புத்திரியான ஸங்கமித்ரை தம் ஸஹோதரருடன் லங்கைக்குப் போகும் பொழுது,போதிவிருக்ஷத்தின் ஓர் கிளையைக் கொண்டுபோனதாகவும், அதை திஸ்ஸ அரசன் வாங்கித் தன் கையினலேயே, தலைநகராகிய அநுராதபுரத்தில் நட்டதாகவும் சரித்திரம் கூறும். அப்போதிமரம், இப்பொழுது அநுராதபுரத்தின் இடிந்த கட்டடங்களின் நடுவில் நிற்கின்றது. அம்மரத்தின் ஜீவ்யகாலம் இதுவரைக்கும் 2,400 வருஷங்களுக்கு மேலாகிறது. அநுராதபுரத்தில் திஸ்ஸனது காலத்தில் கட்டப்பட்ட பௌத்த கோயில்களும்,கட்டடங்களும், பௌத்த மதத்தின் பெருமையை விளக்குகின்றன. மஹேந்திருடன் கூடவந்த பௌத்த பிக்ஷுக்களுக்கு ஓர் விஹாரமும், அநுராபுரத்திலிருந்து எட்டு மைல் தூரத்தில் ஓர் மலைப் பாறையில் குகையையும் செதுக்கி வைக்க மஹேந்திரன் தம் வாழ்நாளை அங்கேயே கழித்தனர்.

பௌத்த தர்மத்தை இவ்வாறு நாடெங்கும் பரவவைத்த அசோகர் புத்தரது திவ்ய அவதாரத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட இடங்களையெல்லாம் கி.மு. 249-இல் ஸ்தலயாத்திரை செய்துவந்தான். லும்பி னிவனம்,கொன்காமன ஸ்தூபம் நிற்குமிடம், கபிலவஸ்து, புத்தகயை, ஜகநாதம், குசிநகரம், ஸ்ரீவஷ்டியிலுள்ள பௌத்த ஆச்ரமம் முதலியவைகள் அசோகர் சென்ற இடங்களில் முக்கியமானவைகளாம்.

பௌத்த தர்மத்தை அறிந்து,அதைக் கடைப்பிடித்து, தம் பிரஜைகள் அனைவரும் அறியும்படி சாஸனங்களாக ஏற்படுத்தின அசோகர் இதனுடன் நிற்கவில்லை. தம் ஜனங்கள் தர்மத்தைக் கைக்கொண்டு ஒழுகுகிறார்களா என்பதை அறிய அவர் விரும்பினர். அதற்காகத் தம் உத்யோகஸ்தர்கள் எல்லாரையும், தர்மத்தையும் ராஜகாரியங்களில் ஒன்றாகப் போதிக்கும்படி உத்தரவிட்டார். இம்மாதிரி செய்வித்தால் ஜனங்களுக்குத் தர்மத்தின்மீது சிரத்தை ஏற்படுமென்பது, அசோகர் எண்ணம்போலும். இதனேடு நிற்காமல், தர்மம் ஸரியாக நடைபெற்றுவருகிறதா என்பதை அறிய தர்ம மஹாபாத்ரர்கள் என்பவர்களை கி.மு. 256 வருஷத்தில் நியமித்தார். தர்மயுக்தர்கள் என்னும் உத்யோகஸ்தர்கள், மகாபாத்ரர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்கள். நாட்டிலுள்ள ஜனங்களின் ஒழுக்கத்தைக் கவனிப்பதில் பெரியவர்கள் சிறியவர்கள், உற்றார் உறவினர் என்னும் வித்தியாஸம் கொஞ்சமேனுமில்லை. நாட்டின் எல்லைப் புறங்களிலுள்ள ஜனங்கள் முதற்கொண்டு, ராஜனுடைய அரண்மனையிலுள்ளவர்களும், அரசனது ஸஹோதரிகளும் ஸஹோதரர்களும் மற்ற உறவினர்களும், மஹாபாத்ர உத்யோகஸ்தர்களின் கட்டுக்குட்பட்டவர்கள்.

ஆரியமத உபாக்கியானம்:—அருமையான நீதிகளடங்கிய சிறந்த நூல் இரண்டு பாகங்களும் ரூ. 1—2—0. துரைத்தனத்தார் அங்கீகரித்தது.

உழவு மாடுகள்

THE PLOUGH CATTLE

தற்காலத்தில் இந்தியர்கள் முக்கியமாகக் கவனிக்கவேண்டிய விஷயங்களில் முதன்மை பெற்று நிற்பது மாடுகளின் விஷயமே, நமது தேசம் விவசாயத்தையே பிழைப்புக்குப் பிரதான மார்க்கமாகக் கொண்டது. நமது விவசாயம் முற்றிலும் மாடுகளின் உதவியைக் கொண்டே நடைபெறவேண்டியிருக்க— நமது விவசாயத்துக்கு மாடுகள் பிராணுதாரமாகவிருக்க — மாடுகள் வரவர எண்ணிக்கையிலும் குணத்திலும் குன்றிவருகின்றன. உலகத்திலுள்ள மற்ற விவசாய தேசங்களையும் நமது தேசத்தையும் மாடுகள் விஷயமாக ஒத்துப்பார்க்குமிடத்து, நமது தேசத்தில் விவசாயத்துக்குப் போதுமானவளவு மாடுகளில்லையென்பது தெளிவாய் விளங்கும்.

நூறு ஜனங்களுக்கு இந்தியாவில் 61 மாடுகள்தா மிருக்கின்றன. டென்மார்க்கு தேசத்தில் 74 கால்நடைகளும், அமெரிக்கா ஐக்கிய மாகாணங்களில் 79-ம், கானடாவில் 80-ம், கேப் காலனியில் 120-ம், நியூஸீலண்டில் 150-ம், ஆஸ்திரேலியாவில் 259-ம், அர்ஜென்டைன் குடியரசு தரணியில் 323-ம், உருகுவேயில் 500-ம் இருக்கின்றன. இனி சாகுபடியாகும் நிலத்தின் விஸ்திரணத்தையும் சாகுபடிக்கு உபயோகிப்பதற்குள்ள மாடுகளின் எண்ணிக்கையையும் கவனிப்போம். பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் சாகுபடியாகும் நிலத்தின் விஸ்தீர்ணம் 22 கோடி 80 லக்ஷம் ஏகராக்களென்றும், காளைமாடுகளின் தொகை சற்றேறக்குறைய 4 கோடி 90 லக்ஷம் என்றும் இந்தியா கவர்ன்மெண்டார் ரிப்போர்ட்டிலிருந்து தெரியவருகிறது பொலி காளைகளாகவும், வண்டிக்காளைகளாகவும், மற்றும் பலவிதமாகவும் உபயோகப்படுத்தப்படும் காளைகள் மொத்தத்தொகையில் கால்வாசியிருக்கும். மூப்பு, தள்ளாமை, நோவு, இளம்பருவம் இவைகளினுல் சாகுபடிக்கு உபயோகமில்லாதவை மொத்தத்தொகையில் கால்வாசியிருக்கும். அவைகளையெல்லாம் நீக்கி, சாகுபடிக்கு உபயோகமான காளைகளைக்கணக்கிட்டால், 2 கோடி 40 லக்ஷந்தாம் மிஞ்சும். அதாவது, 22 கோடி 80 லக்ஷம் ஏகராக்களை உழுவதற்கு நமக்கிருப்பவை, 2 கோடி 40 லக்ஷம் மாடுகள்தாம். கணக்கிட்டால், 19 ஏகராக்களை ஒரு போகத்துக்கு உழுவதற்கு நமக்கு ஒரு ஜோடி மாடுகள்தா மிருக்கின்றன. ஆனுல் இவ்விஷயத்தை நன்குய் ஆராய்ந்து பார்த்த அறிஞர்கள், நமது இந்தியக் காளைமாடுகள் ஒரு ஜோடி ஒரு போகத்துக்குச் சற்றேறக்குறைய 5 ஏகராக்கள்தாம் உழமுடியுமென்று அபிப்பிராயப் படுகிருர்கள். அதன்படி நமது தேசத்தில் இப்போதுள்ள காளைத்தொகையைப்போல் நான்கு மடங்கு காளைக ளிருந்தால்தான் நமது தேசத்தில் சாகுபடிக்குத் தகுதியாயுள்ள நில விஸ்தீரண முழுவதையும் சரிவர சாகுபடிசெய்யமுடியும்.

இவ்வாறு உழவு மாடுகள் குறைவாயிருக்கிறதின் பலனுக, நிலங்களின் மகசூல் கண்டுமுதலும் குறைவாகவே யிருக்கிறது. இந்தியாவின் கோதுமைக் கண்டுமுதல் தாரணையானது டென்மார்க்கு, இங்கிலாந்து, ஜப்பான், எகிப்து இத்தேசங்களின் தாரணைகளின் மூன்றிலொரு பாகமாகவும், நார்வே, ஸ்வீடன், கானடா இந்நாடுகளின் தாரணையில் பாதியாகவும், ஸ்பெயின், பிரான்சு, இத்தாலி, அமெரிக்கா ஐக்கிய மாகாணங்கள் இவைகளின் தாரணையில் மூன்றில் இரண்டு பாகமாகவும் இருக்கிறதெனத் தெரியவருகிறது.

உழவு மாடுகள் உழவுக்குப் போதாமலிருப்பதாலும், நாளுக்குநாள் பலங்குன்றி வருவதாலும், காளைகளின் விலையும் தானியங்களின் விலையும் மிதமிஞ்சி அதிகரித்துவருகின்றன. தானியங்களின் விலை ஒன்றுக்கு மூன்ருய் அதிகரித்துவிட்டது. என்ன விலை கொடுத்தாலும் நல்ல காளைகள் அகப்படுவது அரிதாய்ப் போய்விட்டது. மாடுகள் இவ்வித க்ஷீண தசையை யடைந்ததன் காரணங்களை ஆராய்ந்து பார்த்தால், நான்கு காரணங்கள் முக்கியமாகப் புலப்படும். அவ்வையாவன :—

(1) மேய்ச்சற்றரை போதாமையும் தீவனக் குறைவும்.

(2) உயர்தரமான பொலிகாளைகள் இல்லாமை; நல்ல காளைகளை காரை யறைத்தல் முதலிய கடினமான வேலைகளுக்கு உபயோகித்தல்; தனிகர்களுக்குத் தற்காலம் காளைகள் விஷயத்தில் உண்டாயிருக்கும் அலக்ஷியம்.

(3) காளைகளைக் கட்டுப்பாடின்றிக் கொல்லுதலும், பிறநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதிசெய்தலும்,

(4) காளைகள் சௌக்கியமாயிருக்கும்போதும் நோயுற்றபோதும் அவைகளைச் சரிவர வளர்க்க அறியாமை.

இந்நான்கு காரணங்களையும் சற்று ஆராய்ந்து பார்ப்போம். தொன்றுதொட்டு நமது தேசத்தில் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் அதன் மொத்த விஸ்தீரணத்தில் பத்திலொரு பங்கை மேய்ச்சல் தரையாக வைப்பது வழக்கமாகவிருந்தது. போதாத காலத்தினால் ஜமீன்தாரர்களும் பெரிய குடித்தனக்காரர்களும் இந்த அத்தியாவசியமான பொது பூமியை ஆக்கிரமித்துக் கட்டிக்கொண்டுவிட்டார்கள். சிலகிராமங்களில் மேய்ச்சல்தரை என்று ஒருகுழி பூமிகூட இல்லாமற் போய்விட்டது. மனிதர் உணவுக்குரிய தானியங்களும் மற்ற சாமான்களும் போதாமற் போனபடியால் அம்மேய்ச்சற் றரைகள், சாகுபடி நிலங்களாக மாற்றப்பட்டனவென்றும், அவ்வாறு மாற்றப்பட்டதனால் அவைகள் முன்னினும் பன்மடங்கு அதிகப் பிரயோஜனமுள்ளவைகளாயிருக்கின்றனவென்றும், ஆகையினால் அதைக் கண்டித்துப் பேசுவது நியாயமல்லவென்றும் சிலர் வாதிக்கிறார்கள்.

இவ்வாறு வாதிப்பது முதன் முதலில் சரியானதாகத் தோன்றுமேயாயினும், ஊன்றிப் பார்த்தால் தவறான கக்ஷியென்று நன்கு விளங்கும். மேய்ச்சற்றரையின்மையானது மாடுகளின் தேகவலிமையை யழித்துவிடுவதுமன்றி, அவைகளின் ஜாதிகளின் குணத்தையும் குறைத்துவிடுகிறது. ஏற்கனவேயுள்ள சாகுபடி பூமிகளை யுழுவதற்கே போதுமான மாடுகளில்லாமலிருக்கையில், சாகுபடிக்கு இன்றியமையாத மாடுகளின் தொகையும் பலமுங் குன்றுமாறு மேய்ச்சற்றரைகளை யழித்துச் சாகுபடி நிலங்களாக்குவதனால், எங்ஙனம் மகசூல் கண்டுமுதல் அதிகரிக்கும்? மேய்ச்சற் றரைகளைச் சாகுபடி நிலங்களாக மாற்றுவதானது நூல் நூற்பவர்களுக்கு அபராதம் விதிக்கப்படுமென்று ஓர் சட்டத்தை ஏற்படுத்திவிட்டு, நெசவு தறிகளை அதிகரிப்பது போன்ற பைத்தியச் செய்கையாகும். முற்காலத்தில் மேய்ச்சல் தரைகளாயிருந்த பூமிகளை, கவர்ன்மெண்டார், அவைகளை யபகரித்துக் கொண்டுள்ளவர்களிடமிருந்து பிடுங்கி, இனி அவைகள் அக்கதியடையா வண்ணம் காப்பதற்குத் தகுந்த ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டும்.

கால்நடைகளின் தீவனப் பயிர்களைச் சாகுபடி செய்வோருக்கு இனாமாகவோ, அல்லது குறைந்த விலைக்கோ தீவனப் பயிர் விதைகளைக் கொடுத்தும், அப்பயிர்களைச் சாகுபடி செய்யும் நிலங்களுக்குள்ள தீர்வையைக் குறைத்தும் சௌகரியங்கள் செய்து கொடுத்து கவர்ன்மெண்டார் அவ்விதப் பயிர் செய்தலை அதிகரித்தாலன்றி, நமது தேசத்தில் தீவனப் பயிர் அதிகரித்து மாடுகளின் கஷ்டம் நீங்குவதற்கு வேறு வழியைக் காணோம்.

முற்காலத்தில் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் கோவிலுக்குப் பல காளைகள் விடப்பட்டு வந்தன. அக்கோவிற் காளைகள் கட்டுப்பாடின்றி எங்கும் சென்று மேய்ந்து திரிந்துவிட்டு, யாதொரு வேலையும் செய்யாமலிருந்ததால், உயர்தரமான பொலிகாளைகளாக உபயோகப்பட்டு வந்தன. நாகரிகம் முற்றி ஈசுவர பக்தி குறைவதனாலும், நியாயசபையார், கோவிற்காளைகள் யாவரும் உபயோகிக்கத்தக்க பொது சொத்துக்கள் என்று தீர்மானங்கள் செய்ததனாலும், தற்காலம் கோவில் காளைகள் அற்றுப் போய்விட்டன. தனிகர்களும் குதிரைவண்டிகளையும் மோட்டார் வண்டிகளையுமே விசேஷ ஆசையுடன் உபயோகித்து, மாடுகளை இகழ்ந்து அலக்ஷியஞ் செய்துவருகிறார்கள். ஆகையால் நல்ல ஜாதி மாடுகளை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு உயர்தரமான பொலிகாளைகள் இல்லாமற்போயின. கவர்ன்மெண்டாரும், முனிசிபாலிடியார்களும், ஜில்லாபோர்டு, தாலுகாபோர்டு, கிராம பஞ்சாயத்தார்களும், நல்ல காளைகளை வளர்த்து நல்ல ஜாதிகளைப் பெருக்குவதுமன்றி அவ்வாறு செய்யும் முறையையும் ஜனங்களுக்குக் கற்பிக்கவேண்டும்.

நமது தேசத்தில், காளைகளை நமது தேசத்திலேயே உண்ணுவதற்காகவும், உலர்த்திய இறைச்சியாகப் பிறநாடுகளுக்கு அனுப்புவதற்காகவும், தோல் வியாபாரத்துக்காகவும் யாதொரு கட்டுப்பாடுமின்றி கொல்லப்படுகின்றன. கொல்லுவதற்குக் கொண்டுபோகப்படும் கால்நடைகளின்மீது முனிசிபாலிடியாருக்குச் செலுத்தப்படும் வரி சென்ற பத்து வருஷகாலத்தில் நூற்றுக்கு எழுபது அதிகரித்துவிட்டது. தோல்ஏற்றுமதியோ சென்ற

நெடும் பகலுக்கும் அஸ்தமனம் உண்டு.

50 வருஷங்களுக்குள் இருபது மடங்கு அதிகரித்துவிட்டது. நமது தேசத்திலேயே உண்ணுவதற்கு ஒரு கோடி மாடுகளும், உலர்ந்த இறைச்சி ஏற்றுமதிக்காக 10 லக்ஷம் மாடுகளும் வருஷந்தோறும் நமது தேசத்தில் கொல்லப்படுவதாகக் கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறு நமது ஜீவனத்துக்கு இன்றியமையாத மாடுகளைக் கொல்லுவதை கவர்ன்மெண்டார் கண்டிப்பான சட்டதிட்டங்களினால் சீக்கிரம் தடுக்காவிடில், நமது தேசத்தில் விளைச்சல் இன்னும் குறைந்து, கொடிய பஞ்சம் ஏற்படுமென்பதற் கையமில்லை.

நமது தேசத்திலுள்ள நல்ல ஜாதி மாடுகளை வேற்று நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்வதையும் கவர்ன்மெண்டார் முற்றிலும் தடுத்துவிடவேண்டும். ஒங்கோல் ஜில்லாவிலுள்ள உயர்ந்த ஜாதி மாடுகளைச் சில வருஷங்களாக ஜாவா என்னும் தீவுக்கு ஏராளமாய் ஏற்றுமதி செய்துவருகிறார்கள். நல்ல ஜாதி மாடுகளை அபிவிருத்தி செய்வதற்கென்று ஏற்படுத்தப்பட்ட பண்ணைகளிருக்குமாயின், இவ்வாறு ஏராளமாய் ஏற்றுமதிசெய்வதனால் நமது நாட்டுக்குச் சிறிதும் நஷ்டமின்றி, மாடுகளின் தொகை மேன்மேலும் பெருகி, நாட்டவரும் செல்வமடைவார்கள். அப்படிப்பட்ட பண்ணைகளில்லாமையாலும், நல்லஜாதி மாடுகளை அபிவிருத்திசெய்ய ஏழைக்குடிகளுக்குப் போதுமான ஊக்கமும், தனமும், சௌகரியங்களுமின்மையாலும், இப்பொழுதே நமது நாட்டுப் பூமிகளைச் சாகுபடிசெய்யப் போதுமான மாடுகளில்லாமையாலும் இத்தகைய ஏற்றுமதியை முற்றிலும் நிறுத்திவிட வேண்டுவது அத்தியாவசியமாகிறது.

அதர்வ வேதத்தின் காலமுதல் நமது நாட்டில் சிறப்புற்றிருந்த மாட்டு வைத்திய முறை ஆதரிப்பாரற்று அழிந்துபோயிற்று. இப்போது சர்க்கார் ஏற்படுத்தியுள்ள மாட்டுவைத்தியக் கல்லூரிகளிலிருந்து தேர்ச்சிபெற்று வரும் வைத்தியர்கள் மிகவும் கொஞ்சம் பேர்களேயாதலால், நமது நாடெங்கும் சென்று மாடுகளின் பிணிகளைத் தீர்க்கப் போதாதவர்களாயிருக்கிறார்கள். நமது ஏழைக் குடிகளும் அவர்களையணுகக் கூசுகிறார்கள். நமது பழையமுறை சொற்பச் செலவில் பிணிகளைத் தீர்ததுவந்தது. அதற்குரிய மருந்துச் சரக்குகள் நமது நாட்டிலுள்ள விவசாயிகள் எளிதில் தெரிந்துகொண்டு சுலபமாய்ச் சம்பாதிக்கக் கூடியவை. நமது தேச மாடுகளின் தேகத்துக்குப் பொருத்தமானவை. ஆங்கிலம் படிக்காதவரும் அம்முறையை எளிதில் கற்றுக்கொள்ளக் கூடும். ஆகையால் அப்பழைய முறையடங்கிய சாஸ்திரப்புத்தகங்களை யாவருக்கும் விளங்கும்படி அரும்பதவுரையுடனும் உதாரணங்களுடனும் அச்சிட்டு சொற்பவிலைக்கு விவசாயிகளுக்கு விற்று, கவர்ன்மெண்டார் பேருதவி செய்து அவர்களது என்றும் மாறாநன்றியைப் பெறுதல்வேண்டும்.

(முதல் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

ஒன்றோடொன்று மோதி நெரியவும், தாம் வரும் வேகத்தினால் எங்கும் புகையெழவும் பேரிடிமுழக்கம் கேட்கவும் அகன்ற தேவலோகமும் பூவுலகமும் நடுங்கவும் போருக்குவரும் அசுரர்களது சேனைகள் முழுவதும் மடிந்துபோகுமாறு ஒப்பற்ற வேலாயுதத்தைக் கையிலெடுத்தருளிய இறைவனே! பரம்பொருளையடையும் மார்க்கத்தைப் போதிக்கவல்ல குருவே! தேவரீர் திருவருளினால் மீண்டும் வாழ்வடைந்த தேவேந்திரன் வணங்கும் பெருமாளே! நினது பாதாரவிந்தங்களையே கதியெனக் கருதி வணங்கிவரும் நின் சிறு குழந்தையாகிய அடியேன் ஒருநாள், மானிடரை வதைக்கும் கொடியனாகிய யமனும் அவனது கிங்கரர்களும் மடியுமாறு நினது அருளையே ஆயுதமாகக்கொண்டு செய்யும் போரைக் காணுவதற்காக, வேடர் மகளாகிய வள்ளிநாயகியார் காதலுடன் புணர்வனவும், மலைபோல் வளர்ந்து பராக்கிரமம் பொருந்தியனவுமான பன்னிரு தோள்களும், ஆறு திருமுகத் தாமரைகளும், கருணை பொழியும் பன்னிரு கண் மலர்களும், காலையில் சூரியனை வாயிலிருந்து கக்கி உதிக்கச் செய்வதுபோற் கூவும் கோழிபொருந்திய கொடியும், மற்றும் யாவையும் அடியேன் கண்களின் முன்னே தோன்றவும், எண்டிசைகள் பொருந்திய விரிந்த பூமியையும் விசாலமாய்ப் பாவி நிற்கும் சப்தசமுத்திரங்களையும், மேருமலையையும், மற்றைக் குல பர்வதங்களையும் கொடிப்பொழுதில் சுற்றிவர வேண்டுமென்ற பணியைப் பெற்றால் அவ்வாறே சுற்றிவரத்தக்க வலிமை பொருந்தியதும், கடித்து நடக்கும் இயல்புடையதுமான ஒப்பற்ற பச்சை மயில்வாகனத்தின்மீதேறி, பழைய மெய்யடியார்களும் தேவர் கூட்டமும் இருபுறங்களிலும் முறையே மேன்மைவாய்ந்த தமிழினாலும் வேதங்களினாலும் தேவரீரைத் தோத்திரஞ் செய்துவரவும் திருவருணையில் ஒருமுறை வந்து தரிசனம் தந்தருளவேண்டும்.

நெய்க் குடம் உடைந்தால் நாய்க்கு விருந்து.

சாணக்யன்

CHANAKYA

தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்களென்ற நான்குவித புருஷார்த்தங்களுக்குள் தற்காலம் ஜீவர்களின் முக்கிய லக்ஷ்யமாயிருக்கிற இரண்டாவது புருஷார்த்தத்தைப் போதிப்பதற்குரிய நீதிசாஸ்திரங்களை இயற்றின பூர்வாசிரியர்களின் இடையில் சாணக்யர் என்பவர் பிரதானமானவர். இவருக்கே கௌடில்யர் என்றும் விஷ்ணுகுப்தர் என்றும் மாற்றுப் பெயர்கள் உண்டு. இவரா லியற்றப்பட்ட அர்த்த சாஸ்திரத்தை யனுசரித்தே காமந்தக நீதி, நீதிவாக்யாமிருதம், பஞ்சதந்திரம் முதலிய நீதி நூல்கள் பிரவர்த்தித்திருக்கின்றன. மேலும் பல நூற்றாண்டுகளாய் அறிஞர்கள் இவரை நீதி சாஸ்திர குருவாய் மதித்துவருவது சகஜமாகிவிட்டது. கௌடில்யர் தாம் விதித்த நீதிமுறைகளைத் தாமே அனுஷ்டித்துக் காண்பித்தார் என்பது அவருடைய சரித்திரத்தைக் கேட்போருக்கு நன்கு விளங்கும். இவர் புத்திவலிமை ஒன்றையே உதவியாய்க்கொண்டு தம்மை அவமதித்த நந்தர்களை வேருடன் களைந்து தம்மை ஆச்ரயித்த சந்திரகுப்தனை மகத ராஜ்யத்தில் ஸ்தாபனஞ் செய்தார். இந்த விருத்தாந்தம் விஷ்ணுபுராணம், பிருஹத்கதை, காமந்தகநீதி, முத்ராராக்ஷஸம் முதலிய கிரந்தங்களில வருணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப் பிரமாணங்களை யனுசரித்து அடியிற் கூறப்பட்டுள்ள இம்மஹாத்மாவின் சரித்திர ஸாரத்தைக் கேட்க நீங்கள் ருசியுள்ளவர்களா யிருப்பீர்களென்று நான் நம்புகிறேன்.

கிறிஸ்துவுக்கு சுமார் 400 வருடங்களுக்கு முன், பாடலீபுரத்தில் நந்த வம்சத்தைச் சேர்ந்த க்ஷத்ரிய மன்னர்கள் அரசாண்டுவந்தனர். அவர்களுக்குள் மகா பராக்கிரமசாலியாயும் கோடிக்கணக்கான ஜனங்களுக்கு அதிபதியாகவும் இருந்த ஸர்வார்த்தஸித்தி என்பவன் வெகுகாலம் வக்ரநாஸன் ராக்ஷஸன் முதலிய நீதிசூரர்களை மந்திரிகளாய்க்கொண்டு செங்கோல் செலுத்திவந்தான். ஸர்வார்த்தஸித்திக்கு ஓர் முனிவரின் அனுக்கிரகத்தால் பட்டமஹிஷியினிடத்தில் நவநந்தர்களென்ற ஒன்பது குமாரர்களும், முரை யென்னும் சூத்ரஸ்திரீயினிடத்தில் மௌர்யனென்று ஒரு புத்திரனும் ஜனித்தார்கள். புத்திரர்களுக்கு வயது வந்தவுடன், அவ்வரசன் நவநந்தர்களுக்குத் தன் இராஜ்யத்தைப் பாகம் செய்து கொடுத்து, மௌர்யனையும் சேனாதிபதியாய் நியமித்துவிட்டுத் தான் வைராக்கிய சம்பன்னனாயிருந்தான்.

இப்படியிருக்கையில், ஜனங்களுக்கு அபிமதனையும் சந்திரகுப்தன் முதலிய பராக்ரமசாலிகளான பல புத்திரர்களுடைய சகாயமுடையவனையும் புத்திமானையுமிருந்த மௌர்யனிடத்தில் பயத்தினாலும் அஸூயையினாலும் க்ரூரத் தன்மையை யடைந்து, நந்தகுமாரர்கள், ஒரு சமயம் கபடமாய் அவனைக் குடும்பத்துடன் ஒரு பிலக்கிருகத்திற்குள் போகச்செய்து வெளியேறமுடியாமல் அடைத்துவிட்டனர். சில நாட்களுக்குப் பின் அந்தக் குகையைத் திறந்துபார்த்தபோது சந்திரகுப்தன் மட்டுமே குற்றுயிரும் குறைவாணுமாகக் காணப்பட்டான். நந்தர்கள் அவனிடம் தயவுபுரிந்து அவனைக் கொஞ்சகாலம் இரக்ஷித்துவந்து பிறகு தங்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட அன்ன சத்திரத்தில் அவனுக்கு ஓர் அதிகாரத்தையும் கொடுத்தார்கள். சந்திரகுப்தனும் புத்திமானானகையால் நந்தர்களிடத்தில் தனக்கிருந்த வைரத்தை வெளிக்காட்டாமல் நற்காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு அமைதியா யிருந்தான்.

ஒரு சமயம் நந்தர்கள் சிராத்தத்தின் பொருட்டுத் தகுந்த பிராமணனை நிமந்த்ரணம் செய்யும்படி சந்திரகுப்தனை ஆஞ்ஞாபித்தார்கள். அப்படியே சந்திரகுப்தன் பிராமணனைத் தேடிக்கொண்டு வரும்போது, ஓர் தேஜஸுள்ள பிராமணன், தன் காலில் கிழித்த தர்ப்பமொன்றை வேருடன் பறித்தெடுத்துத் துணுக்குகளாக்கித் தண்ணீரில் கலந்து குடித்ததைக்கண்டு, 'ஒரு புல்லின் அபராதத்தைப் பொறுக்காத இவருக்கு நந்தர்களிடத்தில் கோபம் பிறக்குமேயானால், அவர்களைப் பஸ்மமாகச் செய்துவிடுவார். இந்த மகா ஸாகஸியை நான் அண்டினால் எனக்கோர் வழி பிறக்கும்' என்று ஆலோசித்து அவரை யணுகி வந்தனஞ்செய்து விநயத்துடன் நந்தர்களின் நிமந்த்ரணத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி பிரார்த்தித்தார்.

இவர்தாம் எல்லாத் தர்மங்களையும் அறிந்தவரும் பால்யம் முதற்கொண்டே தண்ட நீதியிலும் ஜோதிஷத்திலும் வல்லவருமான சாணக்யரென்று படிப்பவர்களுக்கு இதுகாறும் விளங்கியிருக்கும்.

சாணக்யர் அதை அங்கீகரித்துக்கொண்டு போஜனசாலையில் பிரவேசித்து அக்கிராசனத்தில் அமர்ந்தார். திமிருள்ள நந்தர்கள் அவரை அக்கிராஸனத்திற்குத் தகுந்தவரல்லரென்று அவமதித்து பலாத்காரமாய் வெளியில் தள்ளிவிட்டார்கள்.

அப்போது கோபத்தினால் அக்கினிபோல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு அம்மகாத்மா "செல்வச் செருக்கால் அறிவிழந்த மூடர்களே! உங்களை வேருடன் அழிக்காமல் என் சிகையை நான் கட்டுவதில்லை" என்று தீவிர சபதத்துடன் தலைமயிரை அவிழ்த்துவிட்டுக்கொண்டு விரைந்து வெளியே சென்றார். வழியில் சந்திரகுப்தன் இவரைச் சரணமடைந்து நந்தர்களால் தனக்கேற்பட்ட கஷ்டங்களைச் சொல்லிக் கொண்டான். அவனுடைய குணங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டுச் சாணக்யர் நந்தராஜ்யத்தில் அவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்துவைப்பதாய் வாக்குக்கொடுத்தார்.

அதன்பின் சாணக்யர் தன் பிரதிஞ்ஞையை நிறைவேற்றுவதற்குரிய கபடமான நீதிமுறைகளைப் பிரயோகிக்கலானார். முதலில் தம் தோழனான இந்துசர்மா, ஜீவஸித்தி என்ற பெயருடன் சமணர் வேஷம்பூண்டு நந்தமந்திரியான ராக்ஷஸனுக்கும் பரம ஆப்தனாகும்படி ஏற்பாடுசெய்தார். பிறகு சந்திரகுப்தனுடன் பர்வதேசன் என்னும் மிலேச்சராஜனையணுகி அவனுக்கு நந்தராஜ்யத்தில்பாதி கொடுப்பதாய் வாக்குதத்தம் பண்ணி அவனுடைய உதவியினால குஸுமபுரத்தை முற்றுகைபோட்டார். இதனிடையில ஜீவஸித்தி நந்தசேனாதிபதிகளிடம் தனித்தனியேசென்று மந்தர சக்தியினால அந்த யுத்தத்தில் அவனவனுக்கு மரணம் ஸம்பவிக்கும் என்று தான் அறிந்துகொண்டிருப்பதாக இரகசியமாய்ப் போதித்திருந்தான். ஆகையால் அவர்கள் மரண பயத்தினால் யுத்தஸன்னாஹத்துடன் வெளிக்கிளம்பாமல் பதுங்கிவிட்டனர். நந்தர்கள் மட்டும் தைரியமாய் வெளியே வந்து போர்புரிந்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் சகாயக் குறைவினால் யுத்தகளத்தில் உயிரையிழக்கும்படி நேரிட்டது. குஸுமபுரமும் சந்திரகுப்தர் வசமாகிவிட்டது.

இதனால் ராக்ஷஸன் சோகமுற்று இனி யுத்தி வலிமையைக்கொண்டே சந்திரகுப்தனை ஜயிக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்து அவனுடன் ஸமாதானம் கொண்டாடுபவன் போல் ஜீவஸித்தியினால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஒரு விஷகன்னிகையை சந்திரகுப்தனுக்குப் போக்யவஸ்துவாய் அனுப்பினான். அதனுடைய இரகசியத்தையறிந்த கௌடில்யர், பாதி இராஜ்யத்திற்குக் காத்திருந்த பர்வதேசனை அவளிடத்தில் இரமிக்கும்படிசெய்து விண்ணுலகுக் கனுப்பினார். இந்த விருத்தாந்தத்தை பாகுராயணன் மூலமாய் பர்வதேசன் மகன் மலயகேதுவுக்கு அறிவித்து பயமுறுத்தி சொல்லிக்கொள்ளாமல் அவனை ஓடிப்போகும்படியும் செய்துவிட்டார். பர்வதேசன் சகோதரன் வைரோசகனை மட்டும் பின்பு ஒரு சமயம் பலிகொடுப்பதற்காக, பர்வதேசனை ராக்ஷஸன் விஷகன்யாப்பிரயோகம் செய்து கொன்றுவிட்டதாயும், அவனுக்கே அந்த அர்த்த ராஜ்யத்தைக் கொடுப்பதாயும் சொல்லி நிறுத்திவைத்துக்கொண்டார்.

தன்னுடைய பிரயோகங்கள் சத்துருவுக்கே அனுகூலமாய்ப் பலிப்பதுகண்ட ராக்ஷஸன் விசனமுற்று ஸர்வார்த்தஸித்தியைச் சுரங்கத்தின்வழியாய் காட்டிற்குப் போகும்படிசெய்து சகடதாஸன் என்ற தன் குமாஸ்தாவை சந்திரகுப்தனை வதைக்கச் சில சூழ்ச்சிகளைப் பிரயோகிப்பதற்காக நியமித்துவிட்டுத் தான் இனி குஸுமபுரத்திற்குள் ளிருப்பது தகுதியல்லவென்று தன் குடும்பத்தையும் சந்தனதாஸனென்ற மித்திரனிடத்தில் ஒப்புவித்துவிட்டு யாருமறியாமல் நகரத்தை விட்டகன்றான்.

ராக்ஷஸனுடைய தந்திரங்களில் ஒவ்வொன்றையும் சாணக்யர் தம் புத்திவலிமையினால் ஊகித்துச் சந்திரகுப்தனது உயிரைத் தப்புவித்தார். முதலில பட்டணப்பிரவேசம் நடக்கும்போது வைரோசகனை சந்திரகுப்தனைப் போல அலங்கரித்து முன்னால் போகச்செய்து ராக்ஷஸனால் நிரும்கக்கப்பட்டதாயும் அசைத்த மாத்திரத்தில் விழக்கூடியதாயுமுள்ள யந்திர மண்டபத்திற்கு அவனையே இரையாக்கினார். சந்திரகுப்தனுக்காக வைக்கப்பட்டிருந்த

நெருஞ்சிமுள் தைத்தாலும் குனிந்தல்லவா பிடுங்கவேண்டும் ?

விஷ மருந்தைப் பரீக்ஷித்தறிந்துகொண்டு வைத்தியனையே அதை உட்கொள்ளும்படி செய்தார். அரசனின் படுக்கையறைச் சுவரில் எறும்புகள் ஆகாரத் துணுக்குகளை எடுத்துக்கொண்டு சாரிசாரியாய் ஊர்ந்துவருவதைக் கண்டு சுவருக்குள் மனிதர்கள் பதுங்கியிருக்கிறார்கள் என்று நிச்சயித்து அந்த அரையில் தீ வைத்துவிட்டார். இம்மாதிரியாய் கௌடில்யர் கண்கொட்டாமல் சந்திரகுப்தனது சரீரத்தைப் பாதுகாத்துவந்ததால் ராக்ஷஸனது பிரயத்தனங்கள் வீணாயின.

இருந்தாலும் நந்தர்களிடத்தில் நன்றிமிகுதியால் விடாமுயற்சியுடன் ராக்ஷஸன் மலயகேதுவினிடம் சென்று பர்வதேசனைக்கொன்றவன் சாணக்யனென்றும், நந்தராஜ்யம் முழுவதையும் அவனுக்குத்தான் பிடுங்கிக் கொடுப்பதாகவும் கூறி அவனை உத்ஸாகப்படுத்தி, சித்ரவர்மன்முதலான மற்றும் ஐந்து அரசர்களையும் சிநேகம் செய்துகொண்டு குஸுமபுரத்தை எதிர்க்கத்தகுந்த பெரிய சேனையைத் தயார் செய்தான்.

இதை யறிந்தவுடன் நுட்பமான நீதியறிவுள்ள சாணக்யருக்கு மலயகேதுவையும் ராக்ஷஸனையும் பிரித்துவிடுவதே தனக்கனுகூலமான தற்போதைய நீதிமுறையென்று நன்கு விளங்கிற்று. தவிரவும், ராக்ஷஸனைச் சந்திரகுப்தனுக்கு மந்திரியாக ஸ்தாபிக்காதவரையில் சந்திரகுப்தனுக்கு இராஜ்யம் ஸ்திரமில்லை என்பது அவர் உறுதி. ஆகையினாலேதான் சர்வார்த்தஸித்தி உயிருடனிருந்தால் ராக்ஷஸன் அனுகூலப்படமாட்டானென்று காட்டில் தபஸ்வியாயிருந்த அவனையும் சாணக்யர் வதைசெய்துவிட்டார்.

பிறகு ராக்ஷஸனை கிரகிப்பதற்குரிய நீதிவலையை விரிக்கத் தொடங்கினார். அதைக் கூடியமட்டும் தெளிவாய் இங்கு எடுத்துரைக்க யத்தனிப்போம். முதலில் பர்வதேசனைக் கொல்ல ராக்ஷஸனுக்கு உதவியாயிருந்த குற்றத்துக்காக ஜீவஸித்தியைப் பட்டணத்தைவிட்டு பஹிஷ்காரம் செய்வதாக விளம்பரப்படுத்தி முன்போல் ராக்ஷஸனுக்கு அந்தரங்கமாயிருக்கும்படி போதத்து அனுப்பினார். பாகுராயணன், பத்ரபடன் முதலிய ராஜ புருஷர்களை யழைத்துக்கொண்டு (சாணக்யருடைய இரகசிய போதனைப்படி) சந்திரகுப்தனிடம் துவேஷம் பாராட்டுபவன்போல் மலயகேதுவை ஆசிரயித்தான். ராக்ஷஸனது குடும்பத்தைக் காட்டிக் கொடுக்காததற்காக சந்தனதாஸன் ஜெயிலிலடைக்கப்பட்டான். ராக்ஷஸ மித்திரனான சகடதாஸன் இராஜத்துரோகத்திற்காக கழுவிலேற்றப்படும் சமயத்தில் சாணக்யன் கட்டளைப்படி ஸித்தார்த்தன் அவனைத் தப்புவித்து ராக்ஷஸனிடம் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தான். அப்போது அளவுகடந்த சந்தோஷத்துடன் ராக்ஷஸன் தனக்கு மலயகேதுவால் அனுப்பப்பட்ட ஆபரணங்களைக் கழற்றி ஸித்தார்த்தனுக்கு வெகுமதியாய்க் கொடுத்தான். அவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு அவனும் ராக்ஷஸனிடத்திலேயே ஆப்தசேவகனாய் இருந்துகொண்டு வந்தான். இதற்கிடையில் பர்வதேசன் தரித்திருந்த ஆபரணங்களை சந்திரகுப்தனிடமிருந்து தானமாகப் பெற்றுக்கொண்டு சாணக்யனால் போதிக்கப் பட்ட மூன்று அந்தணர்கள் ராக்ஷஸனிடம் அவைகளை விற்றார்கள். அவனும் அப்போது நிராபரணனாயிருந்ததால் அவைகளை யணிந்துகொண்டான்.

பிறகு சந்திரகுப்தனிடம் சங்கேதம் செய்துகொண்டு அவனால் ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட கௌமுதி மஹோத்ஸவத்தை சாணக்யர் தடைசெய்தார். இதன் மூலமாக அரசனுக்கும் மந்திரிக்கும் கலகம் உண்டாயிற்று. சந்திரகுப்தன், மலயகேது ராக்ஷஸன் இவ்விரண்டு சத்ருக்களும் பாகுராயணன் முதலிய இராஜத்துரோகிகளும் நகரத்தைவிட்டுப் போகும்போது உபேக்ஷையா யிருந்ததற்காக சாணக்யனைக் கண்டித்தான். தனக்கு இராஜ்யம் கிடைத்தது தெய்வானுகூலத்தினாலென்றும் சாணக்யனாலல்லவென்றும் கர்வத்துடனுரைத்தான். ராக்ஷஸனுடைய சாமர்த்தியத்தையும் ஸ்வாமி பக்தியையும் புகழ்ந்துபேசினான். சாணக்யனுடைய நிபந்தனைகளால் ராஜ்யமே தனக்கு துக்ககரமா யிருப்பதாய் அலுத்துக்கொண்டான். இதைக் கேட்ட சாணக்யர் மகா கோபங்கொண்டு, "ராக்ஷஸனையே அழைத்துக்கொள். இன்று முதல் நான் உனக்கு மந்திரியல்ல" என்று கூறிவிட்டு விரைந்து வெளியே சென்றார். உடனே சந்திரகுப்தனும், சாணக்யனை நீக்கிவிட்டுத் தான் தனியே இராஜ்ய பரிபாலனம் செய்யப்

நெருப்பினும் பொல்லாது கரிப்பின் வாதை.

போவதாக ஜனங்களுக்குப் பறையறைந்தறிவித்தாள். மேற்கண்ட சந்தர்ப்பங்களைக் கல்பித்த இந்த இராஜ்யதந்திரியின் அர்தாங்கம் என்னவென்று நீங்கள் அறிய விரும்பலாம். சாணக்யரின் உத்தேசம் ராக்ஷஸனை சந்திரகுப்தனுக்கு அனுகூலமாகச் செய்யவேண்டுமென்பதே. மலயகேதுவினிடமிருந்து ராக்ஷஸனைப் பிரிக்காவிட்டால் எப்படி அது ஸாத்தியமாகும்? ஆகையால் காரியார்த்தமாய் ஒருமனப்பட் டிருக்கும் இவ்விருவரையும் பிரிப்பதெப்படி என்று சாணக்யர் ஆலோசித்துக்கொண் டிருக்கும்போது, நிபுணகன் என்னும் இவருடைய சாரன் சந்தன தாசன் தன் வீட்டில், தான் தற்செயலாய்க் கண்டெடுத்த ராக்ஷஸனுடைய முத்திரைமோதிரத்தைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தான். இந்த தெய்வானுகூலத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு அவர் காரியசித்திக்காகத் தாம் செய்யவேண்டிய விதிகளை உடனே தீர்மானஞ் செய்துவிட்டார். அப்போது சாணக்யர் ஓர் கடிதத்தைக் கல்பித்தார். அதை வித்தார்த்தன் மூலமாய் சகடதாஸனைக்கொண்டு எழுதச் செய்தார். ராக்ஷஸனது மோதிரத்தால் அதற்குமுத்திரை யிட்டார். பிறகு ஸித்தார்த்தனை ராக்ஷஸனிடம் கபடசேவை செய்ய அனுப்பும்போது அக் கடிதத்தையும் அம் மோதிரத்தையும் அவனிடம் ஒப்புவித்தார். மோதிரத்தை வித்தார்த்தன் ராக்ஷஸனிடம் கொடுத்துவிட்டான். கடிதத்தை அவன் உபயோகப்படுத்தின விதம் பின்னால் வெளிப்படும். இக்கடிதத்தை ராக்ஷஸன் சந்திரகுப்தனுக்கு எழுதியிருந்ததாக ருஜுவாகிறதற்கு வேண்டிய பல சந்தர்ப்பங்களையும் பல சாக்ஷிகளையும் கல்பித்து வைப்பதற்காகவே இதுகாறும்நாம் வருணித்து வந்த காரியங்களை சாணக்யர் செய்துவந்தார். இனி அவருடைய நீதிவிதை பலிக்கும் காலமாகிவிட்டது. அதைச் சற்று கவனிப்போம்.

சாணக்யனைச் சந்திரகுப்தன் எதிர்த்துக் கொண்ட விபரம் காதல் வழுந்தவுடன் ராக்ஷஸன் ஜயத்தில் நம்பிக்கையுள்ளவனாய் ஸகல சைன்னியங்களுடனும் குஸுமபுரத்தை நோக்கிப் பிரயாணமாயினன். நகரத்துக்கு அருகாமையில் சைன்யங்கள் வந்து கொண்டிருக்கும்போது சத்துருவின் சாரர்கள் தன் கூடாரத்தில் பிரவேசிப்பார்களென்று சந்தேகித்து ராக்ஷஸன், தன் முத்திரையுள்ள சீட்டைப் பெற்றுக்கொள்ளாமல் எவரும் வெளியில் போசவாவது உள்ளே பிரவேசிக்கவாவது கூடாதென்று விதித்தான். முத்திரைச் சீட்டுகள் கொடுக்க பாகுராயணன் நியமிக்கப்பட்டான்.

இப்படியிருக்கையில் ஜீவஸித்தி ஒருநாள் வெளியில்போக முத்திரை கேட்டான். "இந்த நெருக்கடியான சமயத்தில் உன் மித்திரன் ராக்ஷஸனை நீ ஏன் விட்டுவிட்டுப்போகிறாய்" யென்று பாகுராயணன் வினவ அவன் சொன்னதாவது:—"முன் விஷகன்யாப் பிரயோகத்தால் ராக்ஷஸன் பர்வதேசனைக் கொன்றான். அதற்காக நான் ஊரைவிட்டுத் துரத்தப்பட்டேன். இப்போதும் ஒரு கொடிய காரியத்தை இவன் ஆரம்பித்திருக்கிறான். இதன் பலனாக எனக்கு என்ன ஆபத்துவிளையுமோ தெரியவில்லை. ஆதலால் நான் சீக்கிரம் இவ்விடத்தை விட்டுச் செல்லவேண்டும்" என்றான். இதை மறைவாய்க் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மலயகேதுவுக்குத் தன் தகப்பனைக் கொன்றவன் ராக்ஷஸனென்று வெளிப்படவே, அவனிடத்தில் துவேஷம் ஜனித்தது.

இது நிற்க, முத்திரையில்லாமல் திருட்டுத்தனமாய் வெளியே செல்ல யத்தனித்த வித்தார்த்தன் ரக்ஷகர்களால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு பாகுராயணன்முன் கொண்டுவரப்பட்டான். விசாரிக்குங்கால் அவன் சொன்னதாவது:—"நான் ராக்ஷஸனது ஸேவகன். அவசியமான காரியத்தில் அவரால் ஏவப்பட்டிருக்கிறேன்" என்றான். அவனைப் பரிசோதித்த போது ஒரு கடிதமும் ஆபரணங்களடங்கிய ஒரு பெட்டியும் அகப்பட்டன. இரண்டிலும் ராக்ஷஸனுடைய முத்திரை யிருந்தது. அந்தக் கடிதத்தை மலயகேதுவின் உத்தரவின் மேல் பாகுராயணன் உடைத்து வாசித்தான். அதில்,

"க்ஷேமம். ஏதோ ஓரிடத்திலிருந்து எவனோ எவனுக்கோ தெரியப்படுத்துக் கொள்வது. என்னுடைய எதிராளியைப் பரிகரித்ததால் உங்கள் வாக்கை நீங்கள் உண்மைப்படுத்திவிட்டீர்கள். இப்போதிருக்கும் பக்ஷத்தை விட்டு, நம் பக்ஷம் சேருவதாய் வாக்குக் கொடுத்திருக்கும் மித்திரர்களுக்கும் அவரவர்களுக்கு இஷ்டமானதைக் கொடுத்துப் பிரீதி

யுண்டாக்க வேண்டுமென்று நான் அதிகமாய் உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டுவதில்லை. நீங்கள் அனுப்பிய மூன்று ஆபரணங்களையும் பெற்றுக்கொண்டேன். நான் அனுப்புகிறதையும் நீங்கள் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். மற்ற விஷயம் வித்தார்த்தனை நேரில் கேட்டுக் கொள்ளலாம்'' என்று கண்டிருந்தது.

வித்தார்த்தன் கையிலிருந்த ஆபரணங்கள் மலயகேது ராஷஸனுக்கு முன் அனுப்பியவைகளாயிருந்தன. அடித்துக் கேட்டபோது தான் ராக்ஷஸனால் சந்திரகுப்தனிடம் இரகசியமாய் அனுப்பப்பட்டதாய் ஒப்புக்கொண்டான்.

கடிதத்தில் குறிக்கப்பட்ட ''மித்திரர்கள்'' இப்போது மலயகேதுவின் பக்ஷமாயிருக்கிற சித்ரவர்மா முதலிய ஐந்து அரசர்களென்றும், வித்தார்த்தன் மூலமாய் வெளிப்பட்டது. அப்போது ராக்ஷஸனுக்குச் சாணக்யனிடத்தில்தான் வைரம் என்றும் அவனை நிராகரித்ததால் சந்திரகுப்தன் அவனுக்கு மித்ரனாகிவிட்டானென்றும் பாகுராயணன் ஊகித்தான்.

உடனே மலயகேது அடங்காக் கோபாவேசத்துடன் ராக்ஷஸனை வரவழைத்தான். அச்சமயம் ராக்ஷஸன் தான் பிராமணர்களிடமிருந்து வாங்கின ஆபரணங்களை அணிந்து கொண்டிருந்தான். மலயகேது அவைகளைக் கண்டவுடன் கடிதத்தில் எழுதியபடி சந்திரகுப்தன் ராக்ஷஸனுக்கு அனுப்பிய ஆபரணங்கள் இவைகள்தாம் என்று நிச்சயித்துவிட்டான். ராக்ஷஸன், கடிதம் சத்துருக்களின் பிரயோகமாயிருக்கலாமென்றும், தன்னால் எழுதப்படவில்லை என்றும் சொன்னான். ஆனால் அது தன்னுடைய குமாஸ்தா சகடதாஸனால் எழுதப்பட்டுத் தன் முத்திரை பொருந்தியதாயும் ரூபிக்கப்பட்டபோது அவனுக்குப் பேச வழியில்லை. கடிதத்தில் கண்டபடி பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஆபரணங்களும், அனுப்பப்பட்ட ஆபரணங்களும் ருஜுவாயின. ராக்ஷஸன் சாணக்ய நீதி வலையில் சிக்கிக்கொண்டு, திக்குப் புரியாமல் பிரமித்தான். அப்போது மலயகேது அவனைப் பார்த்து, ''நீ என் தகப்பனைக் கொன்றதுபோல் என்னையும் ஆபத்துக்குள்ளாக்க நினைத்த துரோகி என்று வெளியாகிவிட்டது. இனி இங்கு நில்லாதே. உன்னையும் சாணக்யனையும் சந்திரகுப்தனையும் சேர்த்து நாசம் செய்கிறேன்'' என்று கர்ஜித்தான். சித்ரவர்மன் முதலிய ஐந்து அரசர்களையும் உடனே கொலைசெய்யும்படி உத்தரவுசெய்தான். ராக்ஷஸன் தனக்கு விரோதமாக ருஜுவான சாக்ஷிகளெல்லாம் பொய்யென்று அறிந்திருந்தும் அந்தச் சமயத்தில் உண்மை ஒருவர் காதிலும் ஏறாதென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு வருத்தத்துடன் வெளியே சென்றான்.

இப்படி மதிமபக்கத்தால் தனக்கு உதவிபுரிய வந்த அரசர்களை வதைத்து ராக்ஷஸனையும் விலக்கிவிட்டு, பாகுராயணன் பத்ரபடன் முதலிய போலி மித்திரர்களைமட்டும் நம்பியிருந்த மலயகேதுவின் கதி என்னவாயிற்றென்று உங்களுக்குச் சொல்லாமலே விளங்கும். சிறிது நேரத்துக்குள் அவன் கைதியாய்ச் சந்திரகுப்தன் முன் கொண்டுவந்து நிறுத்தப்பட்டான். கடைசியாகச் சந்திரகுப்தனது தயவால் விடுதலையடைந்து தன் ராஜ்யத்திற்குச் சென்றான்.

இது நிற்க, நிராச்ரயனாய்ச் செய்யப்பட்ட ராக்ஷஸன் தன் தேஜஸை யிழந்தவனாய் மேல் செய்வதின்னதென்று தோன்றாமல், வியாகுலத்துடன் குஸுமபுரத்திற் கருகாமையிலுள்ள ஒரு வனத்தில் தங்கிச் சிந்தையிலாழ்ந்திருந்தான். அப்போது சாணக்யருடைய பிரரேபணையால் அங்குவந்த புருஷன் ஒருவன் தன்னைத் தூக்கிட்டுக்கொள்ள யத்தனித்தான். ராக்ஷஸன் அவனுடைய நோக்கத்தின் காரணத்தை யறிய விரும்பினான். அதற்கு அந்தப் புருஷன் ராக்ஷஸனுடைய குடும்பத்தை அரசனிடம் ஸமர்ப்பிக்க மறுத்ததால் சந்தனதாசன் கொலைக்களத்துக்குக் கொண்டுபோகப்படுவதாயும், அவனுடைய பிரிவை சகிக்காமல் தன் மித்திரன் ஒருவன் பிராணனை விட்டுவிட்டதாயும், அதனால் தனக்கும் இனி ஜீவிப்பதில் விருப்பமில்லையென்றும் தெரிவித்தான். அவனுடைய மித்திரவாஞ்சையைக் கண்டு ஆச்சரியமுற்று ராக்ஷஸன் தன்பொருட்டுப் பிராணனை விடத் துணிந்த மித்திரமணியை எப்படியாவது இரக்ஷிக்காவிட்டால் தான் கிருதக்னனாக வேண்டுமென்று நினைத்து, ஓட்ரமூச்சாய்க் கொலைக்களத்துக் கோடிவந்து, கொலையாளிகளை மறித்தான். இதற்காகவே இவ்வளவு பிரயாசை எடுத்துக்கொண்ட சாணக்யர் உடனே அவ்விடம்வந்து இராக்ஷஸனை வணங்கிவிட்டுச்

நெருப்புச் சிறியதென்று முன்றானையில் முடியலாமா ?

"சந்தனதாஸனை விடுவிக்கவேண்டுமானால், நீர் மந்திரிபதவியை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும்" என்று கண்டிப்பாய் உரைத்துவிட்டார். ராக்ஷஸனும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. இனி சந்திரகுப்தன், இராஜ்யம் ஸ்திரப்பட்டு விட்டதென்று சந்தோஷித்துக்கொண்டு தம் பிரதிக்ஞைகளைக் கடந்த சாணக்யர் தபோவனஞ் சென்றார்.

என்ன ஆச்சரியம்! சாணக்யநீதியின் வலிமையைச் சற்று ஆலோசித்துப் பாருங்கள். பெரிய ஸேனாமுஸ்தீப்புடன் குஸுமபுரத்தை முற்றுகை போடவந்த சத்துருக்களை, படைச்சேதமும் பணச்சேதமுமில்லாமல் ஒரு சிறு கடிதத்தால் சின்னாபின்னமாகச் செய்துவிட்டார். சந்திரகுப்தனைத் தொலைக்கக் கங்கணங் கட்டிக்கொண்டிருந்த ராக்ஷஸனை, அவனுடைய மர்மங்களை நன்கறிந்துகொண்டு, மதயானையை யடக்குவதுபோல் அடக்கி, அந்தச் சந்திரகுப்தனுக்கே மந்திரி யாகும்படியும் செய்தார். இந்த ஆழங்காண முடியாச் சாணக்ய நீதி ஸாகரத்தின் ஆழத்தை அதில் முழுகி முழுகித் தத்தளித்த ராக்ஷஸன் ஒருவனே யல்லாமல் மற்றவர்கள் அறிந்துகொள்வதரிது.

நமது சிறு கதை

OUR SHORT STORY

சேங்கோட கௌண்டன்
அல்லது
ஓராத கோபி

"மனமெனுந் தோணிபற்றி
    மதியெனுங் கோலை யூன்றிச்
சினமெனுஞ் சரக்கையேற்றிச்
    செறிகடலோடும் போது
மதனெனும் பாறைதாக்கி
    மறியும் போதறியவொண்ணா
துனையுனு முணர்வை நல்கா
    யொற்றியூருடைய கோவே!"

முதல் அத்தியாயம்
காதலர்கள்

ஆப்பிரிக்காக் கண்டத்தில் நமது இந்தியர் பலர் சென்று குடியேறியிருக்கும் பிரிட்டிஷ் கீழாப்பிரிக்கா வென்னும் நாட்டிலுள்ள விக்டோரியா நியான்ஸா வென்னும் ஏரியைச் சுற்றுமுள்ள காட்டின் எல்லையில், பல வருஷங்களுக்குமுன் வேடர்வாழ்க்கையில் விழைவுற்ற இந்தியர் பலர் தனியாகவும் பெண்டோடும் சிறு சிறு குடிசைகளில் வசித்துவந்தனர். அவர்கள் தாம் வேட்டையாடும் மிருகங்களின் தோல்களையும், அந்நாட்டு வேடரிடம் சரச விலைக்குவாங்கும் தோல்களையும் மொம்பாஸா வென்னும் துறைமுகப் பட்டணத்துக்கு வரிக்கழுதைகளின் முதுகின்மீது பெரிய மூட்டைகளாகக் கட்டிச் சுமத்தி யனுப்பி, அவைகளை வாங்குவதற்கென்றே கப்பல்களோடு அத்துறைமுகத்துக்கு வந்து காத்திருக்கும் வியாபாரிகளிடம் உயர்ந்த விலைக்கு விற்றுப் பொருளீட்டி ஜீவித்துவந்தனர்.

பல வருஷங்களுக்குமுன் கோடைகாலத்தில், ஒருநாள் சாயங்காலம் சூரியன் தனது பொன்னிறமான கிரணங்களினால் தொட்ட வஸ்துக்களனைத்தையும் பொன்னாக்கிக் காண்போர் மனத்திற் களிப்பையூட்டி, காலையில் விட்டகன்ற தனது இல்லத்திற் புகவுன்னுங்கால், புதிதா யமைக்கப்பட்டதாய்த் தோன்றிய ஓர் சிறு குடிசையினருகே ஓங்கியுயர்ந்து வளர்ந்துள்ள மரங்களினூடே ஓர் யௌவன புருஷனும் இளம்பிராயமுள்ள ஓர் காரிகையும் உலவிக்கொண்டிருந்தனர்.

அப்புருஷன் ஆஜானுபாகுவாய் திடகாத்திரமுள்ளவனாய் வீரலக்ஷ்மி களித்துறையும் முகவிலாசத்துடன் விளங்கினான். அவனுக்கு வயது சுமார் முப்பதிருக்கலாம். அவனுடன் கைகோத்து, அன்பு பெருகும் கண்களுடன் அவன் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தவண்ணம் உலாவிக்கொண்டிருந்த பெண்மணி சிறந்த வனப்புவாய்ந்தவளா யிருந்தாள். பவள மன்ன உதடுகளும், முல்லையரும்பை வென்று நிலவு வீசும் பல் வரிசைகளும், மாசற்றதால் சந்திரனைப் பழிக்கும் முக மண்டலமும், மெல்லிய

நெருப்பைத் தலைகீழாய்ப் பிடித்தாலும் அதன் ஜ்வாலை கீழ்நோக்குமா ?

மலர்களன்ன இரு சிறு காதுகளும், மன்மதனது கரும்புவில்லையொத்த இருபுருவங்களும், விரகத் தீயை யெழுப்பி அமுதம் பொழிந்து அதை அவிக்கும் வலிமையுள்ள பார்வையையுடைய இரு கண்மலர்களும், வழுவற்ற இலக்ஷணம்வாய்ந்த சிறந்த உருவமும், அவள் தேவகன்னிகையோவெனப் பார்ப்போர் மயக்குறச் செய்தன. அப்பெண்மணியும் அப்புருஷனைப் போலவே உயரமானவளாய், மிகுந்த பலமுள்ள தேகம் வாய்க்கப்பெற் றிருந்தாள். அவளுக்கு வயது சுமார் இருபத்தைந்திருக்கலாம். அவர்களிருவரும் உல்லாசமாய் ஏதோ வார்த்தையாடிக்கொண் டிருந்தனர்.

புருஷன்.— கண்மணீ! நமது நாட்டிலுள்ள காடுகளுக்கும் இக்காட்டுக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தைக் கவனித்தாயா? நமது நாட்டுக் காடுகளில் இவ்வளவு உயரமான மரங்கள் சாதாரணமாய்க் காணப்படா. இங்கோ, எல்லா மரங்களும் ஆகாயத்தை யளாவி வளர்ந்திருக்கின்றன. அன்றியும், இதைப்போல உண்மையில் நிர்மானுஷ்யமான காடு நமது தேசத்திற் கிடையாது.

ஸ்த்ரீ.— நாதா! பிறவிமுதல் காடுகளில் உலவிக் களிப்புற்ற தங்களுக்குத்தான் அவ் வித்தியாசங்களெல்லாம் புலப்படும். என் கண்ணுக்கு எல்லாக் காடுகளும் ஒரேமாதிரியாகத்தான் தோன்றுகின்றன. இரண்டொருமுறை நமது நாட்டுக் காடுகளில் தங்களுடன்கூட நான் வந்தபொழுது துஷ்டமிருகங்கள் கண்ணிற் படவில்லை. இங்கோ நண்பகலிலும் புலிகளும் சிங்கங்களும் தாராளமாய் உலவுகின்றன. தாங்கள் என் பக்கத்திலேயே யிராவிடில், கிலியினால் என் பிராணன் போய்விடும்.

புருஷன்.— கண்ணே! தேவஸேனு! நீ பேசுவதைப் பார்த்தால் நமது நாட்டைவிட்டு என்னுடன் கூட வந்ததைக் குறித்து வருந்துகிறாய்போல் தோன்றுகிறதே! என்னைக் கணவனாகப் பெருது நமது நாட்டிலிருப்பதைவிட இக்காட்டில் என் மனையாளாக விருப்பதே மேலான வாழ்க்கையென் நீ கருதியதாகச் சொன்னாயே! அதனாலன்றோ உன்னை நான் இத் துன்ப வாழ்க்கைக்கு ஆளாக்கத் துணிந்தேன்? இப்போதுதான் என்ன முழுகிப்போய்விட்டது? நமது நாட்டுக்கே திரும்பிச் செல்வோமா?

தேவஸேனு.— இனி நமது நாட்டுக்குத் திரும்பிச் செல்ல என்னால் முடியாது. நம்மைக் கண்டு பழிப்பவர் முகத்தில் எங்ஙனம் விழிப்பது? ஓரிடத்தில் உயர்ந்த பதவியிலிருந்தபின், அவ் விடத்திலேயே வறுமையான ஸ்திதியில் இருப்ப தெப்படி? அந்த யோசனையே இனிக்கிடையாது. அது போகட்டும். கொடிய மிருகங்களைப் பார்க்கையில் பயமா யிருப்பதாகச் சொன்னேன்? தானே அந்தப் பயம் நாலு நாளில் நீங்கிப்போகிறது. எல்லாவற்றிற்கும் பழக்கந்தானே பெரிது? அதுவுமன்றி, துப்பாக்கியை எடுத்துச் சுடுவதற்குத்தான் கற்றுக்கொடுத்துவிட்டீர்களே! இனிமேல் பயப்படமாட்டேன். எனதாருயிரே! தங்களுடன் சேர்ந்திருப்பதற்கு இதைவிடப் பன்மடங்கு அதிகமான துன்பத்தையும் அனுபவிக்கச் சித்தமா யிருக்கின்றேன்.

புருஷன்.— தேவஸேனு! என் செல்வமே! ஓர் கண நேரம் உன் தைரியத்தை நீ இழந்தாய்; என் மனம் என்னைக் கொடிய நரகத்தில் வீழ்த்திற்று. நிகரற்ற காதலும் அளவற்ற தைரியமும் உன்னிடம் பொருந்தியிருப்பதை நான் அறிந்திராவிடில், உன்னை இங்கு அழைத்துவரத் துணிந்திருக்க மாட்டேன். கிழவன் இறக்கும்வரை பொறுத்திருந்து, பிறகு உன்னை மணந்துகொண்டிருப்பேன். ஹா ஹா! தாதா! சூத்திரத்தினால் ஆட்டிவைக்கத்தக்க பொம்மை யென்றா என்னை எண்ணினாய்? காசைக் கணக்குப்பண்ணிச் சேர்த்த உனக்கு காதலின் சிறப்பு எவ்வாறு தெரியும்? கண்மணீ! பார்த்தாயா அவன் நெஞ்சத்தின் வன்மையை? தன் மகள் பெற்ற குழந்தையே என்றெண்ணி அணுவளவேனும் இரங்கவில்லையே அவன் என்னிடம்!

தேவஸேனு.— எனதாருயிர்க் காதலே! அக்கொடியன் பேச்சு இச்சுகமான வேளையில் எதற்கு? அவனைப்போலவே கௌண்ட ஜாதியிற் பிறந்தும், வேறு வகுப்பைச் சேர்ந்தவளாகையால், தாங்கள் மணக்கக்கூடாத இழிகுலத்தவளாக எண்ணினனே என்னை! பணக்கொழுப்பினாலன்றோ அவ்வாறு எண்ணினன்? அன்பைவிடப் பணமா பெரிது? போகும்போது அப்பணத்தை அவன் தலையிற்கட்டிக் கொண்டு போகட்டும்!

புருஷன்.— கண்மணி! நீ சொல்வதுபோல் நமது வயிற்றெரிச்சலைக் கிளப்பும் அக்கொடியன் பேச்சு இவ்வினிய அந்திப்பொழுதில் வேண்டாம். நாம் இனிக் காலந்தள்ள வேண்டிய வழியைக்குறித்து நான் தீர்மானித்திருப்பதைச் சொல்லுகிறேன், கேள்! விடிய நாலு நாழிகைக்கு எழுந்துசென்று, பட்சிகளையும், சிறு மிருகங்களையும் பொறிகள் வைத்துப் பிடித்தும் சிறுரவைத் துப்பாக்கியினுற்சுட்டும் ஆகாரத்துக்கு வேண்டியவளவு கொண்டுவந்து உன்னிடம் தந்துவிட்டு, திரும்பவும் காட்டுக்குட்சென்று உயர்ந்த விலைபெறுமான தோலுள்ள மிருகங்களைச் சுட்டுக் கொண்டுவருகிறேன். பிறகு நாள்முழுவதும் நாம் பிரியாமலிருக்கலாம். நான் வெளியே போயிருக்குந் தருணத்தில், நமது நாய் இருளன் உனக்குத் துணையாக விருக்கட்டும்.

தேவஸேனை.— இருளனு எனக்குத் துணை? காட்டுப்புலியைவிட இருளன்தான் எனக்கு அதிக பயங்கரமாகவிருக்கிறது. அதை நீங்கள் அழைத்துக்கொண்டு போய்விடுங்கள். கதவைத் தாளிட்டுக்கொண்டு உள்ளேயே இருக்கிறேன். அவசியமானுல் துப்பாக்கியை உபயோகிக்கிறேன். இருளன் எனக்குத் துணையாயிருக்கவேண்டாம். எப்போது என்னைக் கண்டாலும் கர்ச்சிப்பதுபோல் உறுமுகிறது.

புருஷன் இதைக்கேட்டுப் புன்முறுவல் கொண்டு, "கண்ணே! இருளன் உன்மீது பொறாமைகொண் டிருக்கிறது. உன்னைக் காணுமுன் இருளனே எனது உயிர்நிலையாயிருந்தது. உன்னை நான் கண்டு பேரின்பமடைந்தபின், அது அந்நிலைமையை யிழந்தது. அதனுற்றான் அது உன்னைக் காணும்போது உறுமுகிறது. உனக்கிஷ்டமில்லாமற்போனுல், நான் அதை யழைத்துக்கொண்டுபோகிறேன். அதற்கிணையான துணை வேறெங்கும் கிடைப்பதரிது" என்றான்.

பிறகு இருவரும் சிறிதுநேரம் அவ்வனத்தின் வனப்பைக் கவனித்துக்கொண்டே மௌனமாய் நடந்தனர். அப்பால் சமீபத்தில் ஓர் சிங்கம் உறுமுவதைக் கேட்டு, தன் கையில் ஆயுதமொன்று மில்லாததையுன்னி, அப்புருஷன் அப்பெண்மணியை அழைத்துக் கொண்டு வெகு விரைவாய்த் தனது குடிசையை நோக்கிச் சென்றான்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்

விதிசெய்த வஞ்சகம்

முந்திய அத்தியாயத்திற் கூறிய சம்பவம் நடந்து சற்றேறக்குறைய மூன்று வருஷங்களாயின. தேவஸேனையும் செங்கோட கௌண்டரும் அன்றிற்பறவைகளைப் போல் மனமொத்துச் சுகித்து வாழ்ந்துவந்தனர். மெய்க்காதலையே பெரிதாக மதித்து பல சுகங்களையும் துறந்து, நாகரிகமற்ற ஜனங்கள் வசிக்கும் வேறொரு தேசத்துக்குச் சென்று, ஜனசமூகத்தில் வாழ மனமொவ்வாது, கொடிய கானகத்தையே தமக்குகந்த உறைவிடமாகக்கொண்ட அவ்விரு காதலர்களும் தமது உலகத்தை முற்றிலும் மறந்து அவ்வுலகத்தால் இறந்தவராக மதித்து மறக்கப்பட்டு, ஜனசமூகத்தில் அகற்றவொணுது நேரும் இடைஞ்சல்களற்று மனவமைதியுடன் வாழ்ந்துவந்தனர்.

செங்கோட கௌண்டர் தினந்தோறும் கானகத்துக்குட் சென்று, உணவுதேடி யடைந்தபின், பல மிருகங்களை வேட்டையாடிக் கொன்று, அவைகளின் தோல்களைக் குடிசைக்குக் கொண்டுவந்து, சொற்பமாகப் பதனிட்டு வைத்திருந்து, ஒருமாதத்துக் கொருமுறை தம்மைப்போன்ற மற்ற வேடர்கள் தங்கள் சரக்குகளை யனுப்புங்கால் தமது சரக்குகளையும் மொம்பாஸா என்னும் துறைமுகப் பட்டணத்துக்கு அனுப்புவார். சரக்குகளைத் திரட்டிக்கொண்டு போகும் வியாபாரி அவைகளை அவ்வாறு கொண்டுபோய்ச் சில நாட்களுக் கெல்லாம் அவைகளின் விலைக்குச் சமானமான பொருமானமுள்ளனவாய் வேடர்கள் தங்களுக்கு வேண்டுமென்று சொல்லியுள்ள பொருள்களை அப்பட்டணத்திலிருந்தே வாங்கிக் கொண்டு வந்து கொடுப்பான்.

அவ்வாறு அவன் செய்ததனுல், வேடர்கள் தங்க ளிருப்பிடத்தைவிட்டுப் பட்டணத்துக்குப் போகவேண்டிய அவசியமே யில்லாமற் போயிற்று. அதுகாரணத்தினுல் அவர்கள் தங்கள் நாடாகிய இந்தியாவிலிருந்து வரும் வியாபாரக் கப்பல்களில் வருபவர்கள் மூலம் தங்கள் நாட்டுச் சமாசாரங்களை யறிந்து கொள்ள இடமில்லாமற் போயிற்று. அக்கப்பல்களில் அவ்வேடர்களுக்கு எவரானும் கடிதமனுப்பினுல், அக்கடிதத்தைக் கப்பற்காரர்கள்

அவ் வியாபாரியிடத்திற் கொடுத்துவிடுவார்கள். வேடர்கள் அக்காட்டைவிட்டு நீங்குவது தனக்கு நஷ்டத்தை விளைவிக்கத்தக்கதாகையினாலும், தங்கள் உறவினர்களிடமிருந்து வரும் கடிதங்களைப் படித்தால் வேடர்கள் தங்கள் கஷ்ட வாழ்க்கையைவிட்டு தங்கள் நாட்டுக்குத் திரும்பிச் செல்லக் கூடுமாகையினாலும், அவ்வியாபாரி அக்கடிதங்களை அவை சேரவேண்டியவர்களிடம் கொடுக்காமல், கிழித்தெறிந்து விடுவான். ஆதலால் அவர்கள் தங்கள் உலகத்துக்கு இறந்தவர்களானார்கள்.

ஒருநாள் செங்கோட கௌண்டர் தமக்கு ஒரு நல்ல துப்பாக்கி தேவையாயிருந்ததால், தாமே மொம்பாஸா என்னும் பட்டணத்துக்குச்சென்று நல்லதாகப் பொறுக்கி வாங்கிவரவேண்டுமென்று நிச்சயித்து, தாம் அங்கு போய்த் திரும்பிவர ஒருவாரமாகுமாகையால், தேவஸேனைக்கு ஒரு வாரத்துக்கு வேண்டிய உணவைத் தேடிக்கொண்டுவந்து கொடுத்து, குடிசையின் கதவை மூடித் தாளிட்டுக்கொண்டு பத்திரமாயிருக்கும்படி அவளிடம் சொல்லிவிட்டு, தமது நாயையும் அழைத்துக்கொண்டு காட்டைவிட்டகன்று விக்டாரியா நியான்ஸா என்னும் ஏரியின் வடகரையிலுள்ள போர்ட் பிளாரன்ஸ் என்னும் பட்டணத்தை நோக்கி நடந்தார். ஏனெனில், மொம்பாஸாவிலிருந்து யுகாண்டா நாட்டுக்குப் போடப்பட்டிருந்த இருப்புப்பாதையில் அக்காட்டிலுள்ளவர்களுக்கு மிகவும் சமீபமான ரெயில்வே. ஸ்டேஷன் அப்பட்டணந்தான்.

செங்கோட கௌண்டர் மொம்பாஸா என்னும் துறைமுகப்பட்டணத்தை யடைந்ததும், துறைமுகத்திலிருந்து தமது நாட்டுக் கப்பலொன்று இரண்டுமணி சாவகாசத்துக்கெல்லாம் புறப்படுமென்று கேள்விப்பட்டு, தமது நாட்டவர் முகத்தைப் பன்னாளாகக் காணாதினால் கப்பலில் வந்துள்ளவர்களைக் கண்ணுற்கண்டு களிக்க வேண்டுமென்ற அவாக்கொண்டு, துறைமுகத்துக்குச் சென்று, ஒரு படகு அமர்த்திக்கொண்டு, அதிலேறிச் சென்று, கப்பலின் மீதேறினார். அவர் கப்பலின் மேல்தட்டில் ஏறின சந்தர்ப்பத்தில் அவருக்குத் தெரிந்த சேலத்தான் ஒருவன், அக்கப்பலில் மாலுமியாக அமர்ந்திருந்தவன், தற்செயலாய் அவ்வழியே போய்க்கொண்டிருந்தான். அவன் செங்கோட கௌண்டரைக் கண்ணுற்றதும், மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் "செங்கோட கௌண்டர் தாமோ இங்கே நிற்பது? அல்லது சொற்பனமோ? கௌண்டரே! நீங்கள் இறந்துபோய்விட்டதாகப் பேசிக்கொண்டார்களே!" என்று சொன்னான்.

செங்கோட கௌண்டரும் தமது ஊராளொருவனைக் காணும்படி நேர்ந்ததைக் குறித்துக் களிப்புற்று, "சிவசாமி படையாச்சியா? என்ன அப்பா! சௌக்கியமாய் இருக்கிறாயா? உங்கள் அய்யா சௌக்கியமாய் இருக்கிறாரா? ஊரில் எல்லாரும் சௌக்கியந்தானே அப்பா? எங்கள் தாதா சுகமாயிருக்கிறாரா?" என்று வாயோயாமல் தொடர்ச்சியாய்க் கேட்டார். சிவசாமி படையாச்சி கொல்லென நகைத்து, "என்ன கௌண்டரே! எல்லாக் கேள்விகளையும் ஓரே மூச்சிற் கேட்டுவிட்டீர்களே! பேஷ்! முதலில் முக்கியமான விஷயத்தைச் சொல்லிவிடுகிறேன், கேளுங்கள். தங்கள் பாட்டனார் சிவலோகத்துக்கு ஒரு வருஷத்துக்கு முன்னரே சென்று அங்கே சௌக்கியமாயிருக்கிறார். யாரோ அனந்தர வார்சுக்காரனாம் - திருப்பத்தூர்க் காரனாம் - அவன் வந்து தாங்கள் இறந்துபோய்விட்டதாக இந்நாட்டிலிருந்து தெரிந்ததாகச்சொல்லிவிட்டு சொத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு மிட்டாதாராக இருக்கிறான். தாங்கள் என்னசெய்வதாக உத்தேசம்? கப்பல் புறப்படபோகிறது. தாங்கள் இக்கப்பலிலேயே வந்து அவ்வஞ்சகசிகாமணியான அற்பனை ஓட்டிவிட்டு தாங்கள் மிட்டாதாராக வந்தால், சுற்றுவட்டாரத்திலுள்ளவருக்கெல்லாம் திருப்தியாயிருக்கும். கப்பற்றலைவனிடம் சொல்லி தாங்கள் இக்கப்பலில் வருவதற்கு அவர் அனுமதி வாங்கிவரட்டுமா? சீக்கிரம் சொல்லுங்கள்!" என்று அன்புடன் கேட்டான்.

செங்கோட கௌண்டர் ஒன்றுமே தோன்றாது மயங்கிநின்றார். தமது மாதாமகர் இறந்தாரென்றதைக் கேட்டதும், அவர் மனத்தில் அதுகாறும் கோபத்தினால் இறுத்தி அமிழ்த்தப்பட்டிருந்த இயற்கையன்பு மீண்டும் தலையெடுத்து, தமது தாயின் அருமைத் தந்தையை வயதுசென்ற காலத்தில் இரக்ஷிக்காமல் தனியேவிட்டுச் சென்றதற்காக ஆறாத்துயரமுற்று

வருந்தினார். சட்டப்படிக்கும் நியாயப்படிக்கும் தமக்குக் கிடைக்கவேண்டிய சொத்தை மற்றொருவன், எட்டிய அனந்தரவார்சு பாத்தியம் பாராட்டிக்கொண்டும் தாம் இறந்ததாகச் சங்கதி கிடைத்ததாக வெளியிட்டுக்கொண்டும் கைப்பற்றிக் கொண்டதாகக் செவியுற்றதும் அவருக்குண்டான கோபம் கரைகடந்து போயிற்று. தமது அன்பையடைவதற்காக உலகத்தில் சுகவாழ்க்கையைத் துறந்து தம்முடன் காட்டுக்குவந்து வருந்தும் தமது நாயகியின் பாதங்களில் ஏராளமான பொருளைத் திடீரெனச்சொரிந்து, அத்தருணத்தில் அவள் முகத்தில் விளங்கும் ஆனந்தத்தைக் கண்ணுறவேண்டுமென மிகுந்த ஆவல்கொண்டார். தமது நாயகியைச் சிலகாலம் தனியே விட்டிருக்கவேண்டுமென்ற எண்ணமொன்றே அவர் மனத்தைக் கலக்கிற்று.

அவ்வாறு பல வெண்ணங்களினால் தியங்கிநின்ற செங்கோட கௌண்டரை அங்கேயே நிறுத்திவைத்துவிட்டு சிவசாமி படையாச்சி கப்பற்றலைவனிடம் விரைவிற்சென்று, செங்கோட கௌண்டரது விருத்தாந்தத்தை இரண்டு வார்த்தைகளினால் அவருக்குச் சுருக்கமாய்த் தெரியப்படுத்தி, கௌண்டர் அக்கப்பலிலேயே இந்தியாவுக்குச் செல்லுவதற்கு அனுமதிபெற்றுக்கொண்டு, திரும்பவும் செங்கோட கௌண்டர் நிற்குமிடத்துக்கு ஓடினான். அதற்குள் ஓர்மணி கலகலவெனக் கம்பீரமாய் ஒலித்தது. கப்பல் துறைமுகத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுவிட்டது. மயங்கிநின்ற செங்கோட கௌண்டர் அவ்விஷயத்தை யறிந்துகொண்டதும், தமது நாயகியைத் தனியே விட்டுச்செல்லும் துயரத்தால் முன்னினும் அதிக மயக்கமுற்றுத் தள்ளாடிக் கீழேவீழ்ந்தார்.

சிவசாமி படையாச்சி செங்கோட கௌண்டர் நின்றுகொண்டிருந்த விடத்தை நோக்கி ஓடிக்கொண்டிருக்கையில், கப்பலதிகாரிகளில் ஒருவர் அவனை யழைத்து ஏதோ அவசரவேலையிடவே, அவன் அதைச் செய்வதற்கு மற்றோரிடத்துக்கு ஓடிப்போனான். கப்பல் புறப்பட்ட குழப்பத்தில் மூர்ச்சையுற்றுக் கீழேவிழுந்த செங்கோட கௌண்டரை யாரும் கவனிக்கவில்லை. அரைநாழிகைக்கெல்லாம் அவர் மூர்ச்சை தெளிந்து சுற்றிப்பார்த்தார். முதன் முதலில் ஒன்றும் விளங்காது பிரமித்தார். கணநேரத்துக்கெல்லாம், தாம் கப்பலிலேறியதும், கப்பல் திடீரெனப் புறப்பட்டுவிட்டதும், தமது ஆருயிர்க்காதலியைத் தனியேவிட்டுச் செல்வதைநினைத்து ஆறாத்துயரமுற்றுத் தாம் மயங்கி வீழ்ந்ததும், தமது ஆவி விக்டோரியா நியான்ஸாவெனும் ஏரியைச் சுற்றியிருக்கும் காட்டிலுள்ள ஓர் குடிசையிலிருக்க, தமது உடலத்தைத் தமது இஷ்டமின்றிக் கப்பல் அதிவேகமாய்த் தூக்கிச் சென்று அக்குடிசைக்கும் தமக்கு முள்ள தூரத்தை அதிகரித்துக்கொண்டே யிருப்பதும் அவருடைய புத்திக்கு நன்கு புலப்பட்டன.

உடனே கப்பற்றலைவனது அறையை நோக்கி அதிவேகமாய் ஓடி, அவ்வறையையடைந்ததும், அங்கு ஓர் சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்து உட்கார்ந்திருந்த கப்பற்றலைவனை நோக்கி, "ஐயா! தயவுசெய்து கப்பலை நிறுத்தும்படி உத்தரவு கொடுங்கள். ஆப்பிரிக்காவை விட்டுவருவதாக எனக்கு உத்தேசமில்லை. நமது நாட்டவரைக் கண்டுபேசுவதற்காகக் கப்பலி லேறினேன். கங்பல் புறப்பட்டுவிட்டது. என் மனைவியைத் தனியே காட்டில் விட்டுச் சென்றால் அவள் கதி யென்ன வாகுமென்று நினைத்தேன். துயரந்தாளாது மூர்ச்சித்தேன். இப்போதுதான் மூர்ச்சை தெளிந்தேன். நிர்மானுஷ்யமான காட்டில் கொடிய மிருகங்கள் கூட்டங் கூட்டமாய்ச் சஞ்சரிக்கும் காட்டில் அற்பமான ஓர் குடிசையில் என் மனைவி இருக்கிறாள். ஐயா! தங்களுக்குத் தருமமுண்டு; தயவுசெய்து கப்பலை நிறுத்தி. ஓர் படகில் என்னைத் திரும்பவும் கரைக்கு அனுப்பி யுதவவேண்டும்" என்று தழுதழுத்த குரலுடன் கேட்டுக்கொண்டான்.

கப்பற்றலைவன் மடமடவென்று சிரித்து, "என்ன ஓய்! கப்பல் அலையில் ஆடுவதனால் இதற்குள் உமக்குப் பித்தம் தலைக்கேறிவிட்டதோ? கப்பல் புறப்படும்போது எனது ஆட்களில் ஒருவன் ஓஷ்வந்து, நீர் கப்பலில் வருவதற்கு அனுமதிதரவேண்டுமென்றானே! கணத்துக்குக் கணம் உமது புத்தி மாறிக்கொண்டிருந்தால் அதற்கேற்றபடி யெல்லாம் நான் ஆடுவேனென்று எண்ணினீரோ? கப்பல் கரையை விட்டு மூன்றுமைல் வந்துவிட்டது; இனிக் கப்பலை நிறுத்திவைத்து, உம்

நேர்ந்து நேர்ந்து சொன்னாலும், நீசக் கசடர் வசம் ஆகார்.

மைப் படகிலேற்றி அனுப்பி, அப்படகு திரும்பும் வரையில் நான் கப்பலைக் காக்க வைக்கிறதோ? வெகு அழகாயிருக்கிறது நீர் சொல்வது! முதலைகளும் சுராமீன்களும் கூட்டங் கூட்டமாய் உலவும் இச்சமுத்திரத்தில் எந்த மானுமி படகுவிடத் துணிவான்? அதெல்லாம் நடக்காத காரியம்! நாம் போகும்போது எதிரே யாதாயினு மொரு கப்பல் வந்தால், அதில் உம்மை யேற்றித் திரும்பவும் ஆப்பிரிக்காவுக்கு அனுப்புகிறேன்—மிட்டாவைப் பிறர் கையில் கொடுத்துவிட்டுக் கஷ்ட வாழ்க்கை வாழ உமக்கு ஆசையிருந்தால்" என்றான்.

செங்கோட கௌண்டர் கப்பற்றலைவன் கூறிய மொழிகளை மனத்திலிருத்திச் சிந்தித்தார். அவைகளனைத்தும் உண்மையென அறிந்துகொண்டார். தமது வேண்டுகோளைப் பூர்த்திசெய்வது அவனுக்குச் சாத்திய மன்றென வுணர்ந்தார். எதிரே கப்பல் வந்தாலல்லது விதியின் வலையினின்றும் தப்புவ தரிதெனத் தேர்ந்தார். வேறு வார்த்தை பேசாது கப்பற்றலைவனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு மனமொடிந்து அவ்வறையை விட்டகன்றார்.

கெட்டகாலத்தின் செயலாக, ஆப்பிரிக்காவுக்குச் செல்லும் ஒரு கப்பலாயினும் எதிர்ப்படவில்லை. ஆகையினால் செங்கோடகௌண்டர் கொச்சி துறைமுகத்தை யடைந்தார். அங்கிருந்து ஆப்பிரிக்காவுக்குக் கப்பல் ஒன்றும் சமீபத்தில் புறப்படாதென்று விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்டார். ஆகையினால் காத்திருக்கும் வேளையில் சொத்தையாவது வசமாக்கிக் கொள்ளலாமென்று தமது ஊருக்குச்சென்று தமது வரவைப் பந்துக்க ளெல்லோருக்கும் தெரிவித்தார். யாவரும் வந்து அவரை க்ஷேமம் விசாரித்து, பிறகு கோர்ட்டுக்குப் போனாலல்லது அனந்தர வார்சுக்காரன் சொத்தை விடமாட்டானென்று தெரிவித்தார்கள். தமது சொத்தைப் பிறர் கட்டிக்கொண்டு தரமாட்டேன் என்றால் யார்தாம் சிணங்கொள்ளாதிருப்பர்? தமது மனமுழுவதையும் தமது சொத்தை மீட்பதிலேயே செலுத்தினார். சொத்தை மீட்டுக் கொண்டபின் தனது நாயகியை அழைத்துவந்து அவளை மிகுந்த சுகத்தி லிருத்துவேனென்று சொல்லி அவளைத் தனியே விட்டிருப்பதனால் வருந்தும் தம் மனத்தைத் தேற்றிக்கொண்டார். நாட்களும் பறந்து சிலமாதங்களும் கழிந்தன. ஆகா! என்னே இவ்வுலகம்! பொன்னாசைக்கு மெய்யன்பைப் பலிகொடுக்கிறதே!

மூன்றாவது அத்தியாயம்

ஆராயாத கோபம்

முந்திய அத்தியாயத்திற் கூறிய சம்பவம் நடந்து சுமார் எட்டு மாதகாலம் கழிந்தபின், ஒரு நாள் சாயங்காலம் கண்ணுக்கிருட்டுந் தருவாயில் கீழ் ஆப்பிரிக்காவில் விக்டோரியா நியான்ஸா வென்னும் ஏரியைச் சுற்றியுள்ள காட்டுக்குச் சுமார் இரண்டுமைல் தூரத்தில் குதிரைமீது சவாரி செய்துகொண்டிருந்த ஒரு கம்பீரபுருஷன் குதிரையை விரட்டிக்கொண்டு அதிவேகமாய்ச்சென்றான். அதுவரை அவ்வழியே சென்றறியாததுபோல குதிரை வெருண்டு வெருண்டு சென்றது. குதிரைக்குப் பத்தடி முன்னால், ஓர் பெரிய வேட்டை நாய், தரையை மோப்பம் பிடித்த வண்ணம் தலை நிமிராது ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அப்புருஷன் அடிக்கடி அவன் மனம் பிளவு பட்டதுபோல பெருமூச்செறிந்துகொண்டும், "ஆ! என் கண்ணே! உன் கதியென்னவாயிற்று?" என்று வாய்க்குள் புலம்பிக்கொண்டு மிருந்தான். காட்டின் எல்லையை அவன் நெருங்கும்போது நன்றாய் இருட்டிவிட்டது. தூரத்தில் ஓர் சிறு வெளிச்சம் அந்நிர்மானுஷ்யமான காட்டிலும் மனிதர் வசித்து வந்தார்களென உணர்த்திற்று. நாய் ஒரு முறை சந்தோஷமாய்க் குரைத்தது. குதிரை சுளீரென்று இரண்டு சவுக்கடி பெற்றுக்கொண்டு வாயுவேகமாய்ப் பறந்தது. கணநேரத்தில் விளக் கெரிந்துகொண்டிருந்த குடிசையை யடைந்தது. "கண்மணி தேவஸேனா!" என்று ஓர் குரல் ஒரு முறை உரக்கக் கூவிற்று. அக்குடிசையின் கதவுகள் குண்டினாற் பிளவுபட்டது போல் திடீரென்று திறந்தன. ஒரு ஸ்திரீ "நாதா!" என்று கூவிக்கொண்டு வெளியே பாய்ந்தோடி வந்தாள். குதிரை மீதிருந்தவன் குதித்து அவளை நோக்கிப் பாய்ந்தான். நொடிப் பொழுதில் இருவரும் ஒருவரையொருவர் இறுகவணைத்துக் கொண்டனர். சற்று நேரம் தேம்பித் தேம்பி யழும் சத்தத்தைத் தவிர, வேறொரு சத்தமும் கேட்கவில்லை.

பிறகு அப்புருஷன், "கண்ணே! விதிவசத்தினால் உனக்கு நானிழைத்த தீங்கை என்றேனும் மறத்தல் கூடுமோ? ஆ! ஏழைப் பேதாய்! உன்னைக் கொடிய துன்பத்துக்கு ஆளாக்கிவிட்டேன். எனதாருயிரே! நீ அனுபவித்த துயரத்துக்கு ஈடு செய்யவல்ல சுகம் உலகிலில்லையே யெனினும், விதியின் வலியினால் நான் உன்னை விட்டுப் பிரிந்திருக்க வேண்டி வந்த காலத்தில் அளவற்ற பொருள் என் கைக்குக் கிட்டிற்று. தாதா இறந்து போய்விட்டார். அவருடைய மிட்டாவும் நமக்குச் சித்தித்துவிட்டது. இனி உன் ஆயுள் முழுவதும் துன்பம் உன்னை அணுகாமல் பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன். நீ என்னை மன்னிப்பாயோ? என்று அன்புடன் மொழிந்தான்.

அதற்கு அந்த ஸ்திரீ, "நாதா! விதிவசத்தினாலன்றித் தாங்கள் என்னைப் பிரிந்திருக்க மாட்டீர்களென்றபூரணநம்பிக்கையினால்தான் இதுவரை உயிர்பிழைத்திருந்தேன். தங்கள் அன்பே அடியேன் பெரிதாக மதிக்கும் பொருட் குவியலாகையால், மிட்டா கிடைத்ததனால் எனக்குப் பெருத்த சந்தோஷமுண்டாகவில்லை. ஆயினும் தங்களுக்குச் சந்தோஷத்தைத் தருவனவெல்லாம் எனக்குப் பேரானந்தத்தையே விளைவிக்கும். அடியாள் தங்களை மன்னிப்பது சாத்தியமன்று; ஏனெனில், தாங்கள் பிழை புரிந்ததாகக் கனவிலும் நான் நினைக்கமாட்டேன். வாருங்கள், உள்ளே போகலாம்" என்றுரைத்து, தன்னாயகனது கரத்தைப்பிடித்து அன்புடன் உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள்.

உள்ளே சென்றதும், தேவஸேனா தனது நாயகனை உட்காரவைத்துப் பலவித ஆகாரங்களை அவன் முன்னே வைத்து, உண்ணும்படி வேண்டினாள். செங்கோட கௌண்டர் அவைகளைக் கண்டு மிகுந்த ஆச்சரியத்துடன் "தேவஸேனா! இவைகளெல்லாம் உனக்கு எங்ஙனம் கிடைத்தன? நீயே வேட்டையாடச் செல்லுகிறாயா என்ன?" என்று கேட்டார். தேவஸேனா புன்னகையுடன், "நாதா! நான் முன்மாதிரி பயப்படுவதில்லை. குடிசைக்குச் சமீபத்திலேயே வேட்டையாடுவதுண்டு. அன்றியும், தாங்கள் சென்ற ஒரு வாரத்துக்கெல்லாம் எனக்கு ஓர் சகோதரன் கிடைத்தான். அவனது அபரிமித அன்பே இதுவரை என் தேகத்தைப் போஷித்து என் மனத்தையும் திடப்படுத்தி வந்தது. இவ்வுணவுகளெல்லாம் அவன் தேடியவை" என்றாள்.

இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் செங்கோட கௌண்டர் மனத்தில் அடங்காத கோபம் எழுந்தது. ஆனால் அவர் தந்திரமாய் அதை அடக்கிவெளிப்படாமற்செய்து, "தேவஸேனா! அகதிக்குத் தெய்வம் துணை என்னும் முதுமொழி உன்பால் மெய்யாயிற்று. உன்னை உயிருடன் திரும்பவும் பார்ப்பேன் என்று நான் சிறிதும் எண்ணவேயில்லை. பரம கருணாநிதியான அர்த்தநாரீசர் கிருபையால் ஓர்சகோதரன் கிடைத்ததனாலன்றோ இதுகாறும் ஜீவித்திருக்கிறாய்? என்ன அதிசயம்! உம்! அவன் எங்கே இப்போது? வேட்டைக்குப் போயிருக்கிறானோ? வருவதற்கு வெகு நேரமாகுமோ?" என்று தேனனைய இன்சொற்களை மொழிந்து தேவஸேனையின் கபடமற்ற மனத்தை முற்றிலும் தம் வயப்படுத்திக்கொண்டார்.

தேவஸேனை தனக்கு உதவிபுரிந்தவன்பால் தன்னாயகன் கொண்ட பேரன்பைக் கண்டு மகிழ்ந்து, "ஆம்! வேட்டைக்குத்தான் போயிருக்கிறான். வெகுதூரம் காட்டுக்குட் சென்றிருக்கிறானாகையால் நாளையதினம் சாயங்காலம் தான் வருவான். மெய்யாகவே உடன் பிறந்தவன் கூட அவ்வளவு பிரியமாயிருக்கமாட்டான். குமாரசாமி மிகுந்த நற்குணமுடையவன், அன்பின் அவதாரம், கருணையின் உருவம், நல்லொழுக்கத்தின் ஆலயம். இத்தனைக்கும் பால்யந்தான். அவனுக்கு இன்னும் வயது இருபத்தைந்து பூராவாக ஆகவில்லை. தாங்கள் அவனைக்கண்டு அவனுடன் இரண்டு நாழிகை பழகினால் அவன் குணங்களைக்கண்டு மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைவீர்கள் என்பது திண்ணம்" என்று சிறிதும் கபடமின்றி குமாரசாமியைப் புகழ்ந்து தன் நாயகன் மனத்தில் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கும் தழலில் நெய்யாகுதி செய்தாள்.

பிறகு தேவஸேனை தான் காலந்தள்ளிக் கொண்டு வந்தவிதத்தையும், தன்னாயகன் வரவை ஒவ்வொரு கணமும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்ததையும் தான் எட்டுமாதம் கர்ப்பவதியாயிருந்ததையும், தன் புருஷனுக்கு வித்தாரமாய் எடுத்துரைத்தாள். முதலில்

நொண்டி நொண்டி நடப்பானேன் கண்டதெற்கெல்லாம் படைப்பானேன்?

விகற்பமாய் எண்ணத்தொடங்கிய செங்கோட கௌண்டரது மனம் தேவஸேனை சொன்ன ஒவ்வொரு வார்த்தையிலும் தான் கொண்ட சந்தேகத்துக்கு ஓர் ஆதாரத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்தது. இருவரும் இரவில் வெகுநேரம் வரையில் பேசிக்கொண்டே படுத்திருந்தார்கள். பிறகு இருவரும் அயர்ந்து தூங்கிவிட்டார்கள்.

அவர்கள் எழுந்திருக்கும்பொழுது விடிந்து இரண்டு நாழிகையாகிவிட்டது. படுப்பதற்குமுன் குடிசைக்குள் தாம் கொண்டுவந்து கட்டின குதிரைக்கு செங்கோட கௌண்டர் கடிவாளத்தைப் போட்டார். அதுகண்ட தேவஸேனை, "நாதா! வெளியே எங்கேயாயினும் போவதாக உத்தேசமா?" என்று கேட்டாள். அதற்கு அவர், "இல்லையில்லை; பத்தடி தூரம் சவாரிசெய்துவிட்டுத் திரும்பிவந்துவிடுகிறேன்" என்று சொல்லி, குதிரையை வெளியே கொண்டுபோய் அதன்மீதேறிச் சென்றார்.

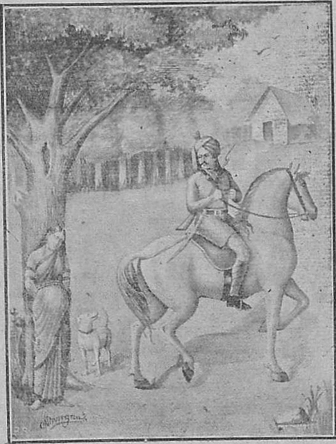

பயங்கரமான சிக்ஷை

கால்நாழிக்கெல்லாம் செங்கோட கௌண்டர் கால்நடையாய்வீட்டுக்குத்திரும்பி வந்து, அன்புபெருகும் குரலுடன், "தேவஸேனா! காட்டில் நாமிருவரும் உலவி நெடுநாட்களாயின. சூரியனது சிவந்த கிரணங்களில் காடெங்கும் பொன்மயமாய்த் தோன்றுகிறது. வெளியே வா! சிறிதுநேரம் உலவிவிட்டு வரலாம்" என்று சொல்லி அழைத்தார். தேவஸேனை உடனே புறப்பட்டாள். இருவரும் கைகோத்துக்கொண்டு மிகுந்த நேசத்துடன் குடிசையைவிட்டுப் புறப்பட்டனர். சிறிது தூரம் சென்றதும், செங்கோட கௌண்டர் திடீரென்று கோபாவேசத்துடன் தேவஸேனையை நோக்கி, "அடீ துரோகி! பரபுருஷனை யிச்சித்த கள்ளீ ! இதோ பார்! உன்னைச் சித்திரவதை செய்கிறேன்" என்று கூவி, ஒன்றுந் தோன்றாது மயங்கித் தியங்கும் தேவஸேனையைப் பிடித்து, பக்கத்தில் நின்ற ஓர் பெரியமரத்தில் பெரிய கயிற்றினால் அவளை இறுக்கிக்கட்டிவிட்டு, இருளன் என்னும் தமது வேட்டை நாயை அழைத்து, அவளைக் கடிக்கும்படி அதைத் தூண்டினார்.

தேவஸேனையினிடத்தில் என்றும் விரோதம்பாராட்டிவந்த அந்நாய் தேவஸேனையின்மேற் பாய்ந்து பிடுங்கிற்று. இக்கோரக் காட்சியை வருணிக்க எமக்குச் சிறிதும் மனமில்லையேயெனினும், உண்மையை நடந்தவாறு உரைக்கவேண்டுவது எமது கடமையாதலின் இவ்வளவு தூரம் அதைக் குறித்து வித்தரிக்கிறோம். தேவஸேனைக்கு அப்போதுதான் தன்புருஷன் தன்மீது கெட்ட அபிப்பிராயங் கொண்டது தெரியவந்தது. நெடுநாட் பழகியும் தனது கற்பைக் குறித்துச் சந்தேகித்து இக்கொடிய தண்டனைக்கு உட்படுத்திய அவர் மீது வெறுப்பும் சினமும் கொண்டாள். "அடே பாவி! வலிமையற்ற பெண்பிள்ளையை ஏமாற்றி யழைத்துவந்து இவ்வாறு வதைக்கும் பாதகா! என் சகோதரன் வருமுன் ஓடிப்போ ! இல்லாவிடில், இதனினும் பதின்மடங்கு கொடுமையான தண்டனை உனக்குக் கிடைக்கும்" என்று வெருட்டினாள். எட்டு

நொண்டிக் குதிரைக்குச் சறுக்கினது சாக்கு..

மாத கர்ப்பவதியானதனால், இறுகிய கட்டுகளினாலும் நாயின் கடிகளினின்றும் பெருகும் உதிர வெள்ளத்தினாலும் தேவஸேனை மூர்ச்சை யடைந்தாள்.

செங்கோட கௌண்டர், அருகே ஒரு புதரின் மறைவிற்சென்று, தம் துப்பாக்கி கத்தி முதலியவைகளை யெடுத்துத்தரித்துக்கொண்டு அங்கேநின்ற தமது குதிரைமீதேறி, திரும்பவும் தேவஸேனை கட்டுண்டிருந்த மரத்தினருகே சென்று, அவளுடைய பரிதாபநிலைமையைக்கண்டு சற்றும் மனமிரங்காது, "கொண்ட புருஷனுக்குத் துரோகம்செய்யும் பெண்டிருக்கு இதுவே தக்க தண்டனை!" என்று சொல்லிவிட்டு, தமது நாயை அழைத்துக் கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டகன்றார்.

செங்கோட கௌண்டர் இன்று ஆராயாது செய்த பயங்கரமான அநியாயத்தின் பயனைத் தவறாமல் இச்சன்மத்திலேயே அனுபவிக்க வேண்டும். இல்லாவிடில், மனிதருக்குத் தெய்வத்தினிடமுள்ள நம்பிக்கை அற்றுப் போகும். அவ்வித அவகேடு மனிதருக்கு நேராவண்ணம் கடவுள் காப்பாராக! ததாஸ்து !!

What the Educational Officers say.

K. Natesa Ayyar Esq., Inspector of Schools.— I shall be glad to recommend purchase of copies of your Journal "Viveka Bodhini" which is *very well suited for the needs of Elementary & Secondary grade teachers,* to the Chairmen of Municipal Councils & Presidents of Taluk and District Boards. The articles are *of varied interest* and *so well calculated to widen the sympathies and expand the interests of teachers. It is written in simple unpedantic style.*

* * * * *

M. Ramaswami Ayyangar Esq., Inspector of Schools (Retired.)—" The Viveka Bodhini is a very useful booklet to Elementary School Teachers, It teaches on a variety of topics which are calculated to increase the stock of knowledge of the Elementary School Masters. It is very essential that a copy of the Journal ought to be in the hands of teachers. I therefore recommend that it may be subscribed for by the Taluk Boards for circulation among the teachers of all the Schools under its control.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S PAGES

வால்மீகி சரிதம்

முன் ஒருகாலத்தில் ஓர் அந்தணன் தன் ஜாதிக்கேற்ற கல்வியையும் ஆசாரத்தையுமுடையவனாய், ஏதோ பூர்வஜன்ம பாபத்தால் வேடர்களுடன் சேர்ந்து அவர்களுடைய ஒழுக்கத்தையே பின்பற்றி தன் ஆசாரங்களை விட்டு, காடுகளில் வசித்துக்கொண் டிருந்தான். தன் மனத்திற்கிசைந்த ஓர் கீழ்ஜாதி ஸ்திரீயை மணஞ்செய்து, பல குழந்தைகளையும் பெற்றான். அவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகத் திருடர்களுடன் சேர்ந்து காட்டுப் பாதைகளில் பதுங்கிநின்று அங்கு வருகிறவர்களை வழிமறித்து அடித்து அவர்களிடத்திலுள்ள பொருள்களைப் பறித்துக் கொடிய பாபங்களைச் செய்துவந்தான்.

இவனுடைய பிறப்பையும் கருமகதியையும் ஞானக்கண்ணால் சப்தரிஷிகள் கண்டறிந்து, முன்செய்த பாபங்களின் பயனாய் இவனுக்கு நேர்ந்த இழிவான சேர்க்கையும் கொடிய தொழிலும் முடியும் தருணம் வந்ததை யறிந்து அந்தக்காட்டு மார்க்கமாய் அவனிருக்கு மிடத்தை நோக்கிச் சென்றார்கள். அதைக்கண்டு அவ்வேடன் 'இன்று நமக்கு நல்ல கொள்ளை கிடைக்கு'மென்று மகிழ்ந்து அவர்களை மறித்து, "உங்களிடத்திலுள்ள தண்டு கமண்டலம் மான்தோல் மரவுரி முதலியவற்றை வைத்துப் போங்கள். இல்லாவிட்டால் பொருளையும் உயிரையும் இழப்பீர்கள்" என்றான். அவர்கள், "அப்பா! இதோ நீ கேட்டதைக் கொடுத்துவிட்டோம். ஆனால் ஒரு உபகாரம் செய்யவேண்டும். நீ இவைகளை உன் மனைவி மக்களிடத்தில் கொண்டுபோய்க் கொடுத்து, இப்படிப் பிறரை உபத்திரவித்து உங்களைக் காப்பாற்றுவதால் வரும் பாபத்திலும் உங்களுக்குப் பாகமுண்டல்லவா வென்று கேட்டுவா; நாங்கள் இவ்விடத்திலேயே இருக்கிறோம்" என்றார்கள்.

அதுவரையில் அவனை அப்படி ஒரு பிராணியும் கேட்காததால், அவன் ஆச்சரியமடைந்து தன் வீட்டிற்குச்சென்று மனைவிமக்களைப் பார்த்து, " நான் சம்பாதிக்கும் பொருள்களில்

உங்களுக்குப் பாகம் ஏற்பட்டிருப்பதுபோல் நான் செய்யும் பாபத்திலும் உங்களுக்குப் பங்குண்டல்லவா?" என்றான். அவர்கள் கைகொட்டிச் சிரித்து, "உனக்கென்ன பைத்தியம் பிடித்ததா? எங்களைக் காப்பாற்றுவது உன் கடமை. அதற்கு நீ என்ன செய்கிறாயென்று நாங்கள் ஏன் விசாரிக்கவேண்டும்? உன் பாபமும் புண்ணியமும் உன்னுடையதே. எங்களுக்கு அதில் கொஞ்சமேனும் சம்பந்தமில்லை" என்றார்கள். அவனுக்குப் பாப கருமத்தின் பயன் முடிந்து, முன்செய்த அளவற்ற புண்ணியத்தின் பயன் ஆரம்பிக்கவேண்டிய காலத்துக்கு இதே அறிகுறியாதலால் அஞ்ஞானம் நீங்கி உலகவாழ்க்கையில் வெறுப்படைந்து தன் பிறப்பையும் வளர்ப்பையும் தான் அதிலிருந்து நழுவினதையும், செய்த பாபங்களையும் நினைத்து எல்லையற்ற வருத்தமடைந்து, மனங்கசிந்து கண்ணீர் பெருக, மறுபடியும் அத்திரி பிருகு வசிஷ்டர் முதலிய மகரிஷிகள் இருக்குமிடத்திற்கு வந்து, அவர்களுடைய பாதங்களில் விழுந்து, "மகரிஷிகளே! என்னிடத்தில் அளவற்ற கருணைகொண்டு என்னைத் தேடிவந்து இவ்விதமாய் ஹிதத்தை உபதேசித்து நற்கதியடையச் செய்த உங்களுக்கு நான் என்ன பதிலுபகாரம் செய்யப்போகிறேன்? என் பிறப்பையும் ஆசாரத்தையும் மறந்து அதற்கு விரோதமான காரியங்களைச் செய்து, பாபத்தை மலையாகக் குவித்த எனக்கு ஒரு வழிகாட்டவேண்டும்" என்று கேட்போர் மனமுருகும்படி பிரார்த்தித்தான்.

அப்பொழுது அந்த மகா புருஷர்கள் அவனுக்கு ஸ்ரீராம மந்திரத்தை யுபதேசித்துச் சென்றார்கள். அவன் அதையே விதிப்படி ஜபித்துக்கொண்டு பலகாலம் சமாதியில் இருந்தான். சகல பாபங்களும் நீங்கி, நிகரற்ற தேஜஸுடன் கோடிசூரியனைப்போல் விளங்கும் அந்தப் புண்ணியவானைச்சுற்றி கறையான் புற்றும் செடி கொடிகளும் வளர்ந்து அவரை மறைத்தன. பின்பு வெகுகாலங் கழித்து, வருணன் கடும் மழையைப் பெய்து அதைக் கரைக்க அதிலிருந்து அவர் வெளியில் வந்தார். அதனால் அவருக்கு வால்மீகி யென்ற பெயருண்டாயிற்று. (வல்மீகம்=புற்று). அவரே பிற்காலத்தில் பிரமதேவனுடைய அருளால் ஸ்ரீராமபிரானுடைய திவ்விய சரித்திரத்தைப் பாடும் மகா பாக்கியத்தைப் பெற்றவர்.

சியவன உபாக்கியானம்

இக்ஷ்வாகு சக்கரவர்த்தியின் புத்திரர்களில் ஒருவனான சரியாதி யென்ற அரசனுக்கு சுகன்னியை யென்ற ஓர் பெண்ணுண்டு. அவள் அழகிலும் புத்தியிலும் நற்குணங்களிலும் நிகரற்று வளர்ந்துவருகையில் ஒருநாள் அவ்வரசன் அவளுடன் சியவன மகரிஷியின் ஆசிரமத்திற்குச் சென்றான். அங்கே தோட்டங்களையும் ஓடைகளையும் தன் தோழிகளுடன் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டுவந்த சுகன்னியை, ஓர் பெரிய புற்றையும், அதன் வழியாய் மின்மினிப் பூச்சிகளைப்போல் இரண்டு ஒளிகள் வீசுவதையும் கண்டாள். தன் இஷ்டத்தை யொருவரும் தடுத்தறியாத வளாகையால் ராஜகுமாரி ஆலோசனை செய்யாமல் அந்த வெளிச்சம் வந்த துவாரத்தின் வழியாய் ஒரு முள்ளினால் குத்தி அதைப் பெரிதாகச் செய்தாள். உடனே அவைகளிலிருந்து இரத்தம் பெருகிற்று. அதே நிமிஷத்தில் அங்கிருந்த எல்லோருக்கும் மலமும் மூத்திரமும் கட்டுப்பட்டுத் திணறி, மிகுந்த துன்பத்தை யடைந்தார்கள். அதைக் கண்ட அரசன் கவலைகொண்டு 'ஓகோ! நம்மைச் சேர்ந்தவர்களில் யாரோ? இங்குள்ள பெரியவர்களுக்கு அபராதம் செய்திருக்கவேண்டும்' என்று முடிவுசெய்து அவர்களை விசாரித்தான். அப்பொழுது சுகன்னியை "அப்பா! ஓர் புற்றிலிருந்து வெளிப்பட்ட இரண்டு ஒளிகளைக்கண்டு அவை இன்னதென்றறியவிரும்பி முள்ளினால் குத்தினேன். அவைகளிலிருந்து இரத்தம் பெருகிற்று" என்றாள். சரியாதி அதைக்கேட்டு நடுநடுங்கி அந்தப் புற்றிற் கருகிற்சென்று அதில் வெகுகாலமாய்த் தவஞ்செய்யும் சியவன மகரிஷியை யடிபணிந்து கைகூப்பி, "ஸ்வாமி! ஒன்றுமறியாத என் குழந்தை யோசனையில்லாமல் செய்த இக்குற்றத்தை மன்னிக்கவேண்டும். இதற்குப் பரிகாரமாயும், இவளுக்கு நல்லொழுக்கம் பழகும்படிக்கும் இவளைத் தங்களுக்குக் காணிக்கையாய் சமர்ப்பிக்கிறேன். அங்கீகரித் தருளவேண்டும்" என்று சுகன்னியையை அவருக்குக் கன்யாதானஞ்செய்துவிட்டுத் தன் நகரம் சென்றான்.

வெளிக்குக் கடுங் கோபியைப்போல் நடக்கும் சியவனரை, சுகன்னியை தன் வினயத்தாலும் பக்தியாலும் பணிவிடையாலும் மகிழ்வித்து அவருடைய பிரீதிக்குப் பாத்திரமாயிருந்தாள். ஒருநாள் அசுவினீ தேவர்கள் அங்கேவந்து சியவனரை வணங்கி "ஸ்வாமி! எங்களுக்கு இதுவரையில் யாகத்தில் சோமபானம் செய்யும் அதிகாரமில்லை. இந்திராதி தேவதைகளைப்போல் எங்களுக்கும் அந்த மகிமையைக் கொடுக்கவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதற்குச் சியவனர் எனக்கு இந்தக் கிழத்தனத்தைப் போக்கி என்றுமழியாத யௌவனத்தை நீங்கள் கொடுத்தால் உங்களுடைய குறையைத் தீர்க்கிறேன்" என்றார். (நிகரற்ற தபோ மகிமையுடைய அவருக்கு யௌவனத்தை வருவித்துக் கொள்வது ஒரு பொருட்டல்ல. ஆயினும் வேறு சில காரியங்களை உத்தேசித்து அப்படிச் செய்தார்). அப்பொழுது அசுவினீகள் "சித்தர்களால் அமைக்கப்பட்ட இந்த மடுவில் எங்களுடன் ஸ்நாநஞ் செய்யும்" என்றார்கள். அப்படிச் செய்தவுடன் அதிலிருந்து மூன்று புருஷர்கள் ரூபத்திலும் யௌவனத்திலும் காந்தியிலும் ஆடையாபரணங்களிலும் கொஞ்சமேனும் பேதமில்லாதவர்களாய் சூரியர்களைப் போல் விளங்கிக்கொண்டு வெளியில் வந்தார்கள். "எங்களில் உன் கணவன் யாரென்று நீயே தெரிந்துகொள்ளக்கடவாய்" என, சுகன்னியை மதிமயங்கி ஒன்றும் தோன்றாமல் முடிவில் தன் கணவனுடைய பாதங்களை மனத்தால் நமஸ்கரித்து, "ஸ்வாமி! நான் தங்களிடத்தில் எல்லையற்ற அன்பும் பக்தியும் வைத்திருப்பதும் தங்களையே குருவென்றும் தெய்வமென்றும் நம்பியிருப்பதும் உண்மையானால் இம்மூவரில் ஒவ்வொருவரும் சுயரூபத்துடன் விளங்கக்கடவர்" என்று வேண்டினாள். அவளுடைய பதிவிரதா மகிமையால் அசுவினீ தேவர்கள் மகிழ்ந்து தங்களுடைய நிஜ ரூபங்களையெடுத்துக்கொண்டார்கள். உடனே சுகன்னியை சியவனருடைய பாதங்களில் நமஸ்கரித்து நின்றாள்.

பிறகு சரியாதி மகாராஜன் யாகஞ்செய்ய விரும்பி, அதற்குச் சியவனரை அத்வர்யுவாய் இருக்கும்படி வேண்டுவதற்கு அவருடைய ஆசிரமத்திற்குச் சென்றார். அங்கே தன் பெண்ணுடன் யாரோ ஒரு மகாபுருஷன் கோடிமன்மதனைப்போல் அழகுடன் விளங்குவதைக்கண்டு கடுங்கோபங் கொண்டு, "அடீ, மகாபாபி! தெய்வத்தைப்போன்ற மகரிஷியை மாயஞ்செய்து கொன்றுவிட்டு, யாரோ ஒரு சோரபுருஷனைக் கைப்பற்றினையோ? உன்னால் என் குலமும் தர்மமும் அழிந்தனவே. இப்படிக் கொடிய பாபத்தைச் செய்து எல்லோரையும் நரகத்தில் தள்ளும் உன்னை இந்த க்ஷணமே கொல்வது தர்மம்" என்று கத்தியை ஓங்க, அவள் அவனுடைய பாதங்களில் பணிந்து "ஸ்வாமி! இவர் என் கணவரே. அசுவினிகளுடைய வரத்தால் என்றுமழியாத யௌவனம் கிடைத்திருக்கிறது. அவரையே கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளலாம்" என்றாள். சரியாதி அப்படிச் செய்து உண்மையையறிந்து, அவருடைய மகிமையைக் கொண்டாடித் தன் யாகத்தை நடப்பிக்க அழைத்துப்போனார். அதில் சியவனர் இந்திராதி தேவதைகளுக்கு சோமபானத்தில் பாகம் கொடுக்கும்பொழுது அசுவினீகளுக்கும் பாகத்தைக் கொடுத்தார். வைத்தியத் தொழிலை நடத்தின அவர்கள் அசுத்தர்களென்று தள்ளிவைத்திருந்த அவர்களைத் தங்களுடன் சேர்த்ததற்காக இந்திரன் கோபங்கொண்டு தன் வஜ்ராயுதத்தை சியவனர்மேல் பிரயோகித்தான். அத்தபோநிதி அவனுடைய கையை அசைவற்றுத் தொங்கும்படி தம் யோகமகிமையால் செய்துவிட்டார். பிறகு அவரைப் பிரார்த்தித்து மன்னிக்கும்படி வேண்டினதினால் அவனை அத்துயரத்திலிருந்து காப்பாற்றினார். அன்றுமுதல் அசுவினிகளுக்கு யாகத்தில் பாகம் கிடைத்தது.

முரளீதரன்.—மிகவும் ஆனந்தத்துடன் எல்லோரும் கருதக்கூடிய மாசற்ற இளம்பருவத்தின் இன்பமும், நம்மதத்திற்குரிய சிறந்த 'விவாக விமர்சைகளும், அவ்விவாக காலத்தில் ஏற்படும் கோலாகலங்களின் அழகும், ஜகத் ரக்ஷகியாய், ஸகலஜீவ தயாபரியாய் ஜகன்மாதாவாய் விளங்கும் ஈசுவரியின் சிறப்பும், அவளது பக்தியி லீடுபட்டு நிற்கும் பக்தகோடிகளின் உயர்வும், கடற்கரைக் காட்சியும், உண்மை நட்பின் பெருமையும், ஊராருடன் வீண்வம்பு பேசுவதனால் வரும் தீங்கும், அன்புள்ள காதலர்களின் மனோநிலையும், பொறுமையின் சிறப்பும், எளிய நடையில் சிறுமியர் உத்ஸாகத்துடன் வாசிக்கும் வண்ணம் எழுதியிருக்கிறது. படங்களுடன் அணா **10.**

நொறுங்கத் தின்னார்க்கு நூறு வயது.

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்
LADIES' PAGES
கௌஸல்யை

அயோத்திக்கு அதிபதியான தசரத சக்கிரவர்த்திக்கு கௌஸல்யை சுமித்திரை கைகேயி யென்ற மூன்று மகிஷிகளும் இன்னும் நூற்றுக்கணக்கான பாரியைகளும் உண்டு. அவர்களில் கௌசல்யை மூத்தவள்; பட்டமகிஷி. இக்ஷ்வாகு சக்கரவர்த்தியால் ஆதிகாலத்தில் நிர்மாணஞ் செய்யப்பட்ட அயோத்தி யென்ற நகரத்தை இராஜதானியாயுடைய கோசலமென்று ஓர்தேசமுண்டு. அது அக்காலத்திலேயே உத்தரகோசலம் தக்ஷிணகோசலமென்று இரண்டு இராஜ்யங்களா யிருந்தது. உத்தரகோசலத்தில் இக்ஷ்வாகுவின் சந்ததியாரான சூரிய வமிசத்தரசர்கள் அரசுபுரிந்தார்கள். தக்ஷிணகோசலத்தில் ஆண்டுவந்த இராஜ வம்சத்தைப்பற்றி நமக்கு யாதொன்றும் தெரியவில்லை. அஜ மகாராஜாவின் புத்திரனான தசரதன், உத்தர கோசத்தில் ஆண்டுகொண்டிருந்தபொழுது தக்ஷிண கோசலத்தில் செங்கோல் செலுத்திவந்த மன்னனுக்கு கோசலனென்றே பெயர் வழங்கிற்று. அவனுக்குப் புத்திர பாக்கிய மில்லாமல் ஓரே பெண் குழந்தை பிறந்தது. அதன் இயற்கையான பெயர் இன்னதென்றும் தெரியவில்லை. கோசல தேசத் தரசனுடைய குமாரியாகையால் கௌஸல்யை யென்று இராமாயணம் முதலிய நூல்களில் பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது.

இவ்வுள உத்தர கோசலாதிபதியான தசரதனுக்கு மணஞ் செய்விப்பதாய் முடித்து, கோசலன் மந்திரி பரிவாரங்களை அயோத்திக்கனுப்பி தசரதனை அழைத்துவரச் சொன்னான். அப்பொழுது அவர் சரயூநதியில் தன் பந்துக்களோடும் மந்திரிகளோடும் ஆனந்தமாய் ஜலக்கிரீடை செய்துகொண்டிருந்தார்.

அக் காலத்தில் இலங்கைத் தீவில், விசிரவசுவின் புத்திரனான ராவணன் ராக்ஷசர்களுக்கு அரசனாய் விளங்கிக்கொண்டிருந்தான். அவன் பிரமாவிடத்திலிருந்து கடுந்தவத்தின் மகிமையால் பெற்ற அபூர்வமான வரங்களால் நிகரற்ற பலத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் வீரியத்தையும் யோகசித்திகளையும் பெற்று மூவுலகையும் ஜயித்து தேவதைகளையும், அவர்களுக்குப் பிராணாதாரமாயிருக்கும் யாகயக்ஞங்களையும், அவைகளுக்கு அவசியமாய் வேண்டிய பால் தயிர் நெய் வெண்ணெய் முதலியவைகளைக் கொடுக்கும் பசுக்களையும் அந்த வைதிகக் கிரியைகளை நடத்தும் அந்தணர்களையும் தேடித் தேடிக் கண்டவிடங்களிலெல்லாம் அழித்து வந்தான்.

ஒரு நாள் தன் சபையில் அந்தப் பிரதாபலங்கேசுவரன் கொலு வீற்றிருக்கையில், சர்வலோக பிதாமகரான பிரமா அங்கே வந்தார். தசக்கிரீவன் அவருடைய திருவடிகளில் பத்துமுடிகளும் படும்படி நமஸ்கரித்து, இருபது கைகளையும் கூப்பி, பத்து வாய்களினாலும் தோத்திரஞ் செய்தான். அவர் அதை அங்கிகரித்து அவனால் கொடுக்கப்பட்ட உத்தமமான ஆசனத்தில் வீற்றிருந்து அவனை ஆசீர்வதித்தார். சற்று நேரங் கழித்து தசானனன் காலகதியால் தூண்டப்பட்டு வாணீபதியைப் பார்த்து "சுவாமி! தங்களிடத்திலிருந்து நிகரற்ற வரங்களைப் பெற்று எவ்விதத்திலும் எனக்கு அழிவில்லாமல் செய்துகொண்டிருக்கிறேன். ஆயினும் இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் எந்த வஸ்துவும் நித்தியமல்லவென்று தாங்களே எனக்கு உபதேசித்திருக்கிறீர்கள் அல்லவா? ஆகையால் எனக்கும் ஓர் முடிவு ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். அது யாரால் நேருமென்று தங்களுடைய ஞானக்கண்ணால் பார்த்துச் சொல்லவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தான். சதுரானனன் அதைக் கேட்டுப் புன்சிரிப்புடன், "குழந்தாய்! அயோத்தியாதிபதியான தசரதருக்கும்; கோசல மன்னனுடைய மகளான கௌசல்யைக்கும் இன்றைக்கு ஐந்தாவது நாளில் திருமணம் நடக்கப்போகிறது. அந்தத் தம்பதிகளுக்குப் பிறக்கும் நான்கு குமாரர்களில் மூத்தவனான ஸ்ரீராமச்சந்திரனுடைய கையால் உனக்கு மரணம் நேரும். மஹா விஷ்ணுவே அந்த நால்வராய் அவதரிப்பார்; அதனால் நீ பெற்ற வரங்களும் பொய்யாகாது. பகவானுடைய சங்கல்பத்தின்படியே எதுவும் நடக்கும்" என்றார்.

அதைக்கேட்டத் தசகண்டன் கைகொட்டிச் சிரித்து, "என்ன வேடிக்கை! பகவானுடைய சங்கல்பத்தையும் தங்களுடைய உறுதிமொழியையும் மாற்றமுடியாவிட்டால்நான் இவ்வளவு வரங்களைப் பெற்றும் பயனென்ன? இதுவரை

நடந்தவைகளை மாற்றமுடியாதே யொழிய இனி நடக்கப்போகும் சம்பவங்கள் அனைத்தையும் எவ்வுலகத்திலிருந்தாலும் தடுக்கமுடியும். தங்களுடைய ஞானதிருஷ்டியும் அருள்வாக்கும் வீணாகுமே யென்று வருந்துகிறேன்" என்றான். பிறகு தன் மந்திரி பரிவாரங்களுடன் புஷ்பக விமானத்தில் ஏறி அயோத்திக்குச் சென்று ஓடத்திலிருந்த தசரதரை யுத்தத்துக் கழைத்து வெகு எளிதாய் ஜயித்து, அந்த ஓடத்தைப் பொடிப்பொடியாக்கி அதிலிருந்தவர்களை ஜலத்தில் அமிழ்த்திவிட்டு கோசல நகரத்திற்குச் சென்று கோசல ராஜனைக் குற்றுயிரோடு விட்டு, கௌசல்யையைப் பலவந்தமாய் எடுத்துக்கொண்டு இலங்கைக்குச் சென்றான். போகும்வழியில் ஓர் பெரிய திமிங்கிலம் சமுத்திரத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருந்ததைக் கண்டு "எனக்கு நித்திய சத்துருக்களான தேவர்கள் எனக்குக் கெடுதிசெய்ய சமயத்தைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நானில்லாத வேளையில் இலங்கையில் புகுந்து இவளை யபகரிப்பார்கள். ஒருவருமறியாமல் ஜாக்கிரதையாய் இவளைவைக்குமிடம் இதைத்தவிர வேறில்லை" என்று கௌசல்யையை ஓர் பெட்டியில் வைத்து அதைத் திமிங்கலத்தினிடத்தில் ஒப்புவித்து "நான் கேட்கும்போது இதைத் திருப்பிக் கொடு" என்று கட்டளையிட்டுப் போனான்.

அந்தத் திமிங்கலம் கடலில் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது வேறொன்றால் சண்டைக் கழைக்கப்பட்டுத் தன் வாயிலிருந்த பெட்டியை அங்குள்ள ஓர் தீவில் வைத்துவிட்டுத் தன் சத்துருவுடன் யுத்தஞ் செய்தது. இதற்குள் தெய்வகதியால் சரயூநதியில் மூழ்கின தசரதரும், சாரதியான சுமந்திரரும் உயிர்தப்பி வெள்ளத்தில் அடித்துக்கொண்டு போகப்பட்டுக் கடலில்வந்து விழுந்தார்கள். ஓர் பெருங்காற்றுக் கிளம்பி அவர்கள் பற்றியிருந்த பலகைகளை அடித்துக்கொண்டுபோய் முன்சொன்ன பெட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த தீவில் கரைதட்டச் செய்தது. இருவரும் அங்கே சுற்றிப்பார்க்கையில் ஓர் பெரிய பேழையைக் கண்டு இந்த நிர்மானுஷ்யமான தீவில் இது வரக் காரணமென்னவென்று வியந்து, அதைத் திறந்துபார்க்கையில் கோசல ராஜ புத்திரி படுத்திருப்பதைக் கண்டார்கள். அம்மூவரும் அந்தப் பெட்டியில் புகுந்து முன்போல் அதை மூடிவிட்டார்கள். பிறகு அம்மூவரும் ஒருவரை யொருவர் கண்டறிந்து க்ஷேமம் விசாரித்து, பகவானுடைய சங்கல்பத்தின் மகிமையையும் கர்மகதியையும் நினைத்து, நினைத்து மட்டில்லாத ஆச்சரியமடைந்தார்கள். தங்களுடைய வரலாற்றை ஒருவர்க்கொருவர் தெரிவிக்க அந்தத் தினம் முன்பே தங்களுடைய விவாகத்துக்கு முகூர்த்தம் நிச்சயிக்கப்பட்ட நாளாயிருக்கக்கண்டு, கடவுளுடைய திருவுள்ளத்தை மாற்ற மனிதனும் அரக்கனும் முடியுமோவென்று அவருடைய எல்லாம் வல்ல சக்தியைப் போற்றி சுமந்திரரைச் சாக்ஷியாய் வைத்துக்கொண்டு தசரதரும் கௌசல்யையும் காந்தர்வ விவாகம் செய்துகொண்டார்கள். திமிங்கிலம் தன் பகைவனைக் கொன்றுவிட்டு அங்கே வந்து, அந்தப் பெட்டியை முன்போல் வாயில் அடக்கிக்கொண்டு போயிற்று. அக்காலத்தில் இலங்கையில்இராவணனுடைய சபையில் பிரமதேவர் திடீரென்று எழுந்து கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு "ஓம்! ஸர்வ சக்தனான மஹா விஷ்ணுவுக்கு நமஸ்கரிக்கிறேன். படைக்கவும் காக்கவும் அழிக்கவும் வல்லமையுள்ள சர்வேசுவரனுக்கு நமஸ்கரிக்கிறேன். சென்றது நடப்பது வருவதென்ற முக்காலமும் யாருக்கு ஒரே ரூபமாயிருக்குமோ அந்த ஆதிதேவனை அடிபணிகிறேன். இது புண்ணிய முகூர்த்தம்" என்றார். அருகிலிருந்த லங்காநாதன் அவரைப் பரிகாசஞ் செய்து பகவானுடைய சங்கல்பமும் உமது ஞானதிருஷ்டியும் வீணாயின. நீர் சொன்ன விவாகம் நடக்காமல் ஏற்பாடுசெய்துவிட்டேன்". என்றான். பிரமா, "என் வார்த்தை ஒருநாளும் பொய்யாகாது. விவாகம் நடந்துவிட்டது. உன் முயற்சியே பலிக்காமற்போயிற்று" என்றார். உடனே இராவணன் அங்கிருந்து புறப்பட்டு சமுத்திரத்துக்கு வந்து திமிங்கிலத்தினிடத்திலிருந்து பெட்டியை வாங்கிக்கொண்டு இலங்கைக்கு வந்து அதை பிரமாவின் முன்னிலையில் வைத்து "விவாகத்துக்கு முக்கியமாய் வேண்டிய மணப்பெண்ணை முன்னமே நான் எடுத்துவந்து ஒருவர்க்கும் தெரியாதபடி இந்தப் பெட்டியில்வைத்து சமுத்திரத்தில் ஒளித்திருந்தேன். தசரதனையும் அவனுடைய பரி

நோகாமல் அடிக்கிறேன், ஓயாமல் அழு.

வாரங்களையும் நாசஞ்செய்து நீரில் அமிழ்த்திவிட்டேன். இனி விவாகம் நடப்பதெப்படி?" என்றான். பிரமா, "அதிருக்கட்டும்; இந்தப் பெட்டியைத் திறந்துபார்ப்போம்" என்றார். இராவணன் இறுமாப்புடன் அதைத் திறந்தவுடன் அதிலிருந்து தசரதரும் கௌசல்யையும் கைகோத்துக்கொண்டு மணக்கோலத்துடன் வெளியில் வந்தார்கள். சுமந்திரர் அவ்விவாகத்துக்குச் சாக்ஷியாய் அருகில் நின்றார். அதைக்கண்டு இராவணன் ஒன்றும் தோன்றாமல் திகைத்துநின்று பிறகு கடுங்கோபங்கொண்டு அவர்களை வெட்டப் போனான். பிரமா அவனைத் தடுத்து, "மூடா! முதலில் நீ இந்தப் பெட்டியில் வைத்தது கௌசல்யையை யல்லவா? இப்பொழுது மூவரிருக்கிறார்கள். கடவுளின் திருவுள்ளப்படி அவசியமிருந்தால் கோடி கோடியாய்ப் பெருகுவார்கள். ஆகையால் மகாவிஷ்ணு இவர்களுக்குப் புத்திரனாய் அவதரிப்பார்; அவரால் உனக்கு மரணம் நேரும்; உன்னால் இவர்களுக்கு மரணமில்லை. இனி வரும் விதியை இப்பொழுதே ஏன் தேடிக்கொள்ளுகிறாய்? இவர்களை அயோத்திக்கு அனுப்பிவிட்டு இன்னும் சிலகாலம் சுகமாய் வாழ்ந்துகொண்டிரு. என் வார்த்தை பொய்யாகுமா? பகவானுடைய சங்கல்பம் வீணாகுமா? கர்மகதியைத் தடுப்பவருண்டோ?" என்றார். அதைக்கேட்டு இலங்கேசன் மிகப் பயந்து அவர்களை அயோத்தியில் கொண்டுபோய்விடும்படி தூதர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான். பிறகு அவ்விருவர்களுக்கும் விதிப்படி விவாகம் நடந்தது. கோசல ராஜன் பிள்ளையில்லாததால் தன் ராஜ்யத்தை தசரதருக்குக் கொடுத்தான்.

குண்டலகேசி.—தமிழ் மொழியிலே "பஞ்ச காவியங்கள்" என்று கற்றோரால் பெரிதும் பாராட்டப்படும் நூல்கள் சிந்தாமணி, மணிமேகலை, சிலப்பதிகாரம், வளையாபதி, குண்டலகேசி என்பனவாம். இவற்றுள் ஒன்றான குண்டலகேசி என்னும் நூல் இக்காலத்தில இல்லை. பண்டைக் காலத்திலேயே அஃது இறந்தொழிந்தது போலும்? ஆனால், இந்நூல் எதைப்பற்றிக் கூறுவதென்பது, இப்போது காணப்படும் சில செய்யுட்களைக் கொண்டும், பிற சாதனங்களைக் கொண்டும் ஒருவாறு அறியக்கிடக்கிறது. அவைகளை ஆதாரமாகக்கொண்டு நாகை ஸ்ரீ கோபாலகிருஷ்ண பிள்ளை இக்காவலை மிக உயர்ந்த செந்தமிழ் நடையில் எழுதியுள்ளார். விலை அணா. 5.

பிரபஞ்ச வர்த்தமானம்

NEWS AND NOTES

கோயில்களும் பாடசாலைகளும்

முற்காலத்தில் கோவில்களின் வரும்படியிற் பெரும்பான்மையும் கல்வியை அபிவிருத்தி செய்வதற்கே உபயோகிக்கப்பட்டுவந்ததென்றும், கோயில்களைச் சேர்ந்த பாடசாலைகளில் கல்வி பயின்றுவந்த மாணவர்களுக்கு அவ்வரும்படிகளைக் கொண்டே தருமபோஜனம் அளிக்கப்பட்டு வந்ததென்றும் சிலாசாசனங்களினால் தெரியவருகிறது. சீனர்கள் தமது தேசத்திலுள்ள பலவிதக் கோயில்களையும் பள்ளிக்கூடங்களாகவும் கல்லூரிகளாகவும் மாற்றி வருகிறார்களெனக் கேட்கும்போதும், ஏனைய தேசங்கள் கல்வி அபிவிருத்தியைப் பிரதானமாகக் கருதி அதற்கு அனுகூலமாக விருக்கத்தக்க வழிகள் பலவற்றை நூதனமாகக் கண்டுபிடித்து அனுஷ்டித்துவருகையிலும், நமது நாட்டவர்கள் மட்டும் நமது முன்னோர்கள் என்றென்றைக்கும் நற்பயனையே தரத்தக்கனவாக ஏற்படுத்திய கல்வி அபிவிருத்திக்குரிய வழிகளை மறந்து, உற்சவ ஆடம்பரங்களில் பொருளை வீண்செலவு செய்து, தேசம் நெடுநாளும் உயர்பதவியி லிருப்பதற்கு, இன்றியமையாச் சாதனமான கல்வி அபிவிருத்தியை அலக்ஷியஞ்செய்துவருவது நாட்டின் நன்மையைக்கோரும் அனைவர்மனத்திலும் துக்கத்தை விளைவிக்கிறது. நமது நாட்டிலுள்ள மடாதிபதிகளும், கோவில் தர்மகர்த்தர்களும் துயிலெழுவார்களோ?

*
* *

இந்தியாவில் விலைகள் ஏறியது ஏன்?

1. சென்ற ஐரோப்பியப் போரினால் கைத்தொழில்கள் நிலைகுலைந்து, பொருள்களைச் செய்வது மிகவும் குறைந்து, செய்துசேகரித்திருந்த பொருள்கள் சீக்கிரத்தில் செலவழிந்து போய்விட்டன. அதுவுமன்றி, பொருள்கள் செயலானது அவசியமான விளைபொருள்களின் விலையற்றத்தினாலும் குறைவுபட்டது.

2, பொருள்கள் செய்யப்பட்ட அளவைவிட உபயோகிப்போருக்கு அவசியமான அளவு பன்மடங்கு அதிகரித்துவிட்டதனால், வியாபாரிகளுக்குள் குறைந்தவிலைக்கு விற்கும்போட்டி ஏற்படுவதற்கு ஏதுவில்லாமற்போயிற்று.

---

3. ஒரு நாட்டிலுள்ள பொருளின் அளவே சாமான்களின் விலையை நிஷ்கரிஷை செய்யும் கர்த்தாவாதலால், போர் நடந்தகாலத்தில் வெளிநாடுகளுக்குச் செலுத்துவதற்காக நாட்டைவிட்டு, பொன் வெளியே அனுப்பப்பட்டதுடன் காகித நாணயமும் மிகவும் அதிகரித்துவிட்டதின் நிமித்தம், நாட்டிலுள்ள பொருள் வெளித் தோற்றத்துக்குப் பெருகி, சாமான்களின் விலையை உயர்த்திவிட்டது.

4. விளை பொருள்கள் இந்தியா கவர்ன்மெண்டாரால் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் நமது இந்திய பட்டாளங்களிருந்த மெஸொபொடேமியாவுக்கும் ஏராளமாய் அனுப்பப்பட்டு, நமது நாட்டின் உபயோகத்துக்கு வேண்டுமான அளவு இல்லாமற் போயின.

5. ரயில் வண்டிகள் குறைவினாலும் நிலக்கரிக் குறைவினாலும் சரக்குகள் நாட்டுக்குள் சுலபமாய்ப் பரவுவதற்கு வழியற்று, வியாபாரிகள் கட்டிப் போட்டுவைத்துத் தங்களிஷ்டப்பட்ட விலைக்கு விற்பதற்கு இடமுண்டாயிற்று.

6. கடைசியாக, வெளி நாட்டு நாணயங்களுக்கும் நமது நாணயங்களுக்குமுள்ள மாற்றுத் தாரணை நமக்கு நஷ்டகரமாயிற்று. இவைகள் தாம் நமது நாட்டில் பொருள்களின் விலைகள் ஏறியிருப்பதற்கு முக்கியக் காரணங்களாகும்.

*
* *

டாக்டர் கவருடைய ஒப்பந்த விவாக மசோதா

ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் அமெரிக்காவிலும் ஒரு ஸ்திரீயும் ஒரு புருஷனும் நெருங்கிய இரத்த சம்பந்தமுள்ளவராகமட்டுமில்லாமலிருந்தால், யாதொரு மதசம்பந்தமான கட்டுப்பாடுமின்றி ஒருவரையொருவர் மணந்துகொள்ளலாம்; ஏனெனில், அந்நாடுகளில் விவாகமானது இவ்வுலக சம்பந்தமான ஒப்பந்தமாகக் கருதப்படுகிறது. ஆனால் அவ்வாறு கருதப்படுவதனால், விவாகம் யாதொரு மதாசாரச் சடங்குகளுமின்றி நடத்தப்படுவதாக எண்ணக்கூடாது. ஒரு ஸ்திரீயும் ஒரு புருஷனும் ஒரு ரிஜிஸ்ட்ரார் முன்னிலையில் விவாக ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டு, அது பதியப்பட்டபின், தங்கள் மதக்கொள்கைக்குத்தக்க கோவிலுக்குச்சென்று விவாகத்துக்கு மதநூல்களில் விதிக்கப்பட்ட சடங்குகளைச் செய்வது வழக்கமாயிருக்கிறது. நமது தேசத்திலும் மகம்மதியர், கிறிஸ்தவர், பாரசீகர், சமணர், பௌத்தர், ப்ரமோக்கள், மற்றும் சில ஹிந்து வகுப்பினர்கள், இவர்கள் விவாகத்தை இவ்வுலக சம்பந்தமான ஒப்பந்தமாகவே கருதுகிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் தங்களிச்சைப்படி ஜாதிக்கட்டுப்பாடின்றி மணந்து கொள்வதற்குச் சட்டம் இடங் கொடுக்காததினால், ஈசுவரனால் அளிக்கப்பட்ட சுதந்தரத்தை, இராஜாங்கத்தின் சட்டக் கட்டுப்பாட்டினால் இழந்துவிடுகிறார்கள். ஒரு கிறிஸ்தவன் ஒரு மகம்மதிய ஸ்திரீயினிடத்தில் மெய்க்காதல்கொண்டு அவளை மணந்துகொள்ள விரும்பினால், அவ்விவாகத்தை கிறிஸ்தவ குருக்களும் நடத்திவைக்கமாட்டார், மகம்மதிய காஜியும் நடத்திவைக்கமாட்டார். அவ்வாறு அவர்கள் கொண்ட மெய்க்காதலுக்கு இடைஞ்சல் செய்வது நியாயமன்று. அப்படிப்பட்டவர்கள் தங்கள் இச்சையைப் பூர்த்தி செய்துகொள்வதற்கு அனுகூலமாக ஓர் சட்டம் நிருபித்தல் அத்தியாவசியம்.

இவ்விதமாக வாதித்து, டாக்டர் கவர் இந்திய சட்ட நிருபணசபையில் ஒப்பந்த விவாக மசோதாவொன்று கொண்டுவந்திருக்கிறார்.

அவர் நிருபிக்கச்செய்ய முயலும் சட்டம் ஒருவரையும் இன்ன வழியிற்றான் செல்லவேண்டுமென்று கட்டுப்படுத்தாமல் இஷ்டமுள்ளவர்களுக்கு மாத்திரம் சௌகரியம் ஏற்படுத்துகிறதேயெனினும், தொன்றுதொட்டு நமது நாட்டில் வழங்கிவரும் மதாசாரங்களுக்கு நேர் விரோதமானதாயிருப்பதால், நமது தேச ஆசாரங்களின் மூலகாரணங்களையும், அவைகளினாலுண்டாகும் நன்மைகளையும் ஆராய்ந்தறியாது மேனாட்டு நாகரிக வழக்கங்களே உயர்ந்தவையென மதித்து அவைகளின்படி ஒழுகும் நம் நாட்டு வாலிபர்கள் அச்சட்டத்தினால் ஏற்படும் சௌகரியத்தைத் தமக்கு உபயோகப்படுத்திக்கொண்டு நாளடைவில் நமது மதாசாரங்களை முற்றிலும் அழித்துவிடுவார்களாதலால் ஆசாரப்பற்றுள்ளவர்கள் அம்மசோதாவை ஆதரிப்பதற்கு இடமில்லை. ஆஸ்திகர் பலர் நிறைந்த அச்சபையாரால் அத்தகைய சட்டம் நிருபிக்கப்படாதென நம்புகிறோம்.

நோயாளி வித்தியாளியானால் பரிகாரி பேராளி ஆவான்.

தாக்ஷாயணி அவதாரம்